



# ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 16. ČERVNA 2024



**Dobré je chválit Hospodina.**

HIC PRAECURSOR DOMINI NATUS EST - TADY SE NARODIL PŘEDCHŮDCE PÁNĚ.

Pouť do Ain Karim, rodiště sv. Jana Křitele, Izrael, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 3. března 2013.

## **MODLITBA VĚŘÍCÍCH**

**K:** Bratři a sestry, prosme nebeského Otce, který nám skrze svého Syna, Ježíše Krista, dal podíl na dědictví, které nepomine, aby nás svým Duchem vedl k poznání Božího království:

**L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.**

- Prosme papeže Františka, aby jeho neohrožené svědectví víry, bylo Církvi i světu výzvou hledat nejprve Boží království a jeho spravedlnost.
- Prosme Pána, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo žijí ve lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině a v Palestině a Izraeli dá vzejít jitřence pokoje.
- Modleme se, aby ti, kdo prchají před válkou nebo hladem a jsou nuceni podnikat cesty plné nebezpečí a násilí, našli v hostitelských zemích laskavé přijetí a nové životní příležitosti.
- Modleme se, aby poslanci zvolení do Evropského parlamentu respektovali přirozený řád vepsaný Bohem do stvoření a usilovali o opravdovou spravedlnost.
- Prosme za všechny, kdo opustili domov tělesný a odebrali se do domova k Pánu, aby dostali odplatu za to, co za života udělal dobrého.

**K:** Všemohoucí věčný Bože, shlédni na tuto svou rodinu shromážděnou kolem oltáře tvého Syna a jeho Obětí uzdrav naše srdce, aby naše smýšlení i jednání směřovalo k tvé slávě. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

**L:** Amen.



„Vážený pane starosto, při pohledu na úchvatnou klenbu tohoto kostela se mi vybavuje ta Michelangelova v Římě. Zlatými písmeny na ní stojí: 'Ty jsi Petr – Skála a na té skále zbuduji svou Církev a brány pekla jí nepřemohou'. Od chvíle křtu nosíte jméno knížete apoštolů a do vašich rukou vložila Prozřetelnost starost o tuto obec, spočívající na pevné víře Otců. Přijměte jako projev vděčnosti tuto pamětní medaili, která byla vyražena právě u příležitosti 500. výročí položení základního kamene baziliky vatikánské“. (Peregrinatio ad Fontes Fidei, Suchá Loz, 18.3.2007).  
MGR. PETR GAZDÍK (★26. 6. 1974) s rodinou u kostela sv. Ludmily v Suché Lozi.



„TU ES PETRUS, ET SUPER HANC PETRAM AEDIFICABO ECCLESIAM MEAM“  
ING. PETR ZELENKA, (druhý zprava) s rodinou o velikonocích v bazilice sv. Petra, Roma, Itálie, 2023.

# O 4. SVĚTOVÉM DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ PŘIJMĚTE POZVÁNÍ NA POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI

CHRÁM SV. BENEDIKTA

**SOBOTA, 27. ČERVENCE 2024**

17.00 - mše svatá  
s udílením novokněžského požehnání

**NEDĚLE, 28. ČERVENCE 2024**

8.00 - poutní mše svatá  
P. Dr. JOSEF BENÍČEK  
*farář pustiměřský*

10.30 - hlavní mše svatá  
P. PhDr. JAN KORNEK, ThLic., Lic.SL  
*probošt poutního chrámu  
Očišťování Panny Marie  
v Dubu nad Moravou*

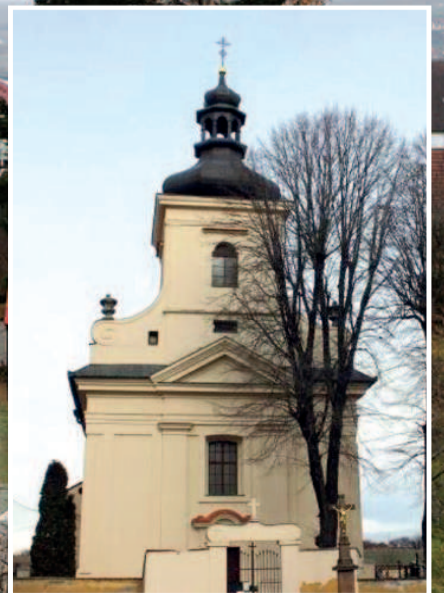
KAPLE SV. ANNY

15.30 - Te Deum, svátostné  
požehnání, rozloučení s poutníky



„Kristus je cíl vesmíru a historie,  
k němuž touha civilizací se vine,  
střed lidského pokolení,  
radost všech srdcí  
a tužeb jejich naplnění“

GAUDIUM ET SPES, 45





# ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 23. ČERVNA 2024

**Oslavujte Hospodina, neboť na věky trvá jeho milosrdenství.**



„PANE, TY VÍŠ VŠECHNO – TY VÍŠ, ŽE TĚ MILUJI!“ JEŽÍŠ MU ŘEKL: „PAS MOJE OVCE! ...“.  
*Peregrinatio ad Fontes Salutis, Sacellum primatus Sancti Petri, Izrael, 26. února 2013.*

## MODLITBA VĚŘÍCÍCH

**K:** Bratři a sestry, slova starozákonního Joba – „což nejsou svízele údělem člověka na zemi“, zní jako otázka vyvěrající ze srdce člověka každé doby. Na ni odpovídá v Ježíši Kristu Bůh, který „uzdravuje ty, jimž puká srdce“. Proto jej s důvěrou prosme:

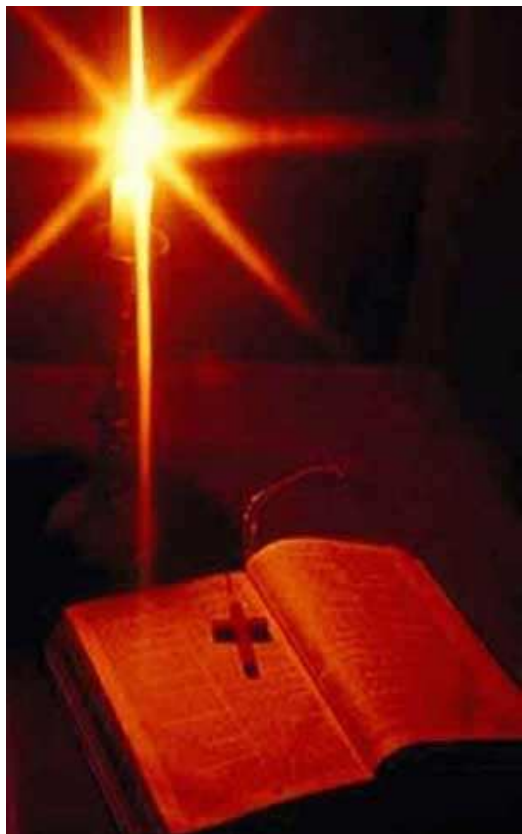
**L: PANE, UZDRAV NAŠE SRDCE.**

- Za Svatého Otce Františka, aby jeho neohrožené svědectví víry, bylo Církvi i světu výzvou hledat nejprve Boží království a jeho spravedlnost.
- Za Boží Církev, aby svědectvím evangelium Ježíše Krista obvazovala rány světa, a tak shromažďovala rozptýlené v jediném společenství Božího lidu.
- Prosme Pána, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo žijí ve lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině a v Palestině a Izraeli dá vzejít jitřence pokoje.
- Modleme se, aby ti, kdo prchají před válkou nebo hladem a jsou nuceni podnikat cesty plné nebezpečí a násilí, našli v hostitelských zemích laskavé přijetí a nové životní příležitosti.
- Modleme se, aby poslanci zvolení do Evropského parlamentu respektovali přirozený řád vepsaný Bohem do stvoření a usilovali o opravdovou spravedlnost.
- Za zemřelé, kteří na této zemi žili vírou v život věčný, ať mají podíl na slávě vzkříšení.

**K:** Všemohoucí věčný Bože, měj s námi slitování, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného. Skrze Krista našeho Pána.

**L:** Amen.

## LITURGICKÉ TEXTY 11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ



### 1. ČTENÍ – EZ 17,22-24

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

### ŽALM 92

Dobré je chválit Hospodina, – opěvovat tvé jméno, Svrchovaný! – Zrána hlásat tvé milosrdenství – a za noci tvou věrnost. Spravedlivý pokvete jak palma, – poroste jak cedr na Libanonu. – Kdo jsou zasazeni v domě Hospodinově, – pokvetou v nádvořích našeho

Boha. Ještě ve stáří budou přinášet užitek, – zůstanou šťavnatí a svěží, – aby hlásali, jak spravedlivý je Hospodin, – má skála, v němž není nepravosti.

### 2. ČTENÍ – 2KOR 5,6-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

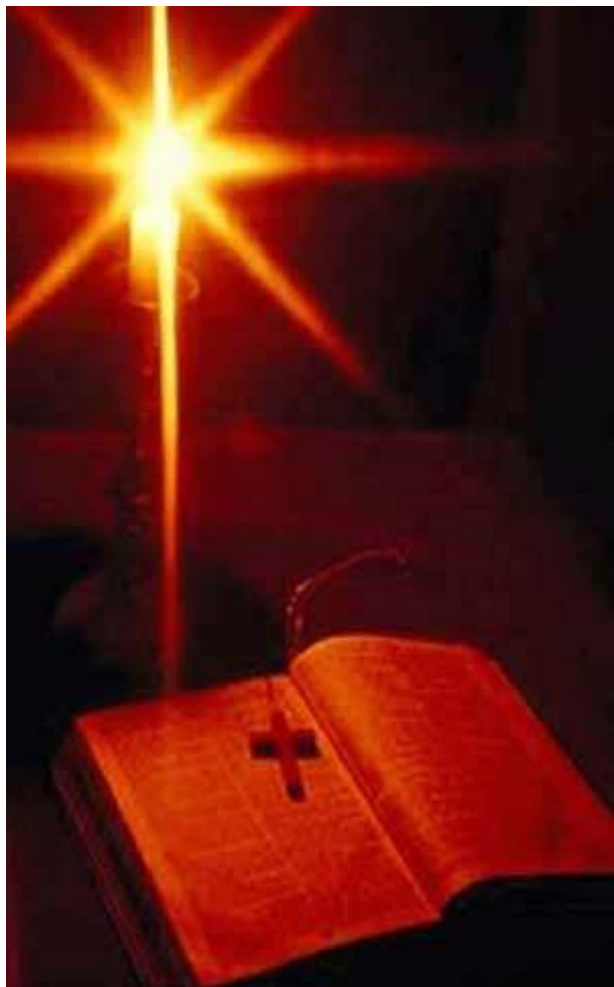
Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

### EVANGELIUM – MK 4,26-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

## LITURGICKÉ TEXTY 12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ



### 1. ČTENÍ – JOB 38,1.8-11

Čtení z knihy Job.

Hospodin odpověděl Jobovi z (hlubin) bouře a řekl: „Kdo zahradil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

### ŽALM 107

Pustili se po lodích na moře, sháněli obchody po širých vodách. Viděli Hospodinova díla a na širém moři jeho divy. Rozkázal a vyvolal bouřlivý vítr, který do výše vzdouval vlny. Stoupali až k nebi, sestupovali do propastí, jejich duše se třásla v nebezpečí. Tu volali ve své tísní k Hospodinu a on je z jejich úzkostí vysvobodil. Uklidnil bouři v tichý vánek, a utišily se mořské vlny. Radovali se, že se uklidnily, a dovedl je do vytouženého přístavu.

Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí.

### 2. ČTENÍ – 2 KOR 5,14-17

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

### EVANGELIUM – MK 4,35-41

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplovme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali se mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

## LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SV. PETRA A PAVLA - VIGÍLIE

### 1. ČTENÍ – SKT 3,1-10

Čtení ze Skutků apoštolů.

Ve tři hodiny odpoledne, v hodinu určenou k modlitbě, šli Petr a Jan nahoru do chrámu. A právě tam přinášeli jednoho muže, chromého od narození. Den co den ho posazovali k chrámové bráně zvané Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo přicházeli do chrámu. Když viděl Petra a Jana, jak chtějí vejít do chrámu, prosil je o almužnu. Petr s Janem se však na něj upřeně zadíval(i) a vyzval(i) ho: „Podívej se na nás!“ On tedy na ně pohleděl a čekal, že něco dostane. Ale Petr řekl: „Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod!“ Vzal ho za pravou ruku a zdvihl ho. V tom okamžiku mu vstoupila síla do nohou a do kotníků: vyskočil, postavil se a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil sem tam, poskakoval a chválil Boha. Všechnen lid ho viděl, jak chodí a chválí Boha. Poznali ho, že je to ten žebrák, co sedával u Krásné brány chrámu, a byli plni úžasu a jako bez sebe nad tím, co se s ním stalo.

### ŽALM 19

#### **Všude na zemi pronikl jejich hlas.**

Nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha. Den dni o tom podává zprávu, noc noci sděluje poučení. Není to slovo a nejsou to řeči, jejichž hlas by nebylo slyšet. Do celé země vychází jejich hlazol, až na konec světa jejich slova.

### 2. ČTENÍ – GAL 1,11-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Prohlašuji vám, bratři, že evangelium, které jsem vám hlásal, není dílo lidské: já jsem ho nepřijal ani se mu nenaučil od nějakého člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista. Slyšeli jste přece, jak jsem se kdysi choval, když jsem byl ještě židem: pronásledoval jsem Boží církve, že to přesahovalo všechny meze, a snažil jsem se ji zničit. V horlivosti pro židovství jsem ve svém národě předstihoval mnoho svých vrstevníků, protože jsem byl daleko více než oni zaujat zvyklostmi po předcích. (Bůh) si mě však už v lůně matky vybral a svou milostí povolal a rozhodl, že mi zjeví svého Syna, abych o něm kázal radostnou zvěst pohanům. Neradil jsem se hned s lidmi ani jsem nešel nahoru do Jeruzaléma k těm, kteří byli apoštoly přede mnou. Odešel jsem do Arábie a pak se zase znovu vrátil do Damašku. Za tři roky potom jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Petra, a pobyl jsem u něho patnáct dní. Z ostatních apoštolů jsem však viděl jen Jakuba, bratra Páně. Dovolávám se Boha za svědka, že nelžu, co vám tady píšu.

### EVANGELIUM – JAN 21,15-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když (se Ježíš ukázal svým učedníkům a) posnídali, zeptal se (Ježíš) Šimona Petra: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

## LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SV. PETRA A PAVLA

### 1. ČTENÍ – SKT 12,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů. Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě velikonoce. Zmocnil se ho, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po velikonočních dá popravit. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravit, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stráž. Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to. Dále mu nařídil: „Přehod' si plášť a pojď' za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přešli tak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel. Vtom přišel Petr k sobě a řekl: „Teď vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

**Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.**

### ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, vždy bude v mých ústech jeho chvála. V Hospodinu nechť se chlubí moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte se mnou Hospodina, oslavujme spolu jeho jméno! Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě, vysvobodil mě ze všech mých obav. Pohleďte k němu, ať se rozveselíte, vaše tvář se nemusí zardívat hanbou. Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel, pomohl mu ve všech jeho strastech. Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je. Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý, blaze člověku, který se k němu utíká.

### 2. ČTENÍ – GAL 4,6-8.17-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli (lidé) ze všech národů. A (tak) jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen

### EVANGELIUM – MT 16,13-19

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“



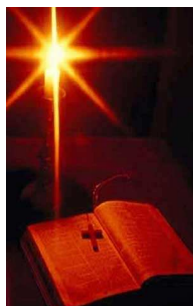
*"Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu."*

*(Mk 16,15)*

# LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

## S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

*čestným občanem Pustiměře*



### PONDĚLÍ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 17. ČERVNA 2024

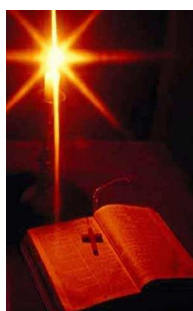
*Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko a zub za zub.' Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, (tomu) nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej." (Matouš 5,33-37)*



**Oko za oko, zub za zub.** Známe fyzikální zákon odporu. Je tak tvrdý, jak tvrdý byl náraz. V psychické sféře se projevuje podrážděností a reakcí. proto není radno dráždit nebezpečná zvířata. Analogicky převzala lidská společnost tento princip sebeobrany. Začala popravovat vrahy, konfiskovat jmění těm, kdo k němu přišli nepoctivostí, pobíjet vojáky, kteří vpadli do země. jsou to první projevy lidské spravedlnosti a řádu. Kristus výslovně dodává, že tak bylo řečeno "starým". Vždyť i Židé se ve Starém zákoně začali organizovat a měli se řídit jistými zákony. Nebylo by snadné přimět dnešní společnost, aby od tohoto principu upustila. Hledíme jej ovšem zmírnit, tresty umenšovat, ale od základního postoje spravedlnosti nemíníme ustoupit. Přejít ke spravedlnosti vyšší, kterou učí Kristus, mohou dobrovolně ti, kteří lépe pochopili evangelium a mají víc milosti. Ale i těm, kdo stojí ještě pevně na "starém" zákoně, musíme připomenout důležitou okolnost. Platí-li 'oko za oko' ve zlém, musí platit i v dobrém. Jsme tedy bližním povinni odplatit ve stejné míře i všechno dobré, které jsme dostali. To pak není malý úkol.

**Udeří-li tě někdo na tvář, nastav mu i druhou.** Znamená to, že se nemá odporovat zlému? Spíše tu jde o způsob, jak zlo paralyzovat, zneškodnit. Narazí-li příval vody na hráz, snadno ji provalí a smete to, co na ní stálo. Vylije-li se naopak na plošinu písku, propadne se do země. Zlo je vždycky násilné a násilím se jenom rozmnoží. Tichostí a pokorou se překonává. O této pokoře se vypravuje v knize Otců podobenství. Cedry řekly šípkovým růžím: „Jste malé a slabé, a přesto se v bouřích nezlámete, zatímco my jsme velcí, a přece se polámeme a někdy i vyvrátíme.“ Růžové keře jim odpověděly: „Když přijde bouře a vanou vichry, stlačí nás na tu nebo onu stranu, ale právě proto se nezломíme. Vy však vzdorujete větru, jste proto v nebezpečí.“ A stařec k tomu přidal poučení: „Je třeba uhnout při urážce, nechat zlobivého, ať se zlobí, neodporovat mu. Jen tak nám neuklouznou špatná slova a nedáme se vyprovokovat ke zlým skutkům.“

**Tomu, kdo tě prosí, dej, kdo žádá o půjčku, půjč mu!** Nemáme-li odporovat násilí, jak bychom mohli odepřít někomu, kdo pěkně prosí? A přece i žadonění je jistý druh násilí. Když mu podlehnou matky, rozmazlí dítě. Máme dát každému žebráku, i když víme, že podvádí, jenom proto, že prosí o almužnu ve jménu Božím? Křesťanská tradice stanovila všeobecné pravidlo pro rozdělování almužny. Ze svého majetku a ze svých příjmů si má každý nechat pro sebe, kolik potřebuje ke svému životu. To, co přebývá, má dát potřebným. Těžko je ovšem stanovit v konkrétním životě, co člověk skutečně potřebuje. Závisí to na jeho zdraví, postavení v rodině, ve společnosti, ale i na jeho osobní dokonalosti, na jeho ideálu následovat Krista. Nemůže se tedy konkrétně předepsat nikomu, kolik má druhému dát nebo půjčit. Každý sám ať vidí své možnosti. Ale ať si je vědom, že tím neztrácí. Jsou to naopak peníze půjčené či uložené na věčnost. Tam totiž uslyší Kristův hlas: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).



## ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 18. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu své přísahy.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřisahaňte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřisahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.*

*(Matouš 5,33-37)*

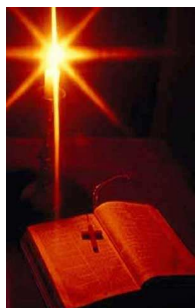


**Nepřítel ve Starém a Novém zákoně.** Nepřítel je výraz, bez kterého se nemohou psát dějiny národů. Hrdinové národů jsou ti, kteří přemohli nepřátele, pobili je a zahrnali za hranice země. Týž motiv je ovšem i v dějinách biblických. Ale je tam i něco zvláštního. Nepřátelé se objeví tehdy, když se stal Izrael nevěrný Pánu. Když se k Bohu navrátí, Bůh vzbudí osvoboditele, kteří zvítězí nad nepřáteli mocí Boží. Kromě toho se nepřátelé neodvážejí napadení, když vidí Hospodinovu moc. Ale je tu ještě jiný motiv. Teritoriem nepřátel je země pohanů. V izraelském lidu by nepřátelé neměli existovat. Všichni jsou bratři, mají společného otce Abraháma. Nový zákon je pokračováním a zdokonalením toho, co bylo u Židů. Křesťan si má tedy na prvním místě být vědom, že žádný nepřítel mu nemůže uškodit, že požívá zvláštní Boží ochrany. Koho se nemusíme bát, toho obyčejně ani nemůžeme nenávidět. Ale do šířky a univerzality dorostl druhý motiv. Nepřátelé nemají být uvnitř Božího lidu. Nový Boží lid pak je církev, která je univerzální, určená k tomu, aby zahrnula všechno lidstvo. Není tedy pro nepřátele místo v Božím království.

**Láska, která dává.** Zmizení všech nepřátel ze zemského povrchu je ideál, který se plně uskuteční až v době poslední. Zatím však na světě nepřátelé jsou. Žalmista si pesimisticky povzdychne, že je jich víc než vlasů na hlavě. Jak je možné je milovat? V této souvislosti si musíme uvědomit, že slovo láska je dvojznačné. Jedna je toužící, druhá je dávající.

Máme rádi to, co sice nemáme, ale přáli bychom si to mít, protože to potřebujeme, nebo proto, že nám to působí radost, že je to příjemné. V tomto smyslu nebudeme milovat nepřátele. Budeme před nimi přinejmenším utíkat. Druhá láska je však typicky křesťanská, je to obraz nebeského Otce, který dává ze svého bohatství všem, ať jsou mu za to vděční či nikoliv. O této druhé lásce praví Kristus, že je to známka, podle které se poznají jeho učedníci. Mají milost a štěstí v Bohu, proto rádi dávají těm, co nemají, ať už jsou to přátelé nebo nepřátelé. Jsou si vědomi, že sami dostávají od Boha tolik, že jim přebývá.

**Nepřítel v mnišské literatuře.** Dějiny Starého zákona, podobně jako dějiny jiných národů, jsou plny bojů, v nichž se vítězí, ale kde jsou i porážky. I v Novém zákoně se duchovní život představuje jako boj; zvláště ve staré mnišské literatuře je tento motiv podrobně zpracován. S kým však máme bojovat? Ne s lidmi, ale se zlými duchy. Ti pak vstupují do našeho vědomí ve formě zlých myšlenek, pokušení, nápadů. Je jich mnoho, ale dají se roztrždit do skupin. Evagrius spočítal nepřátelské národy, se kterými se musel Izrael potýkat. Bylo jich sedm. Ale na počátku bylo třeba utéci z Egypta, celkem jich tedy bylo osm. V tomto duchu sestavil osm hlavních pokušení, která nás napadají a proti kterým je třeba celý život bojovat: požívačnost, smyslnost, lakomství, hněv, smutek, lenost, ctižádost a pýcha. Kdo se naučil tyto nepřátele ubíjet, jakmile se objeví, ten dále vede biblickou „svatou válku“ ve formě křesťanské.



### STŘEDA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: "Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí." (Matouš 6,1-6.16-18)*

**Skutky před lidmi.** Objevujeme jistý protiklad v textech evangelia. Křesťané mají být světlo světa (Mt 5,14), jsou jak město na hoře, které se nemůže skrýt (Mt 5,15), mají vydat svědectví. Měli by tedy zásadně konat skutky před lidmi, protože ty jsou nejlepším kázáním. Ale v tomto naučení zřejmě Kristus nemyslí jen na vnější stránku skutků, ale spíše na úmysl, který ke konání vede, tj. lidská pochvala a obdiv. V mravním slovníku říkáme tomuto motivu ješitnost, ctižádostivost. Duchovní autoři ji nazývají zlodějkou. Ta si sedne k cestujícím a ujišťuje je, že má s nim i stejnou cestu, ale nakonec je okrade.



Ješitný i ctnostný dělají dobré skutky. Rozdíl je v tom, pro koho je dělají a od koho tedy očekávají odměnu. Protože je touha po cti tak úzce spojena se vším, co děláme, je třeba častěji vzbudit dobrý úmysl. Jako příklad je uváděn svatý Bernard, kterého napadlo, když nadšeně kázal, že to nedělá pro Boha, ale pro svou slávu. Měl tedy přestat? Odpověděl tomuto nápadu pro svou vlastní jistotu: "Pro tebe jsem nezačal, pro tebe ani neskončím".

***Když se postíte, nemějte smutný výraz.*** Nedisíme se, že se někdo chlubí svou dobročinností. Ale je vlastně směšné stavět na odív své umrtvování, zapírání, svůj půst. Popírá se tím ctnost sama. Jasný a zářící obličej mívá ten, kdo prožívá něco, co mu dělá dobře.

Pozorujeme to při jídle, ve sportu, ve společenském styku. Ukazuje-li smutný obličej ten, kdo se postí, dává najevo, že nevěří v prospěšnost a účinnost křesťanského zapírání. Půst totiž znamená v širším slova smyslu všechny příležitosti, při kterých se musíme zapřít. Dostaneme například návštěvu v nevhodnou dobu. Je chvályhodné, že se rozhodneme návštěvníka přijmout. Ale děláme-li to s nevrlostí, znehodnotili jsme dobrý skutek. Bůh miluje radostného dárce (2 Kor 9,7). U toho, kdo je dokonalý, je ta radost spontánní. Začátečník se ovšem musí přinutit. Ale ani to přinucení není smutné. Učit se hrát na housle je dosti namáhavé, ale na dobrém hudebníku je vidět, že i pracná cvičení dělá rád. Ví dobře, že jsou dočasná a že brzy bude hrát s nadšením.

***Bůh, který vidí v skrytu, odměňuje v skrytu.*** Modlitba je rozhovor duše s Bohem. Čím důvěrnější je styk s druhým, tím víc se uchylujeme do ústraní. I Ježíš se chodil modlit na hory. Modlil se ovšem i v chrámu. Proto dodnes hájí církev obojí druh modlitby: veřejnou i soukromou. Ale i při veřejné modlitbě je její opravdová hodnota vnitřní, skrytá. Navenek pronášíme všichni stejná slova, ale jejich upřímnost se liší od osoby k osobě. A proto také Bůh „odměňuje v skrytu“. Zjevuje, že modlitbu vyslyšel. Ten, kdo ho prosil, to ví, ostatním to těžko může dokázat. Řekli by mu, že se to stalo náhodou. Ale on si je jist, že to byl Bůh, který ho vyslyšel. Přijít do kostela k bohoslužbám stojí někdy námahu. Lidé vidí, že je člověk unaven. Ale Bůh mu přitom vskrytu dal radost, kterou by nezaměnil za nic jiného. Náboženský život, osobní svatost a dokonalost se tedy dají těžko měřit vnějším pozorováním. Jsou to skryté hodnoty, perly, které se zalesknou až v záři vycházejícího slunce, tj. Krista, který přijde ve slávě a zjeví také slávu těch, kdo jsou s ním úzce spojeni.



Díváme se rádi na fotografie, kde dobře vypadáme, rádi omlouváme své chyby, děláme si o sobě iluze, mnoho věcí si nepřipouštíme, někdy si ani moc nerozumíme. Jinak nás vidí lidé kolem. Vidí nás s odstupem. Někteří nás podceňují, kritizují, závidí nám, nebo zase nás přeceňují; většině lidí jsme lhostejní. Ani lidé kolem nás nemohou do nikoho vidět. Jediný, kdo vidí až do nejskrytějších zákoutí našeho srdce je Bůh. Bůh vidí i to, co je skryté. Proto si máme každý den při zpytování svědomí při večerní modlitbě vzít zrcadlo Desatera a tam poznáme, jakými opravdu jsme a jakými bychom chtěli být. A když se pravdivě poznáme, tak určitě budeme mít touhu být lepšími a Ježíš nám k tomu pomůže. "Verba movent exempla trahunt". Naším nejlepším kázáním je život, příklad života, konání dobra. Pán Ježíš však vyzdvihuje u všech vnějších činů především úmysl se kterým všechno

konáme. Kéž bychom všechno co konáme, dělali ne ke své vlastní oslavě, ale ke cti a slávě Boží.



## ČTVRTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: "Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky." (Matouš 6,7-15)*



**Otče.** Na otázku, proč je Otče náš nejdůležitější křesťanskou modlitbou, odpovídá sv. Cyprián: "Kterou modlitbu by mohl slyšet Otec víc než tu, která je z úst samého Syna, který je pravda!" Když mi pak opakujeme jeho slova, Otec v nich pozná hlas svého Syna. Od nejstarších dob je v křesťanské literatuře mnoho komentářů, výkladů jednotlivých proseb, obsažených v Otčenáši, který nazývá Tertulián "breviářem evangelia". Jde tu především o zjevení, že je Bůh náš otec v pravém slova smyslu, že není jen první příčina nebo zákon světa, ale že je osobou, se kterou vstupujeme v důvěrný rozhovor. I v některých jiných náboženstvích nazvali Boha otcem. Vyjadřuje to i latinský název Jupiter. Ale tomuto otcovství se rozumí jenom v přeneseném, oslabeném smyslu, asi tak, jako když někoho nazveme "otcem vlasti", "otcem lidu", apod. Křesťanská víra je hlubší. Proto neváhají autoři tvrdit, že "otec" v pravém slova smyslu je jen Bůh. Naši lidští otcové jsou jen matným odleskem dobroty a lásky Boží k nám.

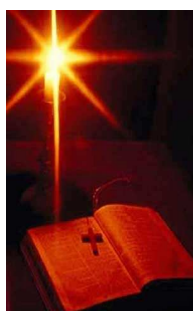
**Posvět' se jméno tvé.** Sv. Augustin a jiní vykladači rozdělují prosby obsažené v Otčenáši do dvou skupin: tři mají vztah k Boží chvále, čtyři pak jsou v náš prospěch. Tři prosby, které se týkají Boha, jsou vlastně jenom jedno velké přání. Modlíme se za to, aby Boží skutečnost sestoupila stále intenzivněji v náš svět. Jméno Páně se má posvětit, tj. aby jeho slávu, jeho důležitost uznaly všechny národy světa. Tak to vykládá sv. Augustin i sv. Jan Zlatoústý. Tím se přiblíží Boží království. Přejeme si, píše sv. Ambrož, aby nevládl hřích, ďábel, vina, ale aby vládla ve světě ctnost a zbožnost. Tím sestoupí nebe na zemi, protože všechno se bude dít podle Boží vůle. Svatý Ambrož ví, že byla země stvořena jako ráj, tj. společné bydliště Boha a lidí, nebe nebylo od země odděleno. První tři prosby Otčenáše se modlí za to, aby se tento stav vrátil, aby člověk zase zasedl k duchovnímu stolu se svým Stvořitelem a se všemi svatými.

**Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť' nám.** Poslední čtyři prosby Otčenáše se týkají člověka, který po hříchu tělesně trpí a pod vlivem zlého ducha brání sestupu Boha do světa. Svou bídu cítíme především hmotně. Proto se modlíme za každodenní chléb.

Svět byl stvořen, aby nás živil. Otcové církve jej přirovnávají k prostřenému stolu, připravenému k hostině. Náš lidský praotec, jak to vysvětlil sv. Cyril při své výpravě k Chazarům, se dopustil viny a byl proto vyhnán tam, kde trpí bídu. Ale není to jen vina prvního člověka, která nás odcizila Bohu. Jsou to především naše viny osobní. Uznání vlastních hříchů je proto začátek moudrosti a prosba za jejich odpuštění je výraz naděje, že se spása vrátí a že budeme zbaveni zlého. Bůh nám to usnadnil tím, že i my sami si můžeme navzájem hříchy odpouštět a projevit se tak jako synové nebeského Otce, v němž má počátek všechno dobré na nebi i na zemi.



Modlitba Páně je dokonalým vzorem každé modlitby. Je velmi krátká, stručná, výstižná. Stačí nám pouhých 15 slov, abychom se ji pomodlili. Proč myslíte, že je ta modlitba tak krátká? Protože jsme roztržití, myslíme záhy na něco jiného. František Saleský, biskup pře 400 lety, jel jednou na koni do jakési vesnice. Potkal tam sedláka, a ten mu řekl: „Pozdrav pánbůh, pane biskupe. Musím vám něco říct. Víte, že se umím modlit, aniž bych myslel na něco jiného?“ „To je znamenité,“ odpověděl František. „Ještě nikdy jsem se nasetkal s někým, kdo by to dokázal. Proto bych tě rád odměnil. Poslyš! Jestli se pomodlíš celý Otčenáš, aniž bys myslel na cokoli jiného, dám ti svého krásného koně.“ Sedlák se zaradoval a hned se začal modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích. Posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá... a dostanu i sedlo nebo jen koně?“ zeptal se najednou mezitím. Tu se svatý František musel zasmát: „Bohužel, bohužel, ani koně, ani sedlo.“ A sedlák pochopil, že všechno prohrál – nebyl schopen odříkat ani tak krátkou modlitbu. A v kostele? Jeden mačká ruku, druhý se směje, někdo se vůbec nemodlí ...



## PÁTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 21. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: "Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Oko je pro tělo jako svítlna. Je-li tedy tvé oko zdravé, celé tvé tělo bude jasné. Je-li však tvé oko nemocné, celé tvé tělo bude temné. Jestliže tedy tvé vnitřní světlo je tmou, jak hluboká bude sama temnota!" (Matouš 6,19-23)*

***Neshromažďujte poklady na zemi.*** Poklad není totéž co majetek. Majetek potřebujeme k životu, k práci. Poklad se naopak schová, uloží. Člověk má radost z toho, že jej má, ale ve skutečnosti ho nežívá. Těší ho jenom pocit, že je bohatý. Křesťanská morálka rozlišuje od nejstarších dob jmění potřebné a jmění přebytečné. To druhé, jak píše sv. Basil, není naše. Patří chudým. Udává příklad člověka, který by v divadle zabral dvě místa, zatímco tu je mnoho jiných, kteří stojí. Udává se ovšem důvod, který shromažďování pokladů ospravedlňuje. Schované peníze se sice nežívají, ale dávají pocit jistoty, bezpečnosti pro dobu bídy. I to je do jisté míry oprávněné. Ale ten pocit bezpečnosti se může stát



základním. Snadno uvěříme, že nás peníze uchrání víc, než je to v jejich povaze. Takové shromažďování pokladů nazývali duchovní autoři modloslužbou. Modloslužebník věří, že socha vyrobená lidskýma rukama má božskou moc. Tak také boháč v evangeliu předpokládal, že mu hojnost úrody zaručí šťastný život na zemi, a zapomněl, že je život i smrt v rukou Božích (srv. Lk 12,16-20).

**Shromažďujte poklady v nebi.** Výraz je ovšem obrazný. Ale jeho smysl je celkem jednoduchý. Svatý Jan Zlatoústý jej vysvětluje, když mluví o almužně. Peníze, které dáme chudému, se jakoby přenášejí z banky tohoto světa na věčnost. Tam totiž najdeme to, co jsme z lásky darovali. A proto autor končí výraznou větou: „Člověk opravdu má jenom to, co dal druhému.“ K pokladu, uloženému v nebi, se přirovnávají všechny dobré skutky. Teologové mluví o „zásluhách“, které sklídíme na věčnosti. Z tohoto „pokladu zásluh“ mohou čerpat i jiní. Tak se odůvodňují odpustky, tj. umenšení trestů za hříchy „pro zásluhy svatých“. Je dost těch, kterým se tyto výrazy nelíbí. Zdají se jim příliš hmotné, milost Boží se podobá penězům uloženým v bance. Je jisté, že tak hmotně si poklad v nebi představovat nemáme. Zásluha je neoddělitelná od osoby. Je proto snazší, když si představíme poklad v nebi jako dokonalost člověka, ozdobu, se kterou se na věčnosti objeví, jako růst v kráse Božího obrazu v člověku, kráse, která je na zemi neviditelná, ale zaskví se ve věčném životě.

**Svící tvého těla je oko.** Člověk slepý nevidí, je ve světě ztracen. Barvoslepý vidí, ale uniká mu krása barev. Při nervových poruchách se stává, že nemocný vidí věci ve špatných proporcích a rozměrech. Krátkozrací vidí dobře jenom to, co je blízko. Dalekozrací jsou na tom opačně. Některé z těchto poruch se dají napravit brýlemi. Daleko více nemocí se však vyskytuje v oku vnitřním, v mysli, která vnímá a posuzuje skutečnost. I tu jsou lidé krátkozrací, kteří mají zájem jenom o to, co je jejich bezprostředním zájmem. Mnoho je těch, kteří mají poruchy ve vidění proporcí. Považují věci bezcenné za důležité a velké zájmy Boží a lidské vidí jako nepatrné. Teofan Zlatovnik píše, že i ďábel nám dává někdy podivuhodnou jasnozřivost například pro chyby druhých, abychom zapomněli na své vlastní. Dají se tyto nemoci vnitřního oka vyléčit? Svatý Tomáš Akvinský konstatuje, že každý vidí tak, jaký sám je. Čistý vidí všecko čistě, zlý všecko překroutí. Vnitřní zrak se tedy léčí změnou sebe samého, pokáním. Pomáhají však i jisté „brýle“, tj. číst často evangelium a vidět svět podle zásad, které tam nacházíme, protože tak ho budeme vidět na věčnosti.



Ježíšovo slovo promlouvá naprosto jasně. Pochopí ho jak inteligent, tak člověk nevzdělaný a dokonce i dítě. Výrazy, které Ježíš používá nezastaraly ani v moderní době - slovo 'rez' je blízké majitelům automobilů, plechových střech a jiných věcí z kovu či plechu. Dále slova 'krást', 'zloděj' jsou v naší společnosti každodenně vzpomínanými výrazy. I slovům 'poklad' či 'srdce' jistě všichni rozumíme. Ježíš nás učí, že jediný pravý poklad, který se neztratí, nikdo nám ho nevezme, je to, co máme u Boha, co jemu věnujeme, s láskou obětujeme, co dáváme bližním na úkor svého já. Vidíme, jak je o v rozporu s měřítkem dnešní tržní ekonomiky, která

hlásá: jsi bohatý podle toho, kolik máš v peněžence či na účtu. Nepodlehne této lži. Buďme bohatí dobrými skutky pro své bližní a řiďme se i slovy zesnulého arcibiskupa Stojana, který říkal: „Mám jen to, co jsem dal.“



## SOBOTA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 22. ČERVNA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: "Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou - a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení." (Matouš 6,24-34)



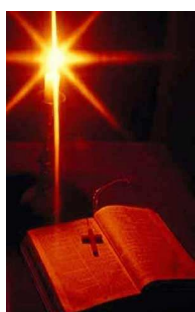
**Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.** Děti mají rády pohádky. Říká se, že je to proto, že ještě neznají svět. Ve skutečnosti děti velmi ostře pozorují, co se kolem nich děje. Začínají také vnímat, že je ve světě dobro a zlo. Instinktivně cítí, že se obojí nemísí, že dobré a zlé bytosti spolu bojují, a proto se musí postavit na stranu dobrých. Kdo si je vědom, že si nesmí pomístit svůj život tak, aby si stále protičeřil, zachová si mládí a životní svěžest. Bohužel se mnoho lidí podobá nemocným, kteří si podle sv. Jana Klimaka střídavě kapají do nemocných očí korylium, uklidňující lék, a hned nato zase pálicí kyselinu. Evangelium však zdůrazňuje ještě jednu okolnost. Nemluví jenom o užívání dvou protichůdných léků, ale o službě dvěma pánům. Kristus se totiž setkává ve světě nejenom s „názory“ odlišnými od křesťanství, ale s tvrdošíjným odporem nepřítelů, ducha světa a zloby. Proto se představuje duchovní život jako stálý boj. Je potřeba znát nepřátelské pozice a metody, abychom z neznalosti nepřešli z jedné strany na druhou. Tzv. rozlišování duchů je umění správně rozeznávat a správně volit to, co životu věčnému prospívá.

**Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.** Prastaré cizí slovo mamon přešlo i do našeho slovníku. Znamená peníze, majetek, ale v hanlivém slova smyslu. V čem je vlastně ta negativní stránka peněz, které musí konec konců nějakým způsobem všichni vydělávat? Moralisté tu aplikují všeobecnou zásadu, která doporučuje způsob užívání všech věcí na světě: máme jich upotřebit s mírou, ne víc a ne méně, než potřebujeme. Zásada je bezpochyby správná. Ale je neosobní, všeobecná. V evangeliu se proto dává víc důraz na



osobní postoj. Mamon jsou peníze, kterým sloužíme my, místo aby byly ony ke službě nám. Je to tedy modloslužba a ta je v přímém rozporu se službou jedinému Bohu. Po stránce psychologické tu jde o jistou záhadu. I lidé vzdorovití, nepoddajní, kteří odmítají poslouchat kohokoli, se snadno dávají do služby mamonu a jeho zájmu podřídí celý svůj život. Pracují do noci, aby rozmnožili peníze, kterých nikdy neužijí a které považují za nedotknutelné. Jak tvrdě musí otročit ten, kdo odepře sloužit Bohu!

**Pohled'te na nebeské ptactvo.** V češtině máme dva výrazy, které jsou podobné, ale mají různý odstín: péče a starost. O to, co nás těší, co je, jak se říká, náš „koníček“, pečujeme i s velkou radostí. Starost je naopak péče, ale s obavami, s napětím. Škodí zdraví, oslabuje nervy, činí práci smutnou záležitostí. Bůh ovšem chce, abychom o sebe a o všechno důležité pečovali, ale ne „úzkostlivě“, tak, aby z toho byla starost. V divadelních komediích se rádi smějeme kouskům bezstarostných kumpánů, kterým všechno vyjde. Je to ovšem jen na divadle, je to komedie. S důvěrou v Boží prozřetelnost se však bezstarostnost stává skutečností a je spojena s péčí o to, co nás těší. Blahoslavený Mikuláš Stensen, dánský konvertita a biskup (+ 1686), si složil pro sebe tuto modlitbu: „Bez tvé vůle nesejde z hlavy vlas, nepadne list ze stromu ani ptáček z nebe, nepřijde myšlenka na mysl, ani hlas na jazyk, ani se nepohne ruka. Ty jsi mne doposud vodil po neznámých cestách, veď mě nadále po stezce tvé milosti, ať to vidím nebo nevidím.“



## PONDĚLÍ - 24. ČERVNA 2024 - NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE

*Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským (národem). (Lukáš 1,57-66.80)*

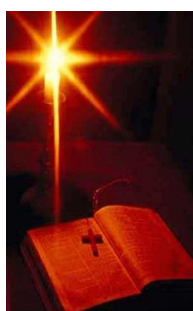


**Obřízka.** Je to zvláštní zvyk, který se dodnes vyskytuje u mnoha národů. Obyčejně se to považuje za znak dospělosti, schopnosti vstoupit v manželství. Znamená to tedy, že obřezaný je uznán za člena kmene. Židé to převzali jako starý zvyk. Být neobřezaným se považovalo za hanbu (srv. Joz 5,9). Ale přínáležitost ke kmeni měla u Židů náboženský ráz. Izraelský národ si byl totiž vědom, že uzavřel s Bohem zvláštní smlouvu. Obřezaný Žid má tedy zvláštní povinnosti a privilegia, ze kterých jsou vyloučeni neobřezaní pohané. Proto se ten obřad konal ne až při přechodu k dospělosti, ale už osmého dne po narození. Krev, která tu při operaci vyteče, se u

pozdějších Židů začala jmenovat „krev smlouvy“. Křesťané od tohoto obřadu upustili. Ale i oni zdůrazňují při křtu, že musí přináležet k Božímu lidu a že uzavírají s Bohem životní smlouvu.

**Bude se jmenovat Jan.** Jméno se dítěti dávalo při obřízce jako u nás při křtu, obyčejně po dědovi. Zachariáš už byl starý, a proto chtěli příbuzní nazvat jeho syna po něm. A přece dostal jméno, které nikdo v příbuzenstvu neměl. Jistě i to je z Boží strany výraz nějakého zjevení, znamená to něco, nad čím se mají všichni zamyslet. Židé se tomu opravdu divili, ale bylo jim snazší pochopit zvláštnost této okolnosti. V tradičním prostředí dával jméno otec. Vyjadřoval tím, že syn pochází z něho a že má nad ním rodová práva. Když dal jméno stejné, jako měl on sám nebo jaké bylo v rodině zvykem, naznačoval tím naději, že bude syn věrný příbuzenstvu, že bude pokračovat v práci, kterou dělala rodina. Mít jméno neznámé naznačovalo, že se od ostatních odloučí. Tak tomu bylo často u proroků. Bůh sám jim změnil jména. Od té doby šli za úkolem, který jim svěřil on. I dnes se stále opakuje podobný Boží zásah. Kněží, řeholníci, laici, kteří mají zvláštní poslání v církvi, vyšli z křesťanských rodin. Ale pak se věnují práci, kterou jim svěřil Bůh, a nesmějí se dát svázat požadavky blízkých příbuzných a známých.

**Obřízka duchovní.** Obřízka je vnější obřad, který neodpovídá našemu dnešnímu vkusu. Ale to je podřadné. I Židy napomínali často proroci, že mají být věrni tomu, co obřad znamená. Jeremiáš se k této myšlence častěji vrací. Obřízka těla znamená málo, zůstane-li „neobřezané srdce“ (Jer 9,24n). Jen tak můžeme být v upřímném vztahu s lidmi i s Bohem. Ezechiel pak předpovídá, že tuto duchovní obřízku provede sám Bůh, až navštíví znovu a definitivně svůj lid. Nedivíme se tedy, že užívá tohoto obrazu rád i sv. Pavel a upozorňuje výslovně, že se v tomto případě předpovědi proroků už splnily, a to způsobem výjimečným: křtem jsme přiřazeni k samému Kristu. Musíme si být tedy vědomi smlouvy, kterou jsme s ním uzavřeli a zříkat se denně „skutků těla“ (Kol 2,11n) tak, abychom s ním žili na věky.



## ÚTERÝ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 25. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: „Nedávejte svaté věci psům a neházejte svoje perly před vepře, nebo je nohama pošlapou, obrátí se proti vám a roztrhají vás. Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci. Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!“ (Mt 7,6.12-14)*

**Vcházejte úzkou branou!** Pythagorovi žáci znázorňovali lidský život písmenem ypsilon - Y. Těm, kdo začínají na úzké straně, se časem cesta rozšíří. Zúží se naopak těm, kdo začnou ze široka. Evangelium tedy potvrzuje to, co je všeobecná lidská zkušenost. Voda, říkají, když se jí zúží břehy, stoupá do výše. Tak je tomu i s lidským duchem. Ale nauka Kristova dává lidské moudrosti hlubší, nadpřirozený smysl. Brána k Otci je Ježíš (Jan 10,7). Jeho život pak byl "úzký" v plném slova smyslu, protože byl celý ve znamení kříže. Knížka *Následování Krista* mívala ve starších vydáních obrázek stromku, který se ohýbá



na všechny strany. Přichází k němu Kristus jako zahradník a přivazuje jej k opěrnému kůlu kříže, aby se vyrovnal. ten obrázek byl umístěn na konci první knížky, která končí známou větou: "V dobrém natolik pokročíš, nakolik se přinutíš".

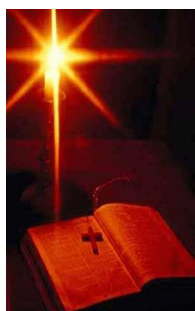
**Málo je těch, kteří ji najdou.** Vždyť tak jednají všichni! Kolik věcí se dá tímto zvoláním ospravedlnit! Děti se tak obyčejně hájí před rodiči. Matky pak mívaly odpověď: „Kdyby všichni skákali do vody a topili se, skočíš také?“ Ale teoreticky není problém tak jednoduchý. Demokracie se buduje na předpokladu, že je velká většina lidí rozumných a že máme proto dát na všeobecné mínění. Podle Kanta je morální, mravné jenom to, co může platit jako norma pro všechny. Nepopíráme, že tento postoj má výhody, když jde o veřejné zákonodárství, o vnější předpisy. Ale zkusme tu zásadu aplikovat v umění! Krásný obraz by měl být jenom takový, který dovedou namalovat všichni? Nebo který dovedou všichni pochválit? Ve skutečnosti je velikost Michelangelova právě v tom, že je nenapodobitelný, že dokázal to, co nikdo jiný nedovedl. Křesťanský duchovní život je umělecké dílo. Vytváří Boží obraz v duši. Proto je každý světec svým způsobem jedinečný. Každý si byl vědom, že musí jít ne tudy, kudy jdou všichni, ale svou vlastní úzkou cestou, kde najde jenom málo společníků. Ale půjde po ní spolu s Kristem.

**Neházejte svaté věci psům.** Výraz je drastický. Takové se obyčejně nahrazují slovem vzatým z cizího jazyka. V tomto případě mluvíme o profanaci. Je to doslova vyhození věci, která byla uvnitř chrámu považována za posvátnou. Takových profanací se dopouštějí ti, kteří pustoší nebo vykrádají kostely. Ale v duchovním smyslu je tento pojem daleko širší: Vždyť chrámem je každý křesťan a Duch svatý bydlí v srdci (srv. Gal 4,6). I lidské tělo je proto posvátné. Pohlavní čistotu sv. Pavel hájí důvodem, že nemůže znesvětit údy, které patří Kristu (srv. 1 Kor 6,15). V dnešním světě se mluví o tzv. Sekularizaci. Zvyky i slova ztrácejí svou souvislost s náboženstvím a stávají se, jak říkáme, docela světskými. V takové sekularizované společnosti se jakýkoli rozhovor o náboženství, modlitba nebo i pouhé pokřížování zdá něčím cizím, nepatřičným. A mluví-li se tu o církvi, je to jen z hlediska světského, politického, společenského. Náboženské úkony se vysvětlují psychologicky. Svaté věci jsou tedy v pravém slova smyslu zprofanované, vytržené ze souvislosti chrámu a modlitby. Jenom víra je zase může vrátit na jejich přirozené místo.



Pýcha předchází pád. Pravdivost tohoto přísloví dosvědčuje i událost z dějin Božího lidu. Asyrský král Senacherib se pyšní svým vojskem, zatímco, zatímco judský král Ezechiáš se v úzkosti modlí k Hospodinu a jeho modlitba došla vyslyšení. Bůh zasáhl, karta se obrátila a Asyřané bitvu prohráli. Kolik to ale již bylo modliteb, které nebyly vyslyšeny podle přání křesťanů. nejednalo se třeba ani o nějaké méně potřebné věci, ale přesto nedošlo k jejich naplnění. Jak potom správně rozumět výroku "Proste a bude vám dáno"? Bůh je nekonečně dobrotivý a proto vyslyší každou prosbu svých dětí. Výsledek však může být docela jiný, než jsme si představovali. Bůh nám totiž dá vždy to nejlepší a my nemůžeme vědět, zda-li to, oč prosíme, je to nejlepší. Vždyť ani rodiče nedají dítěti všechno, zač je prosí. Bůh to však ví.

On je dobrý Otec, který nedá svým dětem úplně všechno oč ho žádají, protože ví, že by jim to mohlo uškodit, ale jen to, co jim prospívá.



## STŘEDA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 26. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: „Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečeni za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je po jejich ovoci. Copak se sklízí z trní hrozny nebo z bodláků fíky? Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce ani špatný strom nést dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Poznáte je tedy po jejich ovoci.“ (Mt 7,15-20)*



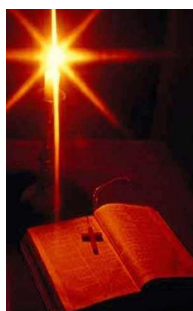
**Pozor na nepravé proroky.** Slovo 'prorok' souvisí se slovem 'rokovati', mluvit. Prorok je tedy člověk, který mluví, ale na místě někoho jiného. Ve Starém zákoně mají proroci zvláštní funkci. Mluví jménem Božím. Začínají své řeči obyčejně tímto úvodem: "Toto praví Hospodin" (srv. Jer 2,5). Ale už tenkrát se vyskytovalo mnoho falešných proroků. Stěžuje si na ně Jeremiáš. Vydávají za Boží slovo výmysly a fantazie vlastní hlavy. Klamou tedy lidi (srv. Jer 23,9nn). I v prvních křesťanských dobách bylo mnoho těch, kteří 'prorokovali'. Ale i tu bylo mnoho těch, kterým se nemohlo věřit. Tak došlo k tomu, že samotné slovo prorok se stalo podezřelým. Zdá se tedy, jakoby tato funkce z církve zmizela. Ale tím by církev popřela vlastní poslání. Vždyť musí mluvit na místě Božím. Je to povinnost především papeže, biskupů, kněží, ale také rodičů, vychovatelů a všech věřících. To pak je velká odpovědnost, a vyžaduje velkou moudrost, aby se nevydávaly za Boží slovo vlastní výmysly. "Je nás mnoho, co mluvíme", píše sv. Maxim Vyznavač, "málo těch, co konáme. Ale dej nám, Pane, alespoň tu milost, abychom nefalšovali tvá slova a nezasloužili za to tvůj trest".

**Poznáte je podle jejich skutků.** V duchovní literatuře aplikují zásady o prorocích také na myšlenky. I naše hlava je plná inspirací. Rádi a s velkým nadšením něco hlásáme nebo proti něčemu bouříme. Ale zůstává jen při myšlenkách. Nahlas se neprozradíme. Lidé se ospravedlňují zásadou: „Myslet si můžeme, co chceme. Alespoň tu svobodu máme!“ Na to se však hodí jako odpověď text sv. Pavla: „Všechno je mi dovoleno, ale ne všechno prospívá“ (1 Kor 6,12). Ilustruje to pěkně historie obrácení sv. Ignáce z Loyoly. Myšlenky, které ho povzbuzovaly k Boží službě, mu dávaly mír a odvahu do života, světské fantazie ji naopak podlamovaly, znepokojovaly srdce. Jeremiáš obviňuje falešné proroky, že vypravují lidem to, co se jim líbí, nevarují před zlým. To pak se dostaví vzápětí jako katastrofa. Něco podobného se děje i ve vnitřním životě. Rádi se zabýváme myšlenkami líbivými, které na chvíli oslňují, ale vzápětí se dostaví zklamání. To nás má poučit, abychom se už podruhé nedali oklamat ani vlastními nápady, ani líbivými slovy falešných vykladačů Božího slova.

**Dobry strom nese dobre ovoce, špatny špatné.** Toto přirovnání, velmi jednoduché, se může aplikovat v mnoha oborech. Duchovní autoři je však nejraději vztahují na srdce člověka. To je strom, nebo lépe řečeno, kořen, ze kterého vyrůstají jako výhonky skutky, myšlenky a přání. Srdce znamená stálou dispozici, trvalý postoj k něčemu. Každý se může pomodlit. Ale často se k tomu musí nutit a není mu to příjemné. Kdo se naopak modlí ze srdce, dělá to rád, je mu to přirozené a vyplní modlitbou každý volný okamžik. Přinutit se, abychom se k druhým chovali přívětivě, může být velmi záslužné. Ale jak je to naopak krásné, když to jde ze srdce, když se cítíme dobře v dobrém styku s bližními. Boha máme milovat z celého srdce (Mt 22,37). Nedivíme se tedy, že se mystičtí autoři zabývali především otázkou, jak očistit srdce. Odpověď, kterou dávali, je však velice prostá: stálým úsilím konat dobro. Jeden nebo druhý skutek je záslužný, ale nezmění člověka. Přetvoříme se však vytrvalostí a trpělivostí v dobrém.



"Po ovoci je poznáte", říká Pán Ježíš. To je rozlišovací znamení pravých proroků od nepravých, a dnes bychom mohli říci křesťanů od nekřesťanů. Dnes si máme každý položit otázku: jaké já přináším ovoce? Na konci svého života budeme souzeni podle lásky - podle dobra, které jsme vykonali ve prospěch bližních; ne podle toho, kolik jsme se namodlili modliteb, nakolik jsme zachovali všechny náboženské předpisy, nýbrž podle toho, co jsme vykonali pro jednoho každého.



## ČTVRTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 27. ČERVNA 2024

*Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: ‘Pane, Pane!’, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: ‘Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?’ Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti! Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítíl se a jeho pád byl veliký.“ Když Ježíš skončil tyto řeči, žasly zástupy nad jeho učením. Učil je totiž jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich učitelé Zákona. (Mt 7,21-29)*

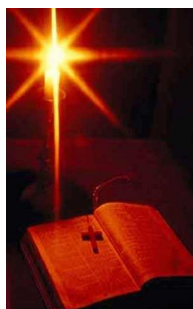
**Ne, kdo mi říká "Pane, Pane", ale ti, kdo činí vůli mého Otce, vejdou do Božího království.** Vědy se zabývají tzv. abstraktním poznáním. Do češtiny byl tento výraz přeložen jako „poznání odtažité“, tj. to, které se odtáhlo od životní souvislosti a zůstalo jen všeobecnou formulí. Opak je poznání konkrétní, a to počestili jako „srostité“, tedy to, co s

životem srostlo, neoddelilo se od něho. Je jasné, že náboženství nemůže zůstat v abstraktní sféře, ale že musí pronikat do života. Ale pokušení k náboženskému idealismu je velké. Řeší se tu vysoké a zajímavé problémy. Když se k nim postavíme nezávazně, stávají se předmětem brilantních debat. Kostely a bohoslužba jsou po staletí výrazem umění. Lidé s estetickým vkusem se tu rádi zapojí. Není jim to těžké, když se od nich nežádá změna života. Tak snadno zpívají na kůru „Pane, Pane“, ale v životě se řídí jinými principy. Protože tato pokušení odvléci náboženství od života jsou častá, duchovní obnovy, exercicie mají jako hlavní cíl spojit náboženské vyznání s denní praxí.



**Dům na písku.** Písek je obraz pohyblivosti, skála pevnosti. Při stavbě budov se s tím počítá, když se začnou klást základy. I život stojí na jistých základních rozhodnutích, která dávají směr další činnosti. Scholastická filosofie tvrdí, že je na počátku našeho mravního života jisté počáteční rozhodnutí pro dobro (*optio fundamentalis*). Sartre myslil, že je to dokonce jakási konkrétní představa z mládí, která nás vede po celý život, obdiv pro vojenskou kariéru, zážitek z koncertu atd. Známe skutečně lidi, kteří mnoho čtou, o všem diskutují, ale nakonec se všechno převede na to, kolik se z čeho vyzíská peněz. Jiní jsou v čele mnoha dobrých podniků, ale vycítí se brzo, že to dělají proto, aby je obdivovali. Staví dům svého života, ale na písku. I peníze a obdiv lidí jsou hodnoty pohyblivé. Kolikrát jsme viděli, jak se takové domy sesunuly. Ale pohyblivé je na světě všecko. Starořecký filosof Herakleitos učil pověstnou větu: „Všecko se hýbe.“ Byl prý velmi smutný a umřel v melancholii. I malé zkušenosti denního života nám potvrdí, jak jsme se zklamali v tom, s čím jsme tolik počítali.

**Dům na skále.** Častým motivem v dramatech H. Ibsena je člověk, který vybudoval svůj život na iluzích. Ti, kteří mu je chtějí vyvrátit, jej zabijí, protože mu vzali poslední jistotu. Totéž téma převzal Viktor Dyk ve Zmoudření Dona Quijota. Podívat se tváří v tvář skutečnosti znamená ztratit ideály. Nač tedy dál žít? Nepochybujeme, že tito autoři vyslovili velkou tragiku lidských životů. Stojí na iluzích, tedy na pochybných základech. Psychologové se často ptají, nakolik je rozumné lidem jejich iluze ponechávat, abychom jim nebořili dům jejich života, aby neztratili chuť pokračovat. Nakonec se však i oni shodli v tom, že jedinou pravou útěchou je smířit se s pravdou. Tu nikdo nevyvrátí. Není tedy potřeba „zmoudřet“. Jsou ovšem různé stupně v poznání pravdy. Pravda částečná povzbudí jenom na čas a v malém horizontě. Úplná pravda je jenom v Kristu. Kdo buduje v něm, tj. na jeho učení a na spojení s ním, ten buduje na skále a může se s přesvědčením modlit: „V tebe, Pane, jsem doufal, na věky se neoklamu“ (srv. Žl 31,15).



## PÁTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 28. ČERVNA 2024

*Když Ježíš sestoupil s hory, šly za ním velké zástupy. Tu přišel jeden malomocný, klekl před ním a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čistý.“ A hned byl od svého*

*malomocenství očištěn. Ježíš mu pak řekl: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ (Mt 8,1-4)*

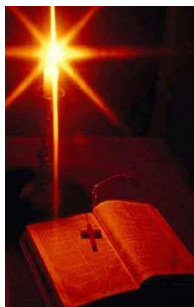


**Symbol malomocenství.** I dnes se vyskytují malomocní, ale už nemáme z té nemoci takový panický strach jako ve starověku. Tenkrát ji považovali za naprosto nevyлéčitelnou a z její nakažlivosti měli větší strach, než pro jaký byl důvod. Malomocný se tedy vylučoval ze styku s ostatními lidmi. není divu, že bohatí lidé, postižení touto nemocí, platili felčarům velké peníze za bizarní léky, jako 'zmijí víno', tekuté zlato, rtuť, aj. Proč se vyskytuje v evangeliu řada malomocných? Touto nemocí jsou postiženy krajiny horké a vlhké, nejvíce to byla tedy egyptská Alexandrie, se kterou bylo Judsko ve styku. Ale hlavní důvod, proč Ježíš tolik malomocných očistil, je ten, že malomocenství je názorným příkladem hříchu. Rozkládá organizmus duševně, vylučuje člověka ze styku s Bohem a tedy i s lidmi. Jako malomocenství, tak i hřích člověk zpočátku tají, ale sám se zhrozí jeho následků. Malomocní v evangeliu přicházejí k Ježíšovi a ten je očistí jedním slovem. I to je příklad, jak se od hříchů očišťujeme ve svátosti pokání.

**Očištění.** I prorok Eliáš uzdravil malomocného Námana ze Sýrie (2 Král 5,1n). Nařídil mu, aby se myl v Jordánu. Je to symbol křtu. Ve staré církvi křtili dospělí. Proto se křtu věnovala taková příprava a byl spojen s pokáním. Pokládalo se za samozřejmé, že po křtu by se člověk už neměl dopouštět hříchu. Když se začaly křtít děti, stal se aktuálním „druhý křest“, „křest slz“, svátost pokání. Byli sice někteří, co pochybovali o tom, může-li církev odpustit skutečně všechny hříchy. Jak je možné, že ten, kdo při křtu slíbil nový život, upadne znovu do velmi těžkých provinění? Hlavně se báli tři: cizoložství, odpadu od víry, vraždy. Ale víme, že r. 220 papež Kalist rozhřešil jednoho cizoložníka, r. 255 byli znovu přijati do společenství církve někteří odpadlíci z doby Deciova pronásledování. Později dostali rozhřešení i někteří vrahové. Pokání se sice ukládala tuhá, ale přesvědčení bylo plné optimistu: všechny hříchy se mohou odpustit. Setrvá v hříchu jenom ten, kdo se nechce s Bohem a církví smířit. Splnila se modlitba Davidova: „Pokrop mě yzopem, a budu čistý, umyj mě, a budu bělejší než sníh!“ (Žl 51,9).

**Ukaž se knězi a obětuj!** Očištění člověka má ráz, kterému říkáme eklesiální, církevní, společenský. Otec dal moc soudit lidi Synu (Jan 5,22) a Syn dal moc apoštolům svazovat a rozsvazovat na nebi i na zemi (Mt 18,18). Matoušovo evangelium, ve které se otázka církve zvlášť živě staví do popředí, má malou charakteristickou poznámku při uzdravení ochrnutého. Je nejenom uzdraven z nemoci, ale slyší také, že se mu odpouštějí hříchy. Lidé se tedy diví, „že dal Bůh takovou moc lidem“ (Mt 9,8). Vždyť hříchy může odpouštět jenom Bůh! A přece církev po staletí koná tuto službu na místě Božím. Zpovědnice působí na někoho dojem smutku. Ve skutečnosti jsou výrazem Božího milosrdenství. Jako my milujeme Boha v bližním, tak i Bůh miluje nás skrze bližního, prokazuje nám milosrdenství skrze rozhřešení kněze, kterému jsme ukázali své rány duše, aby byly uzdraveny. Ve Starém zákoně se za uzdravení z nemoci předpisoval dar Bohu. Pokání, uložené ve zpovědi, je podobným darem vděčnosti za uzdravení duchovní.





## SOBOTA - 29. ČERVNA 2024 – SV. PETR A PAVEL

*Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Matouš 16,13-19)*



***Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.*** Všichni, kdo hledají Boha, hledají ideál. Čím je ten ideál vyšší, tím je Bůh vzdálenější, nelidštější. Proto jej Platón umístil v nadzemské říši věčných idejí. Bůh Bible je ještě vznešenější, nepřístupnější. Přesahuje všechny lidské pojmy, ideje, žádný obraz jej nevyjádří, nemá jméno. Ale má přesto jednu zvláštnost. Sestupuje on sám k lidem, aby se jim zjevil: na hoře Sinaj, v arše úmluvy, v jeruzalémském chrámě, v moci proroků a Božích mužů. Sv. Petr, který vyznává, že Ježíš z Nazareta je Syn živého Boha a Mesiáš, Kristus, recituje první články křesťanského Kréda: víru v Boha Otce a jeho jednorozeného Syna, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe a stal se člověkem. Je to radostné zjištění, že je překlenuta propast mezi nebem a zemí, mezi skutečným lidským životem a ideálem. Don Quijote hledá ideály a žije v bláhových iluzích. Sancho Panza vidí skutečný svět, ale nezná ideály. Jejich autor Cervantes je poslal pospolu putovat, ale nesmířil je. Lidsky to není možné. Křesťanství však je radostná zvěst, že Bůh a člověk se stali jedno.

***Tobě dám klíče nebeského království.*** Tento nápis je v řečtině pod kopulí svatopetrského chrámu v Římě. Je tam právem, protože jej vztahujeme na moc církve, především papeže a biskupů. Protože věříme, není pro nás nesnadné to přijmout. Ale dovedeme si přesto představit, jak musí být toto dogma obtížné pro nevěřící. Dát klíče je obrazný výraz, ale obsahuje mnoho. Je to předání odpovědnosti. Klíče od domu nesvěříme komukoliv, a to tam máme věci, které pomínou a dají se nahradit. Království nebeské znamená uskutečnění všech ideálů, spásu všech lidí, dokončení díla stvoření. To všechno svěřil Bůh lidem? Jeden francouzský myslitel vyjádřil nad tím údiv aforismem: „Je pro nás těžké věřit naprosto Bohu. Ale jak musí být nekonečně těžší pro Boha, když uvěřil nám lidem!“ Je to ovšem jenom brilantní poznámka. Ale můžeme se tu zamyslet nad obrovským a nepochopitelným tajemstvím osobního vztahu, který se vírou navazuje mezi námi a Bohem. I nejužší svazek mezi lidmi, jakým je manželství, je podle Písma jenom obraz duchovního spojení duše s Bohem.

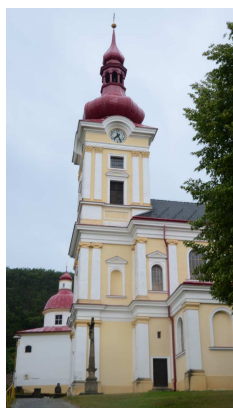
***Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.*** Kulturní společnost posuzuje lidi podle jejich poznání, znalostí. Vědomosti určují stav člověka ve společnosti. Znalost hudby jej dělá hudebníkem, dovedností v medicíně se stává lékařem. Petru se dostala znalost Božích tajemství, je tedy mužem Božím. Jeho vědění přesahuje lidské možnosti. Zdá se nám to neuvěřitelné,



nedovedeme to vysvětlit, a přece by nám to nemělo být tak docela cizí. Vždyť všichni umělci dosvědčují něco podobného, když mluví o své činnosti. Říkají, že jim přišla inspirace, že jim Múza vnukla myšlenku. Považují pak tuto inspiraci za něco tak božského, že se jí dají do služby, že jí obětují svůj talent. Ale každý člověk je v jádře umělec, hlavně ve smyslu mravním. Vytváří v duši Boží obraz a Bůh sám mu ve svědomí mluví, vnuká mu, co je dobré a co je zlé, co obraz v duši zdokonaluje a co by jej naopak zošklivilo. I my tedy v širším slova smyslu, si otvíráme nebo zavíráme nebeské království. Dostali jsme klíče. Je to hlas Boží ve svědomí, kterému chceme naslouchat a plnit to, k čemu vybízí.



**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.  
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:  
číslo účtu: 1560129309/0800**



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:  
číslo účtu: 1560130369/0800**



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:  
číslo účtu: 1560131329/0800**



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:  
číslo účtu: 1560196309/0800**



**SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!  
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:  
[josef.benicek@seznam.cz](mailto:josef.benicek@seznam.cz)**

**PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM!**



**PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (2. 6. 2024)**

**PUSTIMĚŘ: 9.500,-Kč; DRYVICE: 2.100,-Kč; PODIVICE: 1.200,-Kč; TOPOLANY: 1.100,-Kč**  
**PÁN BŮH ZAPLAŤ VÁM VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI!**

**FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník**, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: [josef.benicek@seznam.cz](mailto:josef.benicek@seznam.cz)). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

# DUCH SVATÝ A NEVĚSTA. DUCH SVATÝ VEDE BOŽÍ LID VSTRČÍC KRISTU, NAŠÍ NADĚJI

## *Duch Boží se vznášel nad vodami*

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 29. května 2024)

*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, temnota byla nad propastnou hlubinou a Boží dech vanul nad vodami. (Gen 1,1-2)*



Drazí bratři a sestry,  
dobrý den!

Dnes touto katechezí zahajujeme cyklus úvah na téma „Duch svatý a nevěsta“. Nevěstou je církev. „Duch svatý vede Boží lid k Ježíši, naší naději“. Na této cestě projdeme třemi velkými etapami dějin spásy: Starým zákonem, Novým zákonem a časem církve. Vždy

přítom budeme mít oči upřené na Ježíše, který je naší nadějí.

V těchto prvních katechezích o Duchu ve Starém zákoně nebudeme dělat „biblickou archeologii“. Místo toho budeme objevovat, že to, co je ve Starém zákoně dáno jako zaslíbení, se plně uskutečnilo v Kristu. Bude to jako sledovat cestu slunce od úsvitu do poledne.

Začneme prvními dvěma verši celé Bible. První dva verše Bible říkají toto: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, temnota byla nad propastnou hlubinou a Boží dech vanul nad vodami.“ (Gn 1,1-2). Duch Boží se nám zde jeví jako tajemná síla, která svět posouvá z původního beztvarého, pustého a ponurého stavu do stavu uspořádaného a harmonického. Duch totiž vytváří harmonii, harmonii v životě, harmonii ve světě. Jinými slovy, je to On, kdo uskutečňuje přechod od chaosu ke kosmu, tedy od zmatku k něčemu krásnému a uspořádanému. To je vlastně význam řeckého slova kosmos, stejně jako latinského slova mundus, tedy něco krásného, uspořádaného a čistého, harmonického, protože Duch je harmonie.

Tento dosud nejasný náznak působení Ducha svatého ve stvoření se následně upřesňuje ve zjevení. V jednom žalmu čteme: „Jeho slovem vznikla nebesa, dechem jeho úst všechn jejich zástup.“ (Žl 33,6); a jinde: „Když sešleš svého ducha, jsou stvoření, a obnovuješ tvář země.“ (Žl 104,30).

Tato vývojová linie se stává velmi zřetelnou v Novém zákoně, který popisuje zásah Ducha svatého do nového stvoření právě pomocí obrazů, o nichž čteme v souvislosti se

vznikem světa: holubice, která se vznáší nad vodami Jordánu při Ježíšově křtu (srov. Mt 3,16); Ježíš, který ve večeradle dechl na učedníky a řekl: „Přijměte Ducha svatého“ (Jan 20,22), stejně jako na počátku Bůh vdechnul Adamovi svůj dech (srov. Gn 2,7).

Apoštol Pavel vnáší do tohoto vztahu mezi Duchem svatým a stvořením nový prvek. Mluví o tvorstvu, které „sténá a trpí jako v porodních bolestech“ (srov. Řím 8,22). Trpí kvůli člověku, který je podrobil „porobě porušení“ (srov. v. 20-21). Je to skutečnost, která se nás úzce a dramaticky týká. Apoštol spatřuje příčinu utrpení stvoření ve zkaženosti a hříchu lidstva, který je uvrhl do stavu odcizení od Boha. To platí dnes stejně jako tehdy.

Vidíme spoušť, kterou lidstvo napáchalo a stále páchá na stvoření, zejména ta jeho část, která má větší schopnost využívat jeho zdroje.

Svatý František z Assisi nám ukazuje východisko, krásné východisko; cestu zpět k harmonii Ducha: cestu kontempace a chvály. Prostřáček si přál, aby ze stvoření zazněl chvalozpěv na Stvořitele: vzpomeňme na jeho „Bud' pochválen, Pane“, „Laudato si', mi Signore...“, tento chvalozpěv Františka z Assisi.

Žalm (18,2) zní takto: „Nebesa vypravují o Boží slávě“, ale potřebují muže a ženu, aby dali hlas tomuto svému němému volání. A při „Sanctus“ každé mše opakujeme: „Nebe a země jsou plny tvé slávy“. Jsou jí takřikajíc „těhotné“, ale potřebují ruce dobré porodní báby, aby tuto jejich chválu přivedly na svět. Naším posláním ve světě, připomíná nám znovu Pavel, je být „chválou jeho slávy“ (Ef 1,12). Znamená to dát přednost radosti z rozjímání před radostí z vlastnictví. A nikdo se neradoval ze stvoření více než František z Assisi, který nechtěl žádné vlastnit.

Bratři a sestry, Duch svatý, který na počátku proměnil chaos v kosmos, působí, aby tuto proměnu uskutečnil v každém člověku. Prostřednictvím proroka Ezechiela Bůh slibuje: „Dám vám nové srdce, vložím do vás nového Ducha .... Vložím do vás svého Ducha“ (Ez 36,26-27). Naše srdce se totiž podobá oné opuštěné, temné propasti z prvních veršů knihy Genesis. Mísí se v něm protikladné pocity a touhy: tělesné a duchovní. Všichni jsme v jistém smyslu oním „královstvím rozděleným v sobě“, o němž mluví Ježíš v evangeliu (srov. Mk 3,24). Můžeme říci, že všude kolem nás panuje vnější chaos - chaos sociální a politický: vzpomeňme na války, na tolik dětí, které nemají co jíst, na tolik sociálních nespravedlností; to je ten vnější chaos. Existuje však také chaos vnitřní: v nitru každého z nás. Nemůžete vyléčit ten první, pokud nezačnete léčit ten druhý! Bratři a sestry, snažme se, aby se náš vnitřní zmátek stal jasností Ducha svatého: to činí Boží moc a my otvírajeme svá srdce, aby to mohl učinit.

Kéž v nás tato úvaha vzbudí touhu zakoušet Ducha Stvořitele. Již více než tisíciletí nám církev vkládá na rty volání a prosby: „Veni creator Spiritus!“, „Přijď, Duchu stvořiteli, navštiv naši mysl, naplň nebeskou milostí srdce, která jsi stvořil“. Prosme Ducha svatého, aby k nám přišel a učinil nás novými lidmi s novostí Ducha.



**FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník**, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.  
**Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

# *Duch Boží vane, kam chce. Kde je Duch Boží, tam je svoboda.*

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 5. června 2024)

*Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znova. Vítr vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (Jan 3,6-8)*

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešní katechezi bych se s vámi rád zamyslel nad jménem, kterým je Duch svatý nazýván v Bibli.

První, co o člověku víme, je jeho jméno. Právě podle něj ho nazýváme, rozlišujeme a pamatujeme si ho. Třetí osoba Trojice má také jméno: nazývá se Duch svatý. Ale „Duch“ je latinizovaná verze. Jméno Ducha, pod kterým ho znali první příjemci zjevení, pod kterým ho vzývali proroci, žalmisté, Maria, Ježíš a apoštolové, je Ruach, což znamená dech, vítr, vanutí.



V Bibli je toto jméno tak důležité, že je téměř ztotožňováno se samotnou osobou. Světít Boží jméno znamená světít a uctívat samotného Boha. Nikdy nejde o pouhé konvenční pojmenování: vždy vypovídá něco o osobě, jejím původu nebo poslání. Tak je tomu i v případě jména Ruach. Obsahuje první zásadní zjevení o osobě a úloze Ducha svatého.

Právě pozorování větru a jeho projevů vedlo biblické autory pod Božím vedením k tomu, aby objevili „vítr“ jiné povahy. Není náhodou, že o Letnicích sestoupil Duch svatý na apoštoly doprovázen „hukotem silného větru“ (srov. Sk 2,2). Jako by Duch svatý chtěl připojit svůj podpis k tomu, co se dělo.

Co nám tedy o Duchu svatém říká jeho jméno Ruach? Obraz větru slouží především k vyjádření moci božského Ducha svatého. „Duch a moc“ nebo „moc Ducha“ je spojení, které se opakuje v celé Bibli. Vítr je totiž ohromující a nezdolná síla, která dokáže pohnout i oceány.

Nicméně i v tomto případě platí, že chceme-li objevit plný význam biblických skutečností, nesmíme se zastavit u Starého zákona, ale musíme dojít až k Ježíši. Vedle síly Ježíš vyzdvihne další charakteristiku větru, a to jeho svobodu. Nikodémovi, který ho v noci navštíví, Ježíš slavnostně říká: „Vít vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (Jan 3,8).

Vítr je jediná věc, které nelze nasadit uzdu, kterou nelze „uzavřít do láhve“ nebo do krabice. Když se snažíme vítr „zabalit“ nebo zaškatulkovat, není to možné, je svobodný. Pokoušet se uzavřít Ducha svatého do pojmů, definic, tezí nebo traktátů, jak se o to někdy snaží moderní racionalismus, znamená ztratit ho, znehodnotit ho nebo ho zredukovat na čistě lidského a prostého ducha. V církevní oblasti však existuje podobné pokušení, a to chtít Ducha svatého uzavřít do kánonů, institucí, definic. Duch vytváří a oživuje instituce, ale on sám nemůže být „institucionalizován“, „zvěčněn“. Vítr vane, „kam chce“, tak i Duch rozdává své dary, „jak chce“ (1 Kor 12,11).

Svatý Pavel z toho učiní základní zákon křesťanského jednání: „Kde je duch Páně, tam je svoboda“ (2 Kor 3,17), říká. Svobodný člověk, svobodný křesťan, je ten, kdo má Božího Ducha. Jedná se o velmi zvláštní svobodu, zcela odlišnou od toho, co se běžně chápe. Není to svoboda k tomu, aby si člověk dělal, co chce, ale svoboda ke svobodnému konání toho, co chce Bůh! Nikoliv svoboda konat dobro nebo zlo, ale svoboda konat dobro a konat ho svobodně, tedy z přitažlivosti, nikoliv z donucení. Jinými slovy svoboda dětí, nikoli otroků.

Svatý Pavel si je dobře vědom zneužití a nepochopení, k němuž může dojít v souvislosti s touto svobodou; Galaťanům proto píše: „Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou.“ (Gal 5,13). Jde o svobodu, která se projevuje tím, co se zdá být jejím opakem, projevuje se službou, a ve službě je pouze pravá svoboda.

Dobře víme, kdy se tato svoboda stává „záminkou k prosazování sebe“. Pavel uvádí stále aktuální seznam: „smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicství, závist, opilství, hýření a jiné takové věci“ (Gal 5,19-21). Ale taková je i svoboda, která umožňuje bohatým vykořisťovat chudé, je to ošklivá svoboda, svoboda, která umožňuje silným vykořisťovat slabé a všem bezrestně vykořisťovat životní prostředí. A to je ošklivá svoboda, to není svoboda Ducha.

Bratři a sestry, odkud čerpáme tuto svobodu Ducha, tak protichůdnou svobodě založené na sobectví? Odpověď se skrývá ve slovech, která Ježíš jednoho dne pronesl ke svým posluchačům: „Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní“ (Jan 8, 36). Jde o svobodu, kterou nám Ježíš dává. Prosme Ježíše, aby nás skrze svého Ducha svatého učinil skutečně svobodnými muži a ženami. Svobodnými ke službě v lásce a radosti.



# VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

## 17. ČERVEN - SV. NIKANDR A MARCIÁN



Pocházeli z Moesie ležící na území dnešního Bulharska, která byla starořímskou provincií. Žili ve třetím století. Oba byli ženatí a byli vojáky. V době pronásledování za vlády císařů Diokleciána a Galeria, se před císařskou slavností dohodli a vystoupili z vojska, aby o slavnosti nebyli nuceni obětovat modlám. Měli prý živou víru v Krista a neporušené srdce. Po složení hodnosti se vrátili domů do Dorostormu v dolní Moesii, kde Nikandra čekala křesťanská manželka Daria a Marciána jeho dosud pohanská žena s malým dítětem. Asi po roce byli předvoláni před císařského guvernéra Maxima. Podle zápisu výslechu začal guvernér slovy: "Znáte přece výnosy, kterými

vám císařové ukládají povinnost obětovat bohům." Nikandr se bránil připomínkou, že se jedná o výnosy pro vojáky a oni z vojska vystoupili, takže se jich již netýkají. Maxim ale nařídil: "Předstupte a vykonejte, co je předepsáno!" Ani jeden tentokrát guvernérova rozkazu neuposlechl. Jako hlavní mluvčí při výslechu odpovídal hlavně Nikandr a Marcián většinou jen prohlašoval: "Potvrzuji to, co řekl můj druh ve zbrani." Nikandr na otázku, proč odešli z vojska a nečekali ani na zaslouženou mzdu, upřímně odpověděl, že z obav před poskvrněním se modloslužbou. Dodal, že mzdy se vzdali, aby dosáhli trvalejší odměny u Boha. Na naléhání, aby alespoň zapálili kadidlo, které bude hořet na počest bohů, Nikandr odpověděl: "Křesťan se klaní jen všemohoucímu Bohu a nemůže obětovat kamenným a dřevěným modlám." Výslechu byla přítomná i Nikandrova manželka, které hrozilo, že ztratí muže. Dária však nemyslela ani na sebe ani na svého kojence. Ve své víře měla na prvním místě věrnost Bohu s pevnou nadějí na setkání u něho, když ve věrnosti setrvají, proto svého muže povzbuzovala a připomenula mu prý i Kristova slova: "Kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi" (Mt 10,32). Takové sebezapření nebylo guvernérovi pochopitelné, a tak Dáriu podezřívával, že se chce muže zbavit, ale ona byla odhodlaná položit za svou víru život ještě dříve, než by byl popraven její muž. Guvernér nabídl Nikandrovi a jeho společníku tři dny na zvážení, zda je lepší život nebo hořká smrt. Ten odpověděl: „Jsi laskavý, ale jednej, jako by lhůta uplynula. Jsem odhodlán činit, co mne zachrání." Maxim za to pochválil bohy v

domněnce, že Nikandr myslí na pozemský život. Ten ho z omylu rychle vyvedl svým slavnostním vyznáním víry v Trojjediného Boha a oznámil mu až pohrdavě, že mu přenechává moc nad svým tělem. Jako by je guvernér nechtěl za toto vyznání usmrtit, nechal je prý necelé tři týdny zavřené ve vězení. Pak je znovu dal předvést, ale oni mu ukázali, že se nebojí muk. Maxim poznamenal, že nejsou jeho nepřáteli, ale rozkazy císařovy mu ukládají za povinnost je popravit. A odsoudil je ke stětí mečem. Oba odsouzené doprovázely na popraviště manželky a přítel Papin nesl Dárii nemluvně. Marciánova manželka chtěla ještě v poslední chvíli svého muže odvrátit od mučednické smrti, proto s výčitkami jen hořkovala, aby kvůli ní a dítěti změnil svoje rozhodnutí. On ji naposled objal a modlil se za ni i za dítě. Pak někoho požádal, aby ji odvedl. S Nikandrem se rozloučila jeho žena s prosbou, aby oběť přinesl i za její vytrvalost ve věrnosti Kristu. Kat jim pak zavázal oči a sťal jejich hlavy. Mrtvá těla křesťané pohřbili.



## 18. ČERVEN - SV. ŘEHOŘ JAN BARBARIGO

Narodil se roku 1625 v Benátkách v Itálii ve vznešené rodině, v době třicetileté války. Protestanti válčili s katolíky do roku 1648, kdy došlo k podepsání míru, na němž měl také zásluhu benátský diplomat Řehoř Barbarigo. První výchovy a základních poznatků se mu dostalo v rodině a pak studoval v Padově. Ve 20 letech se stal benátským diplomatem. Patřil prý brzy k nejlepším v Evropě. Řehoř se v doprovodu vyslance Contariniho zúčastnil kongresu v Múnsteru na jednání o skončení náboženské války, která dostávala podobu boje o evropskou nadvládu mezi Habsburky a Francií. Výsledky jednání byly pak stvrzeny Vestfálskou smlouvou o míru. Na konferenci se seznámil i s papežským zástupcem Fabiem Chigi. Po návratu do Benátek, i když nedosahoval požadovaného věku, byl zapsán do

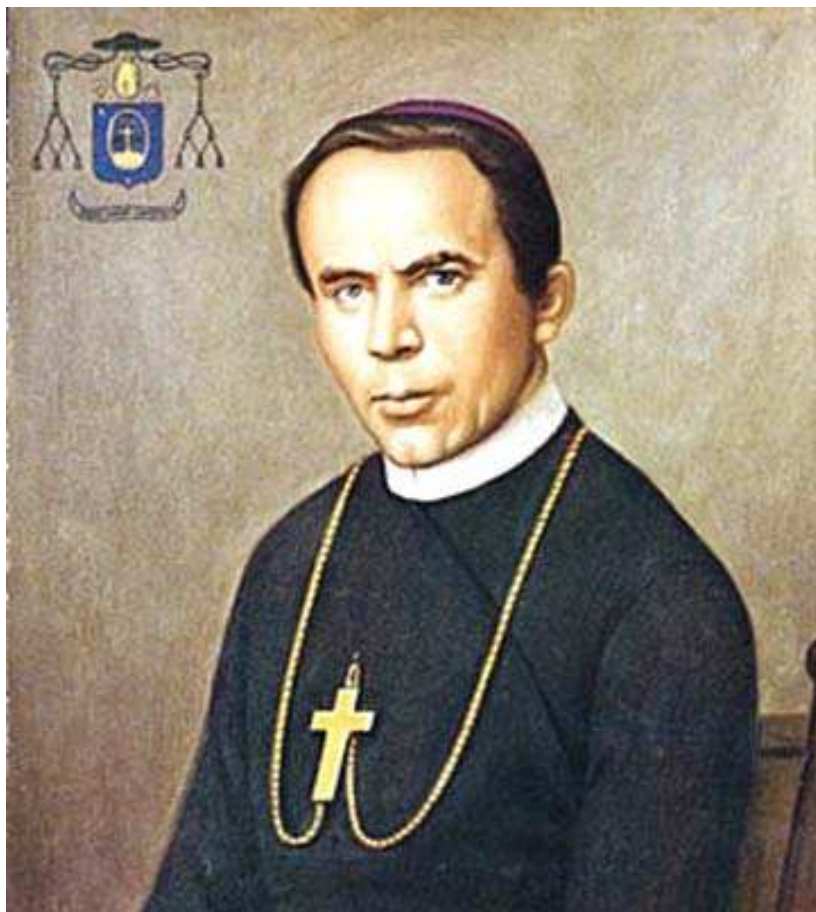


"Rady moudrých". Nechal se dál řídit Duchem svatým a ve 30 letech přijal v Padově kněžské svěcení. Po dalších studiích udělal ještě doktorát z kanonického i občanského práva. Za moru v roce 1657 si počínal velmi hrdinně. Papež Alexandr VII. poznal Řehořovy schopnosti již jako kardinál v Múnsteru, kde se spolu seznámili, proto ho po oboustranném jednání učinil biskupem na uvolněném místě v severoitalském Bergamu. Za několik let obdržel Řehoř i kardinálský klobouk. V roce 1664 byl jmenován biskupem v Padově, kde založil seminář, zavedl výuku jazyků a prý i provoz tiskárny ve více jazycích.

Byl obdivován mocnáři, vědci i umělci. Způsobem života se podobal spíše řeholnímu kajícíkovi a ten způsob Řehoř nezměnil. Jako biskup byl velmi horlivým a vynikajícím pastýřem v Padově 33 let. Dvakrát se měl stát papežem, ale vždy odmítl. Dokonce z obav, aby nebyl zvolen, šířil o sobě mezi kardinály špatnou pověst. Pro něj život byla Padova, studium a láska. Zvonem svolával děti na katechismus, sám chystal lavice a židle s radostí, že je osobně může vyučovat ve víře: jako kdysi vlastníma rukama pečoval o nakažené morem v Zátibeří. Uspěl, a tak mohl nakonec zemřít jako padovský biskup. Pohřben byl v padovské katedrále. Řehoř byl beatifikován papežem Klementem XIII. V roce 1761. V roce 1911 obdržel papež Pius X. žádosti o jeho kanonizaci a na jedné z nich byl podepsán i prof. Angelo Roncalli z Bergama. Tento tehdy ještě netušil, že musí uběhnout další půlstoletí, a že to nakonec bude on, který přijal jméno Jan XXIII., kdo Barbariga svatořečí, 26. května 1960 v bazilice sv. Jana v Lateráně.



## 19. ČERVEN – SV. JAN NEPOMUK NEUMANN



Narodil se 28. 3. 1811 v Prachaticích na Šumavě. Jeho otec, punčochář Filip, pocházel z Bavor z Německa a matka Anežka, rozená Lebejšová (Lepší), měla původ český. Jan po maturitě vstoupil do kněžského semináře v Českých Budějovicích, ač z něj otec chtěl mít lékaře. Mezi jeho zájmy v mládí patřila botanika a astronomie. V 21 letech přijal nižší svěcení a pak poslední rok teologie studoval v Praze zároveň s cizími jazyky. Kněžské svěcení mu ale odložili na neurčito, prý proto, že v jeho diecézi byl nadměrný počet kněží. Již dříve v něm vznikala touha po misijním působení za mořem, a to možná podnítilo jeho zájem o jazyky, jejichž počet mimo rodného později vzrostl na osm. Když Jan

četl v listech severoamerických misionářů, že potřebují pomoc nových spolupracovníků, jeho rozhodování netrvalo dlouho. V únoru 1836, kdy mu bylo necelých 25 let, zanechal čekání na vysvěcení a vycestoval do USA jako chudý klerik, bez prostředků a konkrétního cíle. Biskup Jean Dubois ho přijal v New Yorku 2. 6. 1836 a ještě téhož měsíce 25. mu udělil kněžské svěcení. Po třech dnech byl hned vyslán hlásat evangelium k Niagarským vodopádům a zamířil do stanice Williamsville. Rychlost byla ovlivněna nedostatkem kněží. Jan Neumann působil čtyři roky v oblasti měst Buffalo a Rochester. Protože ještě



nebyly řádné komunikace, jezdil stovky kilometrů na koni, někde používal člun a dost často jen své nohy. Za roztroušenými sídly novousedlíků překonával neschůdné lesy i močály. Při svém působení se setkal s obětavými misionáři redemptoristického řádu, který v Itálii založil Alfons z Liguori. Vstoupil do něho 16. ledna ve věku 28 let, prý i se svým bratrem Václavem. Ten za ním do Ameriky přijel, aby mu pomáhal v domácnosti i jako katecheta a kostelník. O dva roky později, v r. 1844, se Jan Neumann stal superiorem řeholního domu v Pittsburgu a za další tři roky představeným redemptoristů na území Spojených států. Krom řádových odpovědných funkcí působil dál jako misionář. Organizoval život ve farnostech nových církevních obcí, budoval kostely, zakládal školy, různá sdružení a konal duchovní obnovy. Do Ameriky, zejména do Baltimore, v té době uvedl kongregaci Chudých školských sester Matky Boží, založenou M. Terezií Gerhardingerovou. Od r. 1851 vedl významnou redemptoristickou farnost sv. Alfonse v Baltimore. Tam obzvlášť vynikla jeho horlivost a ukázaly se jeho pastorační schopnosti. Po smrti biskupa ve Filadelfii (ve státě Pensylvánie) byl baltimorským arcibiskupem navržen a Piem IX. potvrzen na jeho místo. Biskupské svěcení přijal o svých 41. narozeninách. Jako heslo si zvolil slova: "Utrpení Kristovo, posilni mě!" Za dva dny po svěcení převzal filadelfské biskupství o rozloze 40.000 km<sup>2</sup> a s velkou pečlivostí se zaměřil na vizitace diecézních farností. Každoročně navštívil všechna větší místa, malá přes rok. Při každé vizitaci konal tři až čtyřdenní obnovu. Během svého osmiletého působení vybudoval 80 kostelů a v každém zavedl každoroční 40hodinovou adorační pobožnost k uctění Nejsvětější svátosti oltářní. Bývala obvykle spojena s výročním posvěcením a s příležitostí k duchovní obnově. Eucharistická oběť byla středem jeho života a zdrojem i vrcholem hlásání evangelia, jak při jeho pozdějším svatořečení uvedl Pavel VI. Při Janově nástupu byly v diecézi jen dvě farní školy, on se postaral o otevření stovky dalších. Jan Neumann je proto také pokládán za spoluzakladatele a průkopníka amerického katolického školství. Napsal Malý a Velký katechismus. Během 30 let dosáhl jeden 38 a druhý 20 vydání. Jan Neumann založil i kongregaci Sester františkánek z Glenn Riddle, aby vedly nemocnice a sirotčince, které vybudoval. Kongregace se zaměřovala vedle péče o nemocné také na mravně ohrožená děvčata a později se věnovala i vyučování. Biskup Jan si cenil práce všech členů různých řádů a mezi ty, které uchránil před zánikem, patří Oblátky Boží prozřetelnosti na pomoc barevnému obyvatelstvu. Na podzim roku 1854 byl jako delegát amerických biskupů vyslán do Říma na slavnost vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie. Již od listopadu pobýval v římském redemptoristickém klášteře, kam přišel jako obyčejný řeholník. A konaje skutky pokání, pěšky navštěvoval jednotlivé baziliky. Osmého prosince se účastnil slavnosti mezi 140 biskupy a 53 kardinály. Za pobytu vykonal i audienci u papeže a vyřídil i úřední návštěvy. Při zpáteční cestě navštívil přes Vídeň i Prahu, kde studoval, sestry Boromejky, jejichž představenou byla jeho sestra a na konci ledna přes České Budějovice rodné Prachatice. Ač chtěl přijet v tajnosti, vítaly jeho sáně zvony, hudba i slavnostní střelba. Obyvatelé poklekali do sněhu s prosbou o požehnání. Pak se, po 19 letech, doma opět objal se svým otcem a s nejmladší sestrou. Po týdnu se vracel přes Německo a Anglii do svého působiště v Americe. Vděčný za všechny radostné dojmy z cesty se znovu s velkou horlivostí pustil do vyčerpávající práce, při níž mu po necelých pěti letech, 5. ledna, vypovědělo srdce na filadelfské ulici ve věku 48 let a necelých 10 měsíců. Jeho poslední modlitbou prý bylo Zdravas Maria v rodné češtině. Blahořečen byl v roce 1963 a kanonizován 19. 6. 1977.



## 20. ČERVEN – BL. FRANTIŠEK PACHECO A DRUHOVÉ



*František Pacheco* se narodil v roce 1566 v Ponte do Lima u Brage v Portugalsku. Už v dětství byl prý zaujat vyprávěním o mučednících a později se hodně zajímal o zprávy z misionářských výprav do Brazílie a do Japonska, kde se rozrůstaly jezuitské misie. Také strýc z matčiny strany do nich odešel. František pro tyto podněty v 19 letech, 30. 12. 1585 vstoupil do jezuitského řádu s nadějí na možnost šíření evangelia v Japonsku. Nejprve absolvoval noviciát a studium filozofie v Coimbre. Teprve pak v r. 1592 dostal povolení představených k cestě na Dálný východ. Studie dokončil a přijal kněžské svěcení v indickém městě Goa, kde bylo hlavní jezuitské středisko na území Asie. Pak byl poslán do Macaa na východočínském pobřeží. Tam byla příprava misionářů pro Japonsko a František byl na několik let pozdržen pro své dobré schopnosti a znalosti, aby

nahrazoval profesora teologie, který tamnímu semináři chyběl. Přitom si dokončil závěrečnou formaci a roku 1603 složil slavné sliby. V dalším roce odešel do japonského Mijaku, aby se důkladněji seznámil s japonskou řečí a kulturou. Úspěšné misijní působení začal v kraji Sakai, ale roku 1608 byl na čtyři léta odvolán zpět do Makaa, aby na místě rektora semináře pomáhal s přípravou dalších misionářů. Po návratu do Japonska byl brzy nejvyšším církevním představitelem biskupem Domem Luísem de Cerqueira jmenován jeho generálním vikářem. Biskup po dvou letech zemřel a František musel vykonávat i funkci apoštolského administrátora. Téhož roku ale vypuklo pronásledování křesťanů a ze země byli vypovězeni všichni misionáři. František Pacheco byl hodně znám, a proto rozhodně musel odejít s dalšími do Macaa. Další rok se ale vrátil v přestrojení za obchodníka. S ním se vrátili i někteří další v přestrojení za námořníky. František tentokrát začal misijní práci v kraji Takaku a na ostrovech Amakusa. Roku 1619 přesídlil do Kami a po dvou letech se stal provinciálem. I přes mnohé těžkosti udržoval spojení s jezuiti v zemi, dokonce i s uvězněnými, které čekala mučednická smrt. Také přijímal nové členy do řádu a ve funkci apoštolského administrátora se staral i o jiné řády v zemi a dál skrytě, převážně v noci, vykonával kněžskou službu. Na srdci mu ležela také pomoc pronásledovaným a vězněným pro víru a její šíření. Z bezpečnostních důvodů se zdržoval v Kočinotzu, poblíž moře, místo v Nagasaki. Františkovo působení skončilo v prosinci 1625 pro zradu jistého odpadlíka, který informoval nepřátelské úřady. František Pacheco byl zatčen v domě bratrů Mateja a Mancie Arakiových, když tam odpadlík dovedl 200 vojáků. Zátah byl na všechny, kdo jakkoliv misionářům pomáhali. *Kašpar Sadamatsu* se narodil v japonské Omuře asi r. 1567. Absolvoval jezuitskou misijní školu a koncem roku 1582 se stal řádovým bratrem. Protože ovládal japonský pravopis, stal se Františkovým

tajemníkem a bydlel v sousedním domě u Petra Arakiho a jeho manželky Zuzany. Všichni byli pozatýkáni 18. a 19. 12. 1625 a uvězněni v Šimabare mezi dalšími jezuitou a jejich spolupracovníky. Současně byl odveden i Jan Kisaku, jehož chtěli ostatní zachránit sdělením, že je jen na návštěvě, on však chtěl patřit k ostatním, i když ještě jezuitou nebyl. *Pavel Kinsuke* narozený r. 1581 v Usande v Japonsku byl spolupracovníkem jezuitou o. Jeronýma de Angelis a pak o. Petra Pavla Navarry. Po jeho smrti byl katechetou o. Františka Pacheco, s nímž se dostal do vězení a tam se stal také jezuitou. *Petr Rinsei* byl rovněž Japonec, narodil se ve Fačiraně r. 1588. Prošel misijní školou v Arime a jako katecheta od r. 1618 spolupracoval s o. Františkem Pacheco, s nímž se dostal i do vězení. *Baltazar de Torres* pocházel z Granady ve Španělsku, kde se narodil v r. 1563. V 16 letech vstoupil do jezuitského řádu. Pro zájem o misijní činnost v Japonsku se v r. 1592 dostal do Macaa. Tam byl pověřen vyučováním teologie. Po osmi letech mohl jako misionář odejít a provázet ho katecheta Michael Tozo. Když od roku 1614 nemohl z důvodů pronásledování veřejně vystupovat, uchýlil se do vesnice v blízkosti Nagasaki. Nagasacký guvernér Kavači začátkem roku 1626 zpřisnil pronásledování vyhlášením těžkých trestů i pro ty, kdo by misionářům jakkoliv pomohli. Otec Baltazar de Torres byl při honu na misionáře objeven v březnu i se svým katechetou a dopraven do vězení v Omuře. Uvězněn byl i jeho hostitel prostý rolník Jan Tanaku se svou ženou Kateřinou. *Jan Zola*, pocházel z Itálie, narodil se r. 1575 v Brescii a od mládí toužil po řeholním a misijním povolání. Po vstupu do řádu prosil, zda by mohl jít do východoasijských misií. Roku 1602 odešel do Indie, kde působil čtyři roky. Pak byl jako misionář poslán do Koreje. Nepodařilo se mu tam však dostat a skončil v Japonsku. V Takaku a jemu přínaležejících ostrovech působil 20 let. Uvádí se o něm, že byl neúnavným apoštolským pracovníkem oplývající ctnostmi a laskavostí ve styku se všemi. Ovládal japonský jazyk, respektoval tamní způsob života a dokázal být velmi přátelský. Proto si ho Japonci vážili. Kromě učení základním pravdám a mravům vedl věřící k mariánské úctě a napsal pro ně i knihu o úctě k Panně Marii. Za pronásledování navštívil vězněného kněze Petra Navarru, který mu předpověděl mučednickou smrt. Jan Zola byl zatčen i s katechetou Vincencem Kaunem 22. 12. 1625 a byli dopraveni do Šimabare, kde je čekalo utrpení jako ostatní vězněné se závěrečným upálením na svatém vrchu v Nagasaki. *Vincenc Kaun* pocházel z korejské šlechtické rodiny. Do Japonska se dostal r. 1591 jako malý chlapec zajatý ve válce. Vychován byl u jezuitů, kde ve 13 letech přijal křest. Po čtyřletém studiu v Arimě se stal katechetou a kazatelem. S Janem Křtitelem Zolou měl pracovat na založení misií v Koreji, ale cesta po moři nebyla z Japonska možná, proto se snažil o pěší cestu přes Čínu. Po překonání dvou tisíc kilometrů se dostal jen do Pekingu, kde se seznámil s čínskou řečí a písmem. Za čtyři roky se vrátil přes Macao do Japonska, kde se stal pomocníkem a katechetou o. Jana Zola. Uplatňoval přitom znalosti čínštiny a korejštiny mezi přistěhovalci. Za pronásledování byl s otcem v Šimabaře. Arimský guvernér Bungodono ho chtěl za tajemníka kvůli jeho znalostem a snažil se ho přimět ke zřeknutí se víry. Použil i bestiální mučení kleštěmi a vodou až zůstal v bezvědomí. Pak byl vhozen k ostatním vězňům. Po šest měsíců byl prý ostatním příkladem spojení s Bohem i hrdinské kajícnosti. Ve vězení všichni trpěli krutou zimou a hladem. Přesto mezi vězni oddanými Kristu a jeho církvi panoval pokoj a zavedli dokonce klášterní pořádek se společnými modlitbami a dalšími úkony. I tam o. František přijal do řádu nové členy z řad vězněných pomocníků a katechetů: Jana Kisaku, Michaela Tozo, Pavla Kinsuke, Petra Rinsei a Vincence Kauna. Nagasacký guvernér dne 17. 6. dal předvést vězněné jezuitou do Nagasaki, aby z jeho rozhodnutí byli o tři dny později upáleni

na svatém vrchu. Při upalování Janu Tanakovi přehořely provazy a byl ještě schopen pohybu. Přešel ohniště ke spolutrpitelem, zulíbal jim popálené ruce a vrátil se na své místo, kde nepřivázaný v pomalém ohni nakonec dotrpěl. Všichni spolubratři Františka Pacheco byli upřímní a velkodušní křesťané, oddaní víře v Krista až do konce mučednické smrti. Jejich popel byl z rozkazu guvernéra naházen do moře. V červenci 1867 je papež Pius IX. prohlásil za blahoslavené.



## 21. ČERVEN – SV. ALOIS GONZAGA

Narodil se 9. března 1568 jako syn hraběte Ferdinanda z Gonzagy na zámku Castiglione u Mantovy v severní Itálii. Již při narození se prý dítě i matka Marta ocitly v nebezpečí života a ona sebe i své dítě zasvětila Panně Marii. Matka ve svém dítěti viděla velký Boží dar a vychovávala ho pro Boha, kterého jej učila nadevše milovat. Otec viděl v dítěti dědice panství i privilegií na královském dvoře. Chtěl mít ze syna válečníka a jen začal běhat, nechal mu ušít uniformu a přiměřené zbraně ke hře. Alois se jako normální dítě nechal vtáhnout do hry na vojáka do té míry, že jednou vystřelil z děla a zpětným nárazem mohl přijít k těžkému úrazu. Otec byl hrdý, matka vystrašená. Nehrozila se jen nebezpečných her, ale i hrubých a neslušných slov, které její chlapec u vojáků pochytil a pak opakoval. Aloisovi bylo asi pět let, když otec Ferdinand v čele vojska odcestoval do ciziny a zůstal tam po tři roky. Matka zatím naučila Aloise, co se líbí Bohu a co ne. Již neopakoval špatná slova, byl rozhodnut žít tak, aby ničím neurazil Boha a líbil se Matce Boží, v níž se naučil vidět i svou nebeskou matku. Otec

po svém návratu zbožností prvorozeného nadšen nebyl a asi po roce ho i s jeho bratrem Rudolfem poslal do Florencie na dvůr velkovévody Františka de' Medici. Očekával, že ho požítky odvrátí od duchovního života. Bratři tam také měli úlohu knížecích pážat. Alois jako by nebral přepych na vědomí, měl zájem o studium a život pro Boha. Rád navštěvoval kostely, zvláště kostel Zvěstování, kde v deseti letech učinil slib trvalé čistoty. Pravidelně přistupoval k svátostem a ve své důsledné zdrženlivosti prý nikdy nehleděl ani na tváře žen. Aloisovu ctnost čistoty zdůrazňuje i atribut lilie. V roce 1579 byly Ferdinandovy děti poslány na vévodský dvůr v Mantově. Aloisovi tam začaly zdravotní problémy, pro které lékaři doporučili omezení příjmu potravy i tekutin. Hoch si z doporučeného postu udělal asketické cvičení. Ve dvanácti letech se připravoval na první svaté přijímání a při té příležitosti se mu dostalo poučení a požehnání milánského

arcibiskupa Karla Boromejského při jeho návštěvě Brescie. Jeho osobností byl silně ovlivněn a začal pak uvažovat o zřeknutí se dědictví ve prospěch Rudolfa a o duchovním povolání. Své duchovní nasměrování utvrzoval nejen modlitbou, k níž vstával i v noci, ale i kajícími skutky. Třikrát do týdne se postil o chlebu a vodě a spával na zemi. Ve svém rozhodnutí pro duchovní povolání se utvrzoval i na španělském dvoře. Tam se svými bratry doprovodil na podzim 1851 ovdovělou císařovnu Marii a pak po dvě léta byli čestnými pážaty následníka trůnu Dona Diega. Jako 13leté páže se neostýchal a bylo-li třeba, napomínal i staré šlechtice. Také v té době dokázal studovat na alcalské univerzitě. Četl i spisy sv. Petra Kanisia a některých jezuitských misionářů. Ovlivněn četbou se rozhodl pro vstup do jejich řádu. Toto rozhodnutí otce velmi podráždilo. Obracel se o pomoc na vlivné představitele a snažil se všemi způsoby o to, aby Alois převzal dědictví. Poukazoval i na dobro poddaných, kteří od Rudolfa nemohli tolik dobrého čekat, protože neměl morálku ani inteligenci Aloisovy úrovně. V modlitbách se ale Alois utvrdil v tom, že ho Bůh volá do jezuitského řádu, kde je možno sloužit lidem daleko hodnotněji než jako světský mocnár. Na věci kolem sebe i na různé nabídky se od dětství díval s otázkou: "Co to prospěje k životu věčnému?" Po dvouletém úsilí se otec vzdal snahy o změnu synových názorů, zejména když zjistil, že se i bičuje. Alois se veřejně vzdal dědictví ve prospěch Rudolfa. Pak 25. 11. 1585 nastoupil v Římě noviciát u jezuitů a s velkou horlivostí začal hluboký duchovní život. Jeho stálé soustředění se na Boha bylo zjevně vyčerpávající, takže představení mu zakazovali v něm setrvávat. Nořit se do Boží přítomnosti bylo pro Aloise snazší než chvílemi na Boha nemyslet. Neodmítal však zábavu v době rekreace a nestránil se zájmu o věci patřící k normálnímu životu, ale vždy usiloval o čisté svědomí a prožíval klidnou odevzdanost do Boží vůle. Když při hře v době rekreace byl otázan, co by udělal, dozvěděl-li by se, že za okamžik zemře, odpověděl: "Pokračoval bych ve hře." Po skončení noviciátu prošel zkušební veřejnou filosofickou diskuzí a protože uspěl, bylo mu povoleno studium teologie. Již v začátku roku 1588 přijal nižší svěcení. Zatím co se v úkonech lásky připravoval na budoucí službu, v jeho knížecím rodě vřely vášně a pře. Jeho bratr Rudolf žil pohoršlivý život s ženou nešlechtického rodu a bez uzavření manželství. S mantovským vévodou se přel o vlastnické právo na jeden zámek a hrozilo vyhrocení v kruté nepřátelství. Představení proto Aloise poslali za jeho rodinou, aby jí dopomohl k urovnání nezřízených sporů a vášní. Tomu se to záhy podařilo a v rodě Gonzagů k němu bylo vzhlíženo jako k andělu míru. Po uspořádání obou záležitostí se vrátil do Říma. V následujícím roce, kdy začal poslední rok studia, po němž měl přijmout kněžské svěcení, se po Itálii rozšířila morová epidemie. Do služby nemocným se zapojili i jezuité. Aloisovi se zprvu zdráhali pro jeho nedostatečné zdraví dát k práci povolení, ale pro velké naléhání nakonec souhlas dostal. Do služby bližním ho vedla láska k Bohu. Byl zapojen sice jen do práce v nemocnici, kde sloužil s velkou obětavostí, ale když při cestě ulicí uviděl těžce postiženou opuštěnou osobu, s vypětím všech sil ji odnesl do nemocnice. Po takové námaze byl donucen ulehnout a již nevstal. Smrt očekával s radostí. Věděl předem, že zemře v oktávě Božího Těla a byl před smrtí obdarován mnoha milostmi. Na nákazu nebo vyčerpání zemřel ve 23 letech. Papež Pavel V. ho v roce 1605 blahorečil a kanonizován pak byl až roku 1726. Za další tři roky byl Benediktem XIII. vyhlášen patronem mládeže, zejména studentů.



## 22. ČERVEN – SV. JAN FISHER A TOMÁŠ MORE



*Jan Fisher* se narodil v roce 1469 v Beverly v Yorkshire ve východní části Anglie. V roce 1491 dosáhl na filozofické fakultě v Cambridge akademického titulu magistr svobodných umění. Brzy poté se stal knězem a v r. 1501 získal doktorát teologie. Pak zastával na cambridgeské univerzitě funkci vicekancléře, od roku 1503 byl profesorem teologie a v dalším roce se stal kancléřem. Kolem

roku 1501 s Janem Fisherem navázala kontakt matka krále Jindřicha VII., která si všimla jeho mimořádných schopností a využívala je. Mimo jiné se spolu podíleli na založení semináře v Cambridge a teologické katedry tam i na oxfordské univerzitě. Od roku 1504 byl Jan Fisher biskupem v Rochestru východně od Londýna. Později mu bylo nabízeno výnosnější biskupství, ale on věren své diecézi ho odmítl. Žil prostě, skromně a svědomitě vykonával pastýřskou činnost i s častými návštěvami chudých a nemocných. Janovým koníčkem bylo studium a z toho důvodu měl i bohatou knihovnu. Úspěšně se věnoval biblické řečtině a pak opravoval i tiskové chyby v ní vydaného Nového zákona. Na obranu katolické víry psal v letech 1523-1527 spisy proti Lutherovi a podobným reformátorům. Jeho díla se deset let po jeho smrti používala i na Tridentském koncilu. Biskup Jan byl zpočátku vlády Jindřicha VIII. jeho chloubou, avšak jakmile nesouhlasil s královým hříšným životem, kdy král vyměnil právoplatnou manželku Kateřinu Aragonskou za dvorní dámu, začal upadat v nemilost. Co začalo hříšným poměrem, pokračovalo pyšnou snahou o určování dobra a zla a prohlášením se za hlavu Církve v Anglii, protože papež jeho



manželství nemohl prohlásit za neplatné. Jindřich VIII. si dal odhlasovat zákon, že nástupnické právo na trůn budou mít děti Anny Boleynové. V dubnu 1534 byl Jan Fisher vyzván k přísaze týkající se zákona, který potvrzoval neplatnost králova prvního manželství a neuznával papežovu pravomoc. Jan odmítl, a byl proto vězněn v londýnském Toweru. Téhož roku parlament odhlasoval zákon, prohlašující krále za hlavu církve a duchovenstvo muselo přísahat na nový zákon. Jan, když za ním znovu přišli, svou věrnost papeži jen potvrdil. Papež Pavel III. ho na to jmenoval kardinálem. Větší ohled však na Jana v Anglii nevzali a v následujícím měsíci 17. 6. ho odsoudili k smrti. Na ránu katovou sekerou čekal ještě pět dní. Na znamení potupy mu z těla stáhli šaty a do večera jej nechali vystaveného. V noci ho bez pohřbu zahrabali na Barkinském hřbitově. Jeho hlavu nechali však naraženou dva týdny na kůlu na londýnském mostě. Pak ji vhodili do Temže a na kůl narazili hlavu jeho mučednického druha Tomáše Mora.

*Tomáš More* se narodil 6. 2. 1478 v Cheapside ve čtvrti Londýna poblíž Toweru. Jeho otec byl advokátem, později soudcem. Matka Anežka mu zemřela v jeho dětském věku. Tomáš měl ještě pět sourozenců. Ve dvanácti letech odešel z domova a nějaký čas byl vychováván u královského kancléře kardinála Mortona. Pak studoval v Canterburku a od r. 1492 na univerzitě v Oxfordu. Na otcovo přání po dvou letech pokračoval studiem práv na škole New Inn v Londýně. Život uprostřed paragrafů ho plně neuspokojoval, a proto na čtyři roky odešel do kartuziánského kláštera, kde se vedle duchovního života věnoval studiu filosofie a teologie. Jan Colet byl jeho duchovním vůdcem. V roce 1503 se Tomáš vrátil do veřejného života. Byl pokládán za nejlepšího právníka. Vedle paragrafů bylo jeho myšlení a jednání ovlivňováno



filosofickými i teologickými vědomostmi a citlivým svědomím. Takže byl nepodplatitelným zastáncem zákona a zároveň plný porozumění pro chudáky, kteří se dostali do sporu se zákonem. Lidé brzy poznali dobré Tomášovo srdce, v jehož ruce zákoník sloužil všem a dbal práv prostých lidí. V roce 1504 byl zvolen poslancem v parlamentě. Král Jindřich VII. žádal po parlamentu schválení mimořádné daně, z níž chtěl mít věno pro dceru, ale Tomáš More svou řečí ovlivnil ostatní poslance natolik, že nespravedlivá daň schválena nebyla. Za to se musel pro králův hněv stáhnout do ústraní a cestoval po Evropě. V roce 1505 se Tomáš oženil s Janou Coltovou, s dcerou šlechtice a vědce. Spolu měli během pěti let tři děvčata a jednoho chlapce. Při narození posledního dítěte mu žena zemřela. Kvůli péči o děti si pak vzal o sedm let starší vdovu Alici Middletonovou s jednou dcerou. Ta byla značně energická i trochu popudlivá, avšak byla dobrou hospodyní i matkou vůči všem dětem. Tomáš svou inteligencí a trpělivostí dbal o

pohodu v rodině a jako dobrý psycholog tlumil prudší reakce ženy. Pro děti zařídil domácího učitele a oproti zvyklostem se snažil zabezpečit co nejvyšší vzdělání i dcerám. V roce 1509 zemřel král, jehož nástupcem se stal syn Jindřich VIII., a Tomáš More v lednu dalšího roku vstoupil jako jeden z představitelů Londýna opět do parlamentu. Po osmi měsících se stal zástupcem policejního ředitele města a pomocníkem starosty v otázkách jurisdikce. Osm let se každý čtvrtek zúčastnil zasedání soudu, dokud instituce nepřešla do královské moci. V roce 1517 se stal členem královské rady a byl průvodcem Jindřicha VIII. i Kateřiny, kteří oceňovali jeho schopnosti a harmonické vystupování. V květnu 1521 mu král udělil šlechtický titul s malým panstvím Chelesea a téhož roku byl jmenován i správcem královské pokladnice. Za další dva roky se stal předsedou parlamentu a kancléřem lancasterského vévodství. Měl důvěru krále a bránil s ním katolickou nauku proti Martinu Lutherovi. Díky spisu, na kterém spolupracoval, dostal král od papeže čestný titul obránce víry. V r. 1523 vydal Tomáš spis "Odpověď Lutherovi" a v dalších letech napsal polemické traktáty proti anglickým novátorům 5. 10. 1529 byl Tomáš povýšen na lorda kancléře Anglie, šlo o nejvyšší hodnost po králi. Pak přátelství těchto dvou začalo být narušováno pro zásadní Tomášův postoj k hodnotám evangelia a věrností Církvi. Jindřich VIII. již v roce 1527 se začal pokoušet o papežské vyhlášení neplatnosti svého manželství s Kateřinou prostřednictvím kancléře kardinála Wolesey. Marně. Snažil se toho dosáhnout prostřednictvím Tomáše Mora. Charakterního Tomáše však v té věci na svou stranu nezískal. Ten zastával postoj, že světský člověk se nemá vměšovat do věcí spadajících do kompetence církve. Ochotně však plnil požadavky, které se nepřičily křesťanským zásadám. Králova vášeň a ctižádost chtěla prolomit zásady jeho svědomí. Pro vzrůstající napětí v roce 1532 se Tomáš vzdal kancléřské hodnosti. S tím pozbyl královské přízně i zdroj zabezpečení rodiny. Na rozdíl od jiných si v době kariéry bohatství nehromadil, a tak jeho rodina pocítila záhy nedostatek. Král se rozhodl udělat si z parlamentu nástroj ke zlomení moci kléru a přinutil parlament uznat jeho nové manželství s Annou Boleynovou. Ústava podřízenosti z 15. 5. 1532 podřizovala bezvýhradně správu církevních záležitostí samému králi. V červenci 1533 prohlásil Klement VII. královo manželství s Annou Boleynovou za neplatné. V dalším roce přišli za Tomášem královi úředníci, aby přísahal na nový zákon, který potvrzoval neplatnost králova prvního manželství a neuznával papežovu pravomoc. Charakterní obránce spravedlnosti odmítl a byl jako biskup Jan Fisher uvržen do vězení v Toweru. Nejvíce ho tížilo odloučení od rodiny, proto vězňové přemluvili jeho ženu a dceru, aby se ho pokusily přimět k požadované přísaze, na níž stála otázka jeho svobody a také života. Tomáš byl potěšen, že s nimi mohl mluvit a s jemnou rozhodností zvítězil nad jejich pokušitelským posláním. Jeho mučitelé ho pak v temnotě znovu nutili k přísaze "Act of Submission", kterou měl uznat krále za hlavu církve. Ve vězení strávil 15 měsíců, a ač se připravoval na smrt, napsal ještě řadu duchovních spisů. 1. 7. 1535 byl podle nového zákona obviněn z velezrady a odsouzen k smrti. Poprava se konala 6. července. Tomáš se před položením hlavy na popravčí špalek pomodlil za krále Jindřicha VIII. Když pak hlavu položil a kat zvedal sekeru, ještě prý odsunul stranou svůj vous se slovy: "ten se žádné zrady nedopustil". S pevnou vírou a radostným srdcem šel vstříc Pánu skrze smrt za jeho zákony. Jeho hlava pak na kůlu na londýnském mostě vystřídala hlavu Jana Fishera. Oba byli společně v roce 1935 vyhlášeni za svaté. Jejich památka přesahuje okruh katolické církve. 31. října 2000 papež Jan Pavel II. vyhlásil sv. Tomáše Mora patronem politiků a státníků. V Motu proprio říká: "Ze života a mučednické smrti svatého Tomáše Mora



vyvěrá poselství, jež proniká staletími a promlouvá k lidem všech dob o nezcizitelné důstojnosti svědomí, v němž - jak říká II. vatikánský koncil spočívá 'nejtajnější střed a svatyně člověka; v ní je sám s Bohem, jehož hlas mu zaznívá v nitru' (Gaudium et spes, 16). Naslouchají-li muž a žena volání pravdy, pak svědomí vede s jistotou jejich činy k dobrému. Právě pro svědectví o primátu pravdy nad mocí, až k prolití krve, je svatý Tomáš Morus uctíván jako nehynoucí příklad morální důslednosti. Jeho postava je uznávána i mimo Církev, - zvláště těmi, kdo jsou povoláni, aby vedli osudy národů - jako zdroj inspirace pro politiku, která si za svůj nejvyšší cíl klade službu lidské bytosti."



## 23. ČERVEN - SV. JOSEF CAFASSO

Josef Caffasso, spolurodák svatého Jana Boska, se narodil v Castelnovo d'Asti 15. ledna 1811. Byla to doba, kdy Napoleon anektoval Piemont, ten se stal v roce 1802, Francouzskou provincií. Napoleon velice zasahoval i do života a řízení církve. Castelnovo bylo v roce 1817 přičleněno k Turínské diecézi. Život chudých lidí byl tvrdý. Byl synem malých zemědělců. Zemědělci v jejich kraji pěstovali morušovník, kukuřici a pšenici. Doma byli čtyři. Byl třetím ze čtyř dětí. Poslední z nich, sestra Marianna, se stala matkou blahoslaveného Giuseppe Allamano, zakladatele misionářů a misionářek Panny Marie Utěšitelky. Caffassův rodný dům je jen pár kroků od hlavního náměstí pojmenovaném po donu Boskovi v Castelnovo dnes s přídávkem, Don Bosco. Měl velice křehké zdraví a skoliózu páteře a pro malou a slabou postavu byl škádlen od spolužáků. Svými ctnostmi získával lásku druhých lidí. Vstoupil do semináře v Chieri. Ten seminář byl otevřený

jenom v roce 1829. V roce 1833 byl Giuseppe Caffasso ve svých 23 letech vysvěcen na kněze. Den po svém svěcení slavil svoji první mši a Castelnovo. Byl to den nepopsatelné radosti, a proto se nelze divit, když řekne: „Och, jaký je to požehnaný den. Ani celá věčnost nestačí, abychom za to dostatečně poděkovali našemu Pánu“. Don Giuseppe je muž Boží, je ve světě, ale už světu nepatří, bude šířit slávu Boží a svědčit o lásce Otce. Je lidsky i intelektuálně připraven na to, aby čelil zvraceným myšlenkám své doby. Pro doplnění své kněžské formace se rozhodne od poloviny listopadu 1833 vstoupit do Kněžského konviktu v Turíně. Byl to ústav pro zdokonalování formace kněží a pastorače. Zůstane v něm až do smrti. Stane se i jeho rektorem. Nebyl farářem jako světec arský, ale byl především vychovatelem, formátorem farářů a diecézních kněží, ba svatých kněží, asi třiceti zakladatelů různých sdružení a řádů a mezi nimi vyniká zvláště svatý Jan Bosko. Don Bosko po jeho smrti prohlásí: Nezaložil - jako jiní svatí kněží z piemontského kraje

řeholní instituty, protože jeho založením vznikla škola života a svatosti kněží, kterou vytvořil svým příkladem a učením v církevním konviktu svatého Františka z Assisi v Turíně. Konvikt byl postaven pod zvláštní ochranu svatého Františka Saleského (1567 – 1622) a svatého Karla Boromejského (1538 – 1584), ti ve své době založili podobné instituce, aby vychovali dobře, svaté a intelektuálně připravené kněze. Don Caffasso malé postavy, hubený, na prvý pohled budil dojem nezdravého člověka. Ale jeho činnost neznala únavu. Buď vyučoval, nebo kázal nebo zpovídal nebo se zdržoval ve věznicích. Od roku 1841 byl Don Boskovým duchovním rádcem. Jan se u něj zpovídal, radil se s ním před každým vážným rozhodnutím, svěřoval mu své životní plány a řídil se tím, co mu poradil. (Od roku 1841 do roku 1860 byl jeho duchovním vůdcem). Neznal bídu městských periferií. Don Caffasso mu radil: „Chod'te a pozorujte život kolem sebe“. Don Caffasso pomáhal Donu Boskovi. Pomáhal mu jak duchovně tak i materiálně. Byl duchovním vůdcem i mnoha jiných kněží, laiků, politiků, zakladatelů. Dona Boska nejen podporoval, ale i ho bránil svou morální autoritou. Druhou osobou, s níž se snažil pozvednout mravní život v Turíně, byl Josef Cottolengo. Pro „malý dům Prozřetelnosti“, který založil, věnoval své úspory. Blahoslavený don Klement Marchisio, zakladatel Dcer svatého Josefa, prohlásil: „Vstoupil jsem do konviktu jako velký nezbedník s prázdnou hlavou, aniž bys tušil, co znamená být knězem, a vyšel jsi odtud naprosto změněn s úplným pochopením kněžské důstojnosti.“ Vedle formace kněží a výuky morální teologie se zároveň věnoval se don Caffasso službě zpovědníka. S velikou láskou sloužil těm nejposlednějším, především vězňům a odsouzeným na smrt. Papež Pius XI. ho definoval jako „perlu italského kněžstva“. Don Caffasso byl velice známý jako „kněz šibenice“, působil jako duchovní asistent uvězněných a odsouzených na smrt. Město Turín mu postavilo sochu vedle kasáren, kde byli odsouzenici na smrt a na místě, kde stala šibenice (je to křižovatka mezi Valdokem a corso Regina Margherita) a kde se po několik let vykonávaly popravy. "... obrátil a doprovodil k šibenici 68 odsouzených, říkával jim "moji svatí pověšení", byl přesvědčen, že jdou přímo do nebe. Obrátil je díky krvi Ježíše Krista prolité na kříži, na tom kříži, který jim Caffasso před smrti nechával políbit proto, aby je připravil jako dobrého Lotra na kalvárii před vstupem do ráje (Cristina Siccardi str. 15). Prvním popraveným, kterého doprovázel, byl asi v roce 1838 Dominik Becchio nazývaný Dragoun, člen bandy, která šířila teror kolem Caramagna Piemonte. Prováděla odvážné loupeže se zbraní v ruce a zapalovala statky. I Don Bosko jednou s ním doprovodil odsouzeného na smrt, jak to dopadlo? V roce 1846 se Don Bosko seznámil ve věznici s dvaadvacetiletým mladíkem. Stal se jeho přítelem. Byl odsouzen se svým otcem na smrt. Poprava se měla vykonat v Alessandrii.“ Když se Bosko dozvěděl o rozsudku, spěchal vyhledat mladíka. Ten se usedavě rozplakal a prosil Dona Boska, aby ho doprovodil na poslední cestě. Neměl sílu slíbit mu svou účast. Byl velice rozrušen. Přišli pro odsouzené a odvedli je. Když se Don Caffasso dozvěděl, že Don Bosko nehodlá splnit mladíkovo poslední přání, spěšně ho vyhledal a ostře se na něho obořil: „Nechápete, že je to od vás kruté? Honem se připravte, abychom stihli vlak do Alessandrie. Nakolik se znám, tak cítím, že nejsem schopen snést podobnou podívanou. Nezdržujte. Vlak nečeká. Nesmíme přijet pozdě“. Přijeli večer před popravou. Když mladík zahlédl Dona Boska, dal se do pláče. A když se k němu přiblížil, začal ho s nárkem objímat. Báł se příštích chvil. Don Bosko prožil s hochem v cele poslední noc. Modlili se a hovořili o Bohu. Ve dvě v noci ho vyzpovídal a pak pro něho slavil v cele mši svatou. Podal mu Tělo Páně a potom společně děkovali, dokud nezačal vyzvánět zvon ohlašující začátek exekuce. Otevřely se

dveře cely a vstoupili dozorcí s katem. Ten před odsouzeným poklekl a poprosil za odpuštění. Pak mu svázal ruce a přichystal na krk provaz. Sestoupili na nádvoří. Odsouzený usedl s Donem Boskem na popravčí káru. Ve druhé soupravě za nimi jel otec a Don Caffasso. Spousty lidí lemovaly cestu. Když se přiblížili k popravšti a Don Bosko uviděl připravené šibenice, zbledl a padl do mdlob. Don Caffasso dal zastavit povozy a požádal, aby sundali Dona Boska z káry. Průvod pokračoval až na místo a hned byl proveden rozsudek. Don Bosko nabyl vědomí, až bylo po všem. Dále zůstával v šoku. Když se vraceli do Turína, za celou cestu pronesl jen jedinou větu: „Bylo mi toho mladíka moc líto. Tolik mi důvěřoval. Udělal jsi, co bylo v tvých silách. Ostatní přenecháme Pánu Bohu“. Don Josef Caffasso doprovodil tedy na popravu asi 68 odsouzených na smrt. Všechny přivedl k pokání. Obvykle je nazýval moji „svatí oběšení“, „bolestní bratří“. Don Caffasso je přesvědčen, že tito lidé jdou přímo do nebe a proč to vysvětluje takto: „Jsem přesvědčen, že se spasí lehčeji, než mnozí jiní, kteří umírají na své posteli. Je pravdou, že mnoho hřešili, ale jejich lítost na jedné straně a na druhé straně odpykání ve vězení, ponížení ze smrti před publikem a odevzdání se do vůle Boží tím, že ji přijali, učiní to, že dosáhnou lehce odpuštění a spásu. Máme proto duši, která se za nás bude modlit v ráji“ (Giovanni Barra Santo Giuseppe Caffasso). Don Caffasso zemřel ve čtyřiceti devíti letech, 23. června 1860. V pohřební řeči jej Don Bosko vzpomíná jako vzor kněžského života, učitele kléru, vyhledávaného rádce, utěšitele nemocných, posilu umírajících, přítele všech. Papež Pius XII., jej 9. dubna 1948 prohlásil za patrona italských vězení a 23. září 1950 jej v apoštolské exhortaci *Menti nostrae* nabídnul za vzor kněžím, kteří se věnují zpovídání a duchovnímu vedení. Blahořečen papežem Piem XI. 3. května 1925 Svatořečen papežem Piem XII. 23. června 1947.



## 24. ČERVEN

### – NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE

Kromě Panny Marie je Křtitel jediným světcem, jehož narození se liturgicky slaví, a je tomu tak pro jeho těsné spojení s tajemstvím Vtělení Božího Syna. Již od mateřského lůna se totiž Jan stal Ježíšovým předchůdcem. Jeho zázračné početí oznamuje anděl Panně Marii jako znamení, že „u Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37), šest měsíců před velkým divem, který nám přináší spásu, tedy spojením Boha s člověkem působením Ducha svatého. Čtyři evangelia kladou velký důraz na postavu Jana Křtitele jako na proroka, kterým končí Starý a začíná Nový zákon a který prohlašuje Ježíše Nazaretského za Mesiáše, Pánem Pomazaného. Sam Ježíš se ostatně o Janovi vyjádřil těmito slovy: „Já posílám svého



posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou. Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on“ (Mt 11,10-11). Janův otec Zachariáš, manžel Alžběty, Mariiny příbuzné, byl knězem starozákonního kultu. Neuvěřil hned v otcovství, ve které již nedoufal, když mu bylo oznámeno, a proto oněměl až do dne obřízky dítěte, kterému on i manželka dali jméno určené Bohem, tedy Jan, což znamená „Pán se smiloval“. Zachariáš byl nadchnut Duchem svatým a prohlásil o poslání svého syna: „ty dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů“ (Lk 1,76-77). To vše se projevilo o třicet let později, když Jan začal křtít u řeky Jordán a nabádat lid, aby se tímto gestem pokání připravil na blížící se příchod Mesiáše, kterého mu Bůh zjevil během pobytu v Judské poušti. Proto byl nazván Křtitelem (srov. Mt 3,1-6). Když jednoho dne přišel z Nazareta sám Ježíš, aby se nechal pokřtít, Jan zprvu odmítl, ale potom souhlasil, spatřil, jak Duch svatý sestoupil na Ježíše, a uslyšel hlas Otce, který jej prohlásil za Syna (srov. Mt 3,13-17). Avšak jeho poslání Křtitele se tím ještě neskončilo. Krátce nato byl povolán předejít Ježíše také v násilné smrti: Jan byl sťat ve vězení krále Heroda a plně tak dosvědčil Božího Beránka, kterého jako první rozpoznal a veřejně na něho ukázal. (*Benedikt XVI.*)



## 25. ČERVEN – SV. IVAN

Bývá uváděn mezi českými ochránci a stojí na úsvitě našich dějin jako hlasatel pravdy, že pro duchovní život je užitečné usebrání v tichu samoty. Úcta k Ivanovi je omezena na místo ve sv. Janu pod Skalou. Nespolehlivost zpráv o něm vychází ze skutečnosti, že se zakládají na staroslověnské legendě O sv. Ivanu, známé v několika ruských opisech. Do ruského prostředí, v němž pro zajímavost jméno Jan znamená Ivan, se dostaly až prostřednictvím Kroniky světa, sepsané Polákem M. Bieleskim, a to opsáním z Kroniky české Václava Hájka z Libočan. Tato byla vydána r. 1541 a později označena za nespolehlivou. Osada "Svatý Jan pod Skalou" je vzdálena 6 km od hradu Karlštejna. Ve vyprávěních se traduje, že existovala staroslověnská legenda O poustevníku Ivanovi již v X.

století, jejíž originál se nedochoval. V roce 1598 se konala první pražská pouť, která měla svá pokračování. V záznamu B. Bridla je uvedeno, že při pouti v roce 1656 bylo u svátosti smíření a pak u sv. přijímání na tři tisíce lidí. Výmluvná jsou i různá uzdravení. Na kanonizační proces však nejsou žádné podstatné podklady. Legendy se liší i v původu

světce. Některé uvádějí, že pocházel z Haliče či ze Slezska, jiné z Chorvatska. Dle jedněch byl jeho otcem nitranský kníže Pribina, dle jiných a snad pravděpodobnějších to byl kníže Gostomysl ze slovanských Obodritů, který padl v r. 844 v boji s vojskem Ludvíka Němce za samostatnost. Podle prof. Josefa Vašice pocházel Ivan z křesťanské rodiny, v níž Gostomysl měl s manželkou Alžbětou vedle syna Ivana ještě Sifrida a Evarda. Ivan se později dostal do benediktinského kláštera v Korveji v Sasku, kde se stal mnichem. Zatoužil pak po poustevnickém životě a příhodnou lesní samotou se vydal hledat na východ v době, kdy potulování mnichů bez příslušnosti ke konkrétnímu klášteru nebylo trpěno. Ivan se usadil v údolí Berounky v Čechách. Podle některé legendy byl za jedné z německo-českých válek podezříván jako špión a varován křesťany, kteří ho navštěvovali, přečkal válku na jiném místě a po ní se vrátil. Podle Bergleovy rytiny z r. 1805 i příběhu zpracovaného V. Kašparem míval Ivan kázání pro větší okruh posluchačů. Dle jiných pramenů jako by byl neznámý až do doby setkání s knížetem Bořivojem, který byl pokřtěn sv. Metodějem. Když byl Bořivoj se svou manželkou Ludmilou na hradu Tetíně, vyjel si prý na lov a střelil laň, která svým mlékem živila poustevníka. Tak došlo k setkání, po němž byl Ivan pozván na hrad Tetín. Návštěva se uskutečnila snad hlavně proto, že ji Ivan chtěl využít k přijetí svátostí. Setkal se i s Ludmilou a jídlo i pití prý odmítl. Do jeho jeskyně ho doprovázel kněz Pavel a Ivan prý po něm poslal knížeti list, v němž uvedl svůj původ. Ve skále u Loděnického potoka žil údajně 42 let. Před smrtí měl Ivan dle legendy přání, aby Bořivoj dal později vystavět v místě jeho jeskyně kapli. Bořivoj u jeskyně nechal postavit nejen kostel ke cti Jana Křtitele, Ivanova patrona a vzoru, ale i malý klášter, který obsadil dvěma kněžími, z nichž jeden měl být Ivanův žák Dobroslav. Později klášter převzali benediktýni. V roce 1661 byl postaven nový kostel a v něm uloženy ostatky objevené ve starém kostele v r. 1589. Výstavba kláštera s úpravou jeskyně byla dokončena v roce 1731. Té předcházela přestavba kostela. Ostatky prozkoumané antropologem prof. E. Vlčkem se týkají zejména robustního muže, který se živil rostlinnou potravou a žil ve vlhké jeskyni asi do 50 až 55 let. Vedle těchto ostatků, přisuzovaných Ivanovi, byly zjištěny ve skříňce částečné ostatky dalších dvou mužů. Pod Ivanovou kapličkou je také sousoší, jak Ivan přijímá kříž z rukou sv. Jana Křtitele. Motiv se vyskytuje častěji a navazuje na legendu, v níž se Ivanovi zjevil Jan Křtitel, když chtěl Ivan odejít z tohoto místa, protože ho soužili zlí duchové. Jan mu prý řekl: "Chceš se stát zbabělcem v Kristově službě a nevíš, že já pro něho obětoval život?" Pak mu prý dal kříž se slovy: "Tímto křížem s ďáblem zacházej a přemůžeš ho!"



## 26. ČERVEN – SV. JOSEF ESCRIVÁ DE BALAGUER

Narodil se 9. 1. 1902 v Barbasteru v Aragonii na úpatí Pyrenejí ve Španělsku jako druhý ze šesti dětí. Na poutním místě v Torreciudad ho rodiče jako dvouletého zasvětili do ochrany Matky Boží, jak slíbili při jeho těžkém onemocnění. Mezi jeho osmým a jedenáctým rokem mu zemřely tři jeho mladší sestry. Otec José Escrivá y Corzán byl obchodníkem s textilem a čokoládou. Jeho matka Marie de los Dolores byla elegantní, francouzského původu. Oba rodiče dali svým dětem hlubokou křesťanskou výchovu. Později Josemaría řekl, že jim za ni vděčí víc než za své vzdělání. V roce 1913 otec v obchodu téměř zkrachoval a o dva roky později se celá rodina musela přestěhovat do



Logronu, kde otec pak pracoval v prodejně oděvů. Josef Escrivá pocítil poprvé povolání ke kněžství při pohledu na stopy bosého karmelitána ve sněhu. Vnímá je jako fakt, že Bůh po něm něco žádá, i když si nebyl zcela jistý co. V srdci cítil potřebu velkomyslně odpovědět na Boží lásku. Začal kající život a prosil o jasné poznání. Změnil úmysl studovat architekturu a připravoval se ke kněžství v Logronu a pak v Zaragoze. Vysvěcen byl 28. 3. 1925. V Zaragoze pokračoval ve studiu práva, které zahájil již při teologii, a dokončil je r. 1927. Rád rozjímal texty Písma svatého s živou představou situace. Někdy je i zpíval a u slov: "Přišel jsem, abych hodil na zem oheň, a jak bych si přál, aby vzplanul!" mu v odpověď vyvstala slova Samuela: "Pane, zde jsem, volal jsi mě." V březnu 1927 dostal souhlas k odchodu do Madridu, kde se

připravoval na právnickou obhajobu. Přitom pečoval i o nemocné, o chudé, o opuštěné děti. Připravoval je také na přijetí svátostí. Stal se kaplanem nadace pro podporu lidí bez prostředků a umožňoval jim studium. Působil jako docent kanonického a římského práva. Po modlitbách o poznání Boží vůle, když uslyšel zvony ke cti andělů 2. 10. 1928, Josef Escrivá jako by viděl, co po něm Bůh žádá: "Lidem všech společenských tříd umožnit beze změn v jejich dosavadní práci, uprostřed světa, cestu svatosti s apoštolským působením. Aby obyčejní lidé se snažili posvětit svou každodenní práci i svůj rodinný život." S velkou horlivostí se bez prostředků pustil do tohoto "Díla". Když se ho pak přítel zeptal, co dělá dílo Boží, byl mu jasný jeho název: Dílo Boží - Opus Dei. Připravoval všude ve společnosti lidi k 'oblažujícímu setkání s Ježíšem Kristem v zaměstnáních všedního dne', bez ohledu na rasu, národnost nebo řeč. To se stalo hlavní náplní jeho života. Jak uvedl sv. Otec při jeho pozdější kanonizaci: "Neustále vyzýval své duchovní syny a dcery, aby prosili Ducha svatého o to, aby vnitřní život, život ve smyslu vztahu k Bohu, a život rodinný, profesionální, a společenský, skládající se z malých pozemských skutečností, nebyly odděleny, ale aby spočívaly na jediné existenci - svaté a plné Boha". Jde o svatost všedního dne, k níž je povolán každý z nás. K ní ale lze dojít jen za pomoci Ducha svatého. Tak jako se nechal poslušně vést Duchem Josef Escrivá, tak se to má naučit i každý z nás. Je jen třeba usilovat o křesťanské ctnosti, aniž bychom opouštěli své místo ve světě. Josef Escrivá jednal vždy se svolením a požehnáním madridského biskupa. Jeho nauka o všeobecném hledání svatosti v povoláních všedního dne vyvolala proti němu zuřivé útoky a mnozí ho považovali za blázna. On se při hledání lidí, jenž by se podíleli na jeho 'bláznovství', obrátil na své přátele. Chodil s nimi do špitálů, připomínal jim důležitost vedení dobrého křesťanského života při svém povolání, aby práce se stala

východiskem k posvěcení a apoštolskému působení a aby tyto ideály předávali dále. Josef Escrivá chodil ke všem pacientům, uděloval jim svátosti a prosil je, aby obětovali své bolesti, svou upoutanost na lůžko a svou osamocenost. Aby to přinášeli Pánu za práci na Díle Božím a za mladé lidi. Počet aktivistů Opus Dei rostl a Escrivá každého člena vzdělával a duchovně vedl. Sám později řekl o prvních impulsech k Dílu: "Bylo mi tehdy šestadvacet, měl jsem Boží milost, dobrou náladu a nic víc. Kdybych byl tehdy tušil, co všechno na mě přijde, padl bych mrtvý na zem." On se však nechal poslušně vést Duchem svatým s přesvědčením, že jen tak lze naplnit vůli Boží. V polovině února 1930 nadpřirozeným způsobem poznal, že má v Opus Dei založit i ženskou větev, s níž nepočítal. Jeho činnost byla považována za revoluci v laickém životě. Vybaven pro ni začal být už ve své rodině. Rodinu považoval za nejdůležitější místo k čerpání svatosti. Za žulovou skálu, na níž má být svatost stavěna, považoval utrpení. Říkal: "Jestliže nenacházíte kříž, je to znamení, že jste mimo cestu, protože tak nenaleznete Krista." Escrivá za velkého Božího nepřítele považoval nevědomost. Velkým úkolem apoštolátu bylo podle něj všem lidem ukázat cestu, která vede k Pánu, zprostředkovat učení víry. Pořádal proto pro studenty duchovní vzdělávací kroužky. Chtěl, aby našli přirozený přístup k životu víry, aby i při svých zábavách odkrývali obdivuhodnou hloubku svého křesťanského povolání. V jednom bytě na ulici Luchana otevřel pro studenty soukromou akademii. Přestože bylo náročné zaplatit nájem, Escrivá hned uvažoval o studentském domově. Ve vzdělávacím centru s kursy matematiky, fyziky, chemie, architektury, práva a různých jazyků Escrivá vyučoval křesťanskou nauku víry. Rodina Escrivá prodala majetek, několik studentů darovalo úspory a tak vznikl pro ně domov. Ustavičně uděloval jednotlivým věřícím své duchovní rady, na žádost španělských biskupů promlouval před klérem. Úzkým spolupracovníkem se mu stal student Alvaro del Portillo, z něhož později vyrostl jeho nástupce. Během španělské občanské války bylo zabito 6 845 duchovních osob a slídili i po něm. Tehdy v prosinci 1937 byl na pouti v Lurdech a pak se vrátil do Burgosu, kde věnoval svou péči lidem. Dokončil knížku Cesta, která mohla vyjít až po skončení občanské války r. 1939. Stala se pak duchovní klasikou v celosvětovém nákladu 3,5 mil. výtisků. Později napsal i další literární díla. Modlitbu považoval za mimořádnou zbraň k vykoupení světa a stále ji doporučoval: "Na prvním místě modlitba; pak očistění od hříchů; na třetím místě, opravdu až na třetím místě, činnost" (Cesta, n. 82). Velmi naléhavě se modlil k Matce Boží za bezpečnou cestu, obracel se i na svatého Josefa a anděly strážné. Jeho významnou pomocnicí byla jeho matka, která věnovala Dílu všechno, co měla, a zemřela r. 1941, a dále jeho sestra Carmen. V době po občanské válce začala náhle vlna nenávistných útoků a pomluv proti J. Escrivá a Opus Dei. Určité církevní kruhy nepochopily novost jeho poselství a začaly zakladatele a dílo pronásledovat. Pomlouvači navštěvovali rodiče členů Opus Dei s tím, že jejich synové podlehli podvodu v tom, že se mohou stát svatými obyčejnou prací, a cílevědomě jim tvrdili, že jsou heretici a hrozí jim věčné zavržení. Escrivá, obviněn z kacírství, se za pomlouvače modlil. Prelát Opus Dei byl generálním představeným Kněžské společnosti svatého Kříže, schválené papežem 8. 12. 1943, a jejím prostřednictvím byla diecézním kněžím umožněna účast na Díle. Jako sekulární institut bylo Opus Dei schváleno 24. 2. 1947 a jako Kněžské společenství sv. Kříže bylo schváleno 16. 6. 1950. To už byl Escrivá tři roky papežským prelátem. Po druhé světové válce byl pozván do Itálie a Portugalska. Od r. 1946 bylo Opus Dei v Anglii, od 1947 ve Francii, od 1949 v USA a Mexiku. Když Escrivá šel londýnskou City, mezi centrály mezinárodních firem měl pocit, že tam nic nepořídí. Tu v nitru slyšel Boží

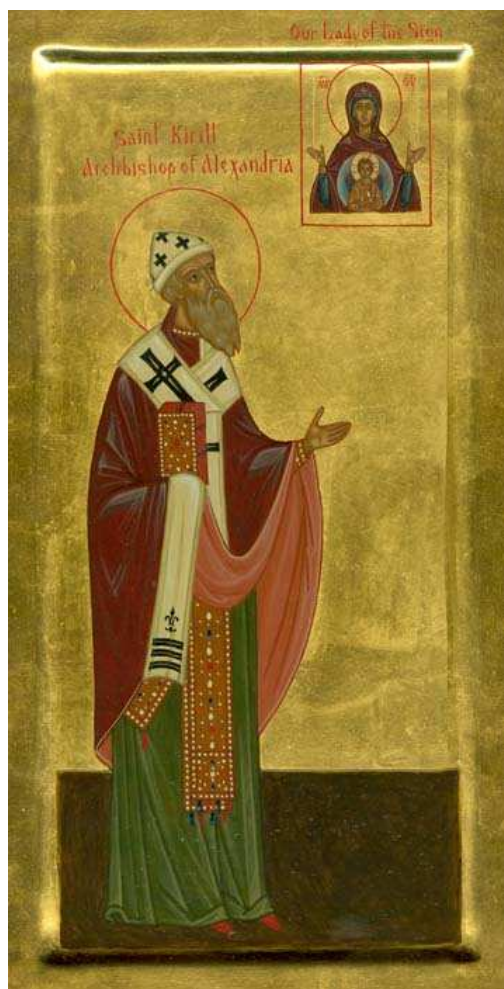
odpověď: "Ty nezmůžeš nic, ale já zmožu všechno!" Svým moderním apoštolům bez prostředků dával kříž, obraz Panny Marie a své požehnání. V r. 1952 začali Dílo na německé půdě v Bonnu dva mladí Španělé, kteří málo uměli německy a rok jim chybělo obydlí. V roce 1957 papež jmenoval Escrivu členem Papežské akademie pro teologii a poradcem Kongregace pro semináře. V roce 1961 se stal členem papežské komise pro autentický výklad církevního práva. V následujících letech hodně cestoval a podnikl i kající poutě k mariánským svatyním. Učil: "Vše činite nezištně, jen z čisté lásky, jako by nebylo ani odměny ani trestu. Ale ve svém srdci posilujte slavnou naději na nebe." "Co znamená deset, dvacet, padesát let utrpení, když nás po něm čeká nebe navěky!" Doporučoval: "Vše očekávej od Ježíše - ty sám nic nemáš, nic neznamenáš, nic nemůžeš. Pokud se mu odevzdáš, on sám bude jednat." O sobě řekl: "Uvědomuji si, že jsem velký hříšník, hříšník, který miluje Ježíše Krista z celé duše." A prosil: "Až zemřu, hodně se za mě modlete." V květnu 1974 navštívil Josef Escrivá latinskou Ameriku. Jako vždy vybízel k časté sv. zpovědi a k vděčnosti Bohu za svátost jeho milosrdenství. Říkal: "Já nad ní žasnu a jsem hluboce dojat! Bůh, který odpouští, je jako Otec i Matka současně, chce se mi před ním z vděčnosti plakat. Co by z nás bylo bez jeho odpuštění?" V roce 1975 mu silně slábl zrak a trpěl šedým zákalem na obou očích. V posledním roce života si prý připadal jako 'žvatlající dítě', které musí začínat stále znovu. Umíral s pohledem na Marii zasažen srdeční mrtvicí ve své pracovně v římském ústředí. Neúnavný apoštol posvěcení práce a všedního dne byl pochován v kryptě nynější prelatury Opus Dei v Římě. Proces jeho blahorečení začal 12. 5. 1981 v Římě a v dokladech, které Opus Dei k němu shromáždilo, bylo více než 75 000 ověřených hlášení z celého světa o milostech obdržených na jeho přímluvu. V r. 1990 mu byl udělen titul ctihodný a 17. 5. 1992 byl blahorečen. K uznání svatosti vedl zázrak uzdravení v roce 1992 z nevléčitelné chronické radiodermatitidy. Španělský chirurg Manuel Nevado (nar. 1932), který začal v roce 1956 s léčbou zlomenin kostí a jiných zranění rentgenovými paprsky, musel chirurgie zcela zanechat s diagnózou: rakovinotvorné stadium těžké chronické radiodermatitidy třetího stupně v nezvratném stádiu s "nepříznivou" prognózou, tedy v konečném důsledku vedoucí k úmrtí. V listopadu 1992 mu bylo doporučeno svěřit se přímluvě blahoslaveného Josefa Escrivy. Když tak učinil, jeho ruce se začaly zlepšovat. Během dvou týdnů poškození kůže zcela zmizelo a on mohl začátkem roku 1993 bez problémů operovat. Lékařská komise vatikánské Kongregace pro svatořečení tak jako jednomyslně stanovila diagnózu, označila Nevadovo plné uzdravení za "velmi rychlé, úplné a trvalé, a zároveň vědecky nevysvětlitelné". Uzdravení bylo v letech 1992, 1994 a 1997 potvrzeno vyšetřením pacienta neutrálním lékařem. Teologický poradní sbor Kongregace pro svatořečení prohlásil 9. ledna 1998, že uzdravení je třeba připisovat blahoslavenému Josefu Escrivu. Papež Jan Pavel II. potvrdil zázrak schválením příslušného dekretu 20. 12. 2001 a v Římě 6. 10. 2002 ho kanonizoval.



## 27. ČERVEN - SV. CYRIL ALEXANDRIJSKÝ

Dnes se setkáme s velkou postavou sv. Cyrila Alexandrijského. Účastnil se kristologické kontroverze, která vyústila na koncilu v Efezu roku 431 a jako poslední významný představitel alexandrijské tradice byl Cyril v oblasti řeckého Východu později





nazván „strážcem přesnosti“, což je míněno jako strážce pravé víry, a dokonce také „pečetí Otců“. Tato starobylá označení dobře vyjadřují jeden fakt, který je pro Cyrila charakteristický, a tím je ustavičné odkazování Alexandrijského biskupa na dřívější církevní autory (mezi nimi zejména Atanáš), aby ukázal kontinuitu vlastní teologie s tradicí. Úmyslně a výslovně se zařazuje do tradice Církve, v níž spatřuje záruku kontinuity s apoštoly a samotným Kristem. Sv. Cyril, ctěný jako světec jak na Východě, tak na Západě, byl roku 1882 prohlášen za Učitele Církve papežem Lvem XIII., který přisoudil stejný titul zároveň dalšímu důležitému představiteli řecké patristiky sv. Cyrilovi Jeruzalémskému. Projevila se tak pozornost a láska, jakou choval k východním křesťanským tradicím papež, který vzápětí prohlásil Učitelem Církve také sv. Jana Damašského, čímž poukázal na to, že jak východní, tak západní tradice vyjadřují nauku jediné Kristovy Církve. Zprávy o Cyrilově životě před jeho volbou na významný stolec v Alexandrii jsou řídké. Byl synovcem Teofila, který od roku 385 jakožto biskup vedl pevně a rozhodně diecézi v Alexandrii, a Cyril se narodil pravděpodobně v téže egyptské metropoli mezi lety 370 – 380. Záhy vykročil na dráhu církevního života, dostalo se mu

dobrého kulturního i teologického vzdělání. Roku 403 byl v Konstantinopoli po boku mocného strýce a účastnil se tady synody zvané „cejchovací“, která sesadila biskupa města Jana (nazvaného později Zlatoústý), což znamenalo vítězství alexandrijského stolce nad tradičním rivalem – Konstantinopolí, která byla sídlem císaře. Po smrti svého strýce Teofila byl ještě mladý Cyril roku 412 zvolen biskupem vlivné Církve v Alexandrii, kterou vedl velmi energicky třicet dva let vždycky ve snaze utvrdit její primát v rámci celého Východu a také silná tradiční pouta s Římem. Dva nebo tři roky poté roku 417 nebo 418 se Alexandrijský biskup projevil jako realista, když znovu nastolil narušené společenství s Konstantinopolí, které trvalo už od roku 406 v důsledku sesazení Jana Zlatoústého. Starý spor s Konstantinopolským stolcem se však obnovil asi o deset později, když tam byl roku 428 zvolen Nestorius, vlivný a přísný mnich Antiochijské formace. Nový biskup Konstantinopole totiž záhy vyvolal opozici, protože ve svém kázání upřednostňoval pro Marii označení „Matka Kristova“ (*Christotokos*) namísto titulu „Matka Boží“ (*Theotokos*), který si oblíbila lidová zbožnost. Motivem této preference biskupa Nestoria bylo jeho přilnutí ke kristologii antiochijského typu, která se v důsledku obrany významu lidství Kristova, uchýlovala k tvrzení, že je odděleno od božství. Nebyla už tedy pravá jednota mezi Bohem a člověkem v Kristu a přirozeně pak už nebylo možné hovořit ani o „Matce Boží“. Reakce Cyrila, tehdejšího nejvyššího představitele Alexandrijské kristologie, která naopak silně zdůrazňovala jednotu osoby Krista, byla takřka okamžitá a předkládal ji všemi prostředky již od roku 429, kdy se obrátil několika dopisy na samotného Nestoria. Ve druhém (*PG 77,44-49*) dopise, který mu adresoval v únoru roku 430, čteme jasný výrok o povinnosti Pastýřů chránit víru Božího lidu. To bylo

jeho kritérium, které je platné dodnes: víra Božího lidu je výrazem tradice, je zárukou zdravé nauky. Cyril Nestoriovi píše: „Je třeba předložit lidu nauku a interpretaci víry co nejdokonaleji a pamatovat na to, že kdo pohorší byť jen jednoho z maličkých, kteří v Krista věří, stihne jej nesnesitelný trest“. V témže dopise Nestoriovi, který byl později roku 451 schválen Chalcedonským, čtvrtým ekumenickým koncilem, Cyril zřetelně popisuje svou kristologickou víru: „Řekněme, že existují různé přirozenosti, které se spojily do pravé jednoty, ale z obou vznikl jediný Kristus a Syn, nikoli proto, že sjednocením by byla eliminována různost přirozeností, ale spíše proto, že božství a lidství, spojeny do nevyslovitelné a nepochopitelné jednoty, vytvořily pro nás jediného Pána, Krista a Syna“. A důležité je toto: pravé lidství a pravé božství se reálně pojí v jedné jediné Osobě, Našem Pánu Ježíši Kristu. Proto – pokračuje biskup Alexandrie – „vyznáváme jediného Krista a Pána, nikoli v tom smyslu, že se klaníme člověku spolu s *Logosem*, abychom termínem „spolu“ nepodsouvali ideu rozdělení, nýbrž v tom smyslu, že se klaníme jednomu jedinému, protože *Logosu* není cizí jeho tělo, s nímž také sedí po pravici Otce, a tedy nikoli jakoby vedle něho seděli dva synové, ale pouze jeden jediný, spojený s vlastní tělem“. Biskup Alexandrie, díky obezřetným dohodám, brzy dosáhl toho, že Nestorius byl opakovaně odsouzen: ze strany římského stolce, potom řadou dvanácti anatémat, která sám formuloval a nakonec třetím ekumenickým koncilem, který se konal v Efezu roku 431. Shromáždění, které se konalo za proměnlivých a bouřlivých okolností, bylo zakončeno prvním velkým triumfem Mariánské úcty a vyhnanstvím Konstantinopolského biskupa, který nechtěl přiznat Panně Marii titul „Matka Boží“ v důsledku chybné kristologie, která vnášela rozdělení do samotného Krista. Cyril však poté co přemohl svého rivala a jeho nauku, dovedl už roku 433 dosáhnout kompromisní teologické formulace a tím také smíření s antiochijskými. A také toto je významné: z jedné strany je tu zřetelné učení víry, ale z druhé strany také intenzivní hledání jednoty a smíření. Všemi způsoby se v následujících letech věnoval obraně a vysvětlování své teologické pozice a to až do smrti, ke které došlo 27.června 444. Cyrilovy spisy byly opravdu početné a široce rozšířené také v rozličných latinských a orientálních překladech již za jeho života, svědčí o jeho bezprostředním úspěchu a mají prvořadý význam pro dějiny křesťanství. Důležité jsou jeho komentáře k mnoha starozákonním knihám i Novému zákonu, například k celému Pentateuchu, Izaiášovi, Žalmům a Janovu i Lukášovu evangeliu. Významná jsou také mnohá věroučná díla, v nichž se opětovně vyskytuje obrana trojiční víry proti tezím ariánů i Nestoria. Základem Cyrilova učení je církevní tradice, a zejména, jak jsem zmínil, spisy Atanáše, jeho velkého předchůdce na Alexandrijském stolci. Mezi dalšími Cyrilovými spisy je třeba připomenout knihy *Proti Juliánovi*, jež jsou poslední velkou odpovědí na protikřesťanské polemiky a které Alexandrijský biskup pravděpodobně diktoval v posledních letech svého života jako repliku na dílo *Proti Galilejcům*, které složil o mnoho let dříve roku 363 císař, který byl nazván Apostatou, protože opustil křesťanství, ve kterém byl vychován.

Křesťanská víra je především setkáváním s Ježíšem, „Osobou, která otevírá před životem nový obzor“ (*Deus caritas est*, 1). Svatý Cyril Alexandrijský byl neúnavným a pevným svědkem Ježíše Krista, vtěleného Slova Božího a zdůrazňoval především jednotu, jak opakuje roku 433 v prvním listu (*PG 77,228-237*) biskupovi Succensovi: „Jeden jediný je Syn, jeden jediný Pán Ježíš Kristus jak před vtělením, tak po vtělení. Nebyl totiž jiným Synem *Logos*, který se zrodil z Boha Otce a jiným ten, který se narodil ze svaté Panny, nýbrž věříme, že právě Ten, který byl přede všemi věky se narodil podle těla z ženy“. Toto

tvrzení kromě svého věroučného významu ukazuje, že víra v Ježíše *Logos* zrozeného z Otce je také zakořeněna v dějinách, protože – jak tvrdí svatý Cyril – tento Ježíš přišel v čase narozením z Marie, *Theotokos*, a bude podle svého příslibu vždycky s námi. A to je důležité: Bůh je věčný, narodil se ze ženy a zůstává s námi každý den. V této důvěře žijeme, v této důvěře nacházíme cestu našeho života. (Benedikt XVI.)



## 28. ČERVEN – SV. IRENEJ

Životopisné údaje o něm máme přímo od něho samotného, prostřednictvím Eusebia, který nám je předal v páté knize svých *Církevních dějin*. Irenej se narodil se vši pravděpodobností ve Smyrně (dnešním Izmiru v Turecku) mezi lety 135-140, kde byl ještě jako mladík ve škole biskupa Polykarpa, který byl zase učedníkem apoštola Jana. Nevíme, kdy se přestěhoval z Malé Asie do Galie, ale muselo to být někdy v samých počátcích křesťanské komunity v Lyonu. Tady roku 177 nacházíme Ireneje začleněného do sboru presbyterů. Právě v tomto roce byl poslán do Říma, aby předal list Lyonské komunity papeži Eleuteriovi. Římská mise uchránila Ireneje před pronásledováním, které rozpoutal Markus Aurelius a kterému padlo za



obět' nejméně 48 mučedníků, mezi nimiž byl samotný Lyonský biskup, 90 letý Potinus, který zemřel ve vězení na následky špatného zacházení. Po svém návratu byl tedy Irenej zvolen za biskupa onoho města. Nový Pastýř se věnoval cele biskupské službě, která se skončila pravděpodobně mučednictvím roku 202-203. Irenej je především mužem víry a pastýřem. Jako dobrý pastýř má smysl pro míru, bohatství nauky a misijní zápal. Jako spisovatel sleduje dvojí cíl: hájit pravou nauku před útoky heretiků a vykládat jasně pravdy víry. Těmto dvěma cílům odpovídají dva názvy jeho děl, která se nám po něm zachovala: pět knih spisu *Proti herezím* a *Výklad apoštolské tradice* (který lze označit za nejstarší „katechismus křesťanského učení“). Irenej byl vlastně mistrem boje proti herezím. Církev 2. století byla ohrožována takzvanou gnozí, naukou, která tvrdila, že víra, které učí Církev, je prý jen symbolismem pro neučené, kteří nejsou schopni rozumět obtížnějším věcem, zatímco iniciovaní, intelektuálové – gnostici, jak si říkali – pochopili, co je v pozadí těchto symbolů, a vytvořili tak křesťanství elitářské, intelektualistické. Samozřejmě, že toto intelektualistické křesťanství se tříštilo na stále další proudy, obsahující často podivné a extravagantní myšlenky, kterými byli mnozí přitahováni.

Společným prvkem těchto různých proudů byl dualismus, který popíral víru v jediného Boha, Otce všech, Stvořitele a Spasitele člověka a světa. Zlo ve světě vysvětlovali tvrzením, že vedle dobrého Boha, existuje negativní princip. A tímto negativním principem jsou prý hmatatelné věci, materie. Irenej, pevně zakořeněný v biblické nauce o stvoření, popírá dualismus a gnostický pesimismus, znehodnocující tělesné skutečnosti. S rozhodností vznáší požadavek původní svatosti materie, hmoty, těla a to nikoliv menší než ducha. Jeho dílo však dalece přesahuje potírání herezí, neboť o něm lze říci, že je prvním velkým teologem Církve, jenž vytvořil systematickou teologii; on sám mluví o systému teologie, tzn. o vnitřní soudržnosti celé víry. Ve středu jeho nauky stojí otázka „pravidla víry“ a jejího předávání. Pro Ireneje je „pravidlo víry“ vlastně totožné s *Krédem* apoštolů a dává nám klíč k interpretaci Evangelia, k interpretaci Kréda ve světle Evangelia. Apoštolský symbol víry je určitým druhem syntézy evangelia a pomáhá nám pochopit, co samotné Evangelium znamená, a jak jej máme číst. Evangelium, hláсанé Irenejem, je ve skutečnosti tím, které přijal od Polykarpa, biskupa ze Smyrny, a evangelium Polykarpa sahá k apoštolu Janovi, jehož učedníkem byl Polykarp. Pravou naukou tak není ta, kterou vynalezli intelektuálové a která překračuje prostou víru Církve. Pravé evangelium je to, které přichází od biskupů, kteří je přijali v nepřetržitém řetězci od Apoštolů. A ti neučili ničemu jinému než právě této prosté víře, která představuje opravdovou hloubku Božího zjevení. V pozadí všeobecného Kréda Církve – říká nám Irenej – tedy nestojí žádná tajná nauka. Neexistuje křesťanství vyšší úrovně, pro intelektuály. Víra veřejně vyznávaná Církví je vírou společnou všem. Pouze tato víra je apoštolská, přichází od apoštolů, tzn. od Ježíše a od Boha. Přijetím této víry, kterou apoštolé veřejně předávají svým nástupcům, mají křesťané dodržovat to, co biskupové říkají, a zejména mají brát v úvahu učení starobylé a význačné římské Církve. Tato Církev kvůli své starobylosti má největší apoštolskost, neboť má původ ve sloupech apoštolského sboru, Petrovi a Pavlovi. S římskou Církví mají být ve shodě všechny Církve a uznat v ní tak míru pravé apoštolské tradice, jediné všeobecné víry Církve. Těmito – tady velmi stručně shrnutými – argumenty Irenej od základu potírá nároky oněch gnostiků, oněch intelektuálů: především to, že oni nevlastní pravdu, která by byla vyšší než všeobecná víra, protože to, co říkají nemá apoštolský původ, ale vymysleli si to sami; za druhé, pravda a spása nejsou privilegiem a monopolem některých, ale mohou jich dosáhnout všichni prostřednictvím toho, co hlásají nástupci apoštolů a v první řadě biskup Říma. Irenej neustále, a zejména ve své polemice s „tajnou“ gnostickou tradicí, zaznamenává její teze a protiřečení a snaží se vysvětlit pravý pojem apoštolské tradice, který můžeme shrnout ve třech bodech. a) Apoštolská tradice je „veřejná“, nikoliv soukromá nebo tajná. Irenej ani v nejmenším nepochybuje o tom, že obsah víry předávané Církví, byl přijat od Apoštolů a od Ježíše, Božího Syna. Neexistuje jiná nauka než tato. Kdo chce proto poznat pravou nauku, stačí když se seznámí s „Tradicí, která přichází od Apoštolů a vírou, která je lidem hláсанá“: tradicí a vírou, „kterých se nám dostalo prostřednictvím poslušnosti biskupů“ (*Adv.Haer.* 3,3,3-4). Sbíhá se tu tedy poslušnost biskupů, osobní princip, apoštolská tradice a princip věroučný. b) Apoštolská tradice je jediná, zatímco gnosticimus je rozdělen na mnohé sekty. Tradice Církve je jediná ve svých základních obsazích, které – jak jsme viděli – Irenej nazývá právě *regula fidei* či *veritatis*: a protože je jediná, vytváří jednotu skrze národy, skrze kultury, skrze různé národy; co do obsahu je všeobecná jako pravda, navzdory různostem jazyků a kultur. V knize *Proti herezím* se vyskytuje jedna velmi cenná věta: „Vždyť, ačkoliv je církev rozšířena po celém světě a sahá až do všech končin země, protože dostala

od apoštolů a jejich učedníků víru, uchovává starostlivě toto hlásání a tuto víru, a jako by obývala jediný dům, věří jedním a týmž způsobem tyto pravdy, jako by měla pouze jednu duši a jedno srdce, a hlásá pravdy víry, učí jim a předává je jednomyslným hlasem, jako by měla jen jedna ústa. Vždyť i když jsou ve světě různé jazyky, obsah tradice je jediný a týž. A nemají jinou víru nebo jinou tradici ty církve, jež jsou v Německu, ani ty, které jsou ve Španělsku, ani ty, které jsou u Keltů (v Galii), ani ty východní, v Egyptě, v Lýbii, ani ty, které jsou ve středu světa“ (1,10,1-2). Už v roce 200, kdy tato slova Irenej psal, tedy vidíme univerzalitu Církve, její katolicitu a sjednocující sílu pravdy, která sjednocuje skutečnosti tak odlišné: od Německa, přes Španělsko, Itálii, Egypt, až po Lýbii v jediné pravdě Kristem zjevené. c) Apoštolská tradice je nakonec „pneumatická“ - jak říká Irenej řecky, v jazyce, ve kterém své dílo psal - tj. duchovní, vedená Duchem svatým: řecky se duch řekne *pneuma*. Nejde totiž o předávání, které je svěřeno schopnosti více či méně učených lidí, ale Duchu Božímu. Ten garantuje věrnost předávání víry. Toto je „život“ Církve, to co činí Církev stále svěží a mladou, to znamená plodnou mnohými charismaty. Církev a Duch jsou pro Ireneje neoddělitelné: „Tuto víru“, čteme opět v jeho třetí knize *Proti herezím*, jsme dostali od církve a pečlivě ji uchováváme. Jako poklad velké ceny, skrytý ve vzácné nádobě, se stále omlazuje působením Božího Ducha a omlazuje i nádobu, ve které se skrývá... Kde je Církev, tam je Duch svatý; a kde je Duch Boží, tam je Církev a každá milost“ (3,24,1). Jak je patrné, Irenej se neomezuje na definici pojmu Tradice. Jeho tradice, nepřerušovaná Tradice, není tradicionalismem, protože tato Tradice je vždy jako celek oživována Duchem Svatým, který ji stále znovu dává život a stále znovu ji v této vitalitě Církve nechává interpretovat a chápat. Podle jeho učení je víru Církve třeba předávat tak, aby se ukazovala taková, jakou má být: „veřejná“, „jediná“, „pneumatická“, „duchovní“. Na základě každé z těchto charakteristik lze dojít k plodnému rozlišení autenticity předávání víry v *dnešku* Církve. Všeobecněji vzato je v Ireneově nauce důstojnost člověka, těla i duše, pevně zakotvena v božském stvoření, v obrazu Krista a v díle neustálého posvěcení Duchem. Tato nauka je jakýmsi „mistrovským návodem“ k tomu, jak objasnit zároveň všem osobám dobré vůle předmět a hranice dialogu o hodnotách, a stále znovu podněcovat novou misionářskou činnost Církve v síle pravdy, která je zdrojem všech pravých hodnot světa. (Benedikt XVI.)



## 29. ČERVEN - SV. PETR A PAVEL

Petr a Pavel jsou apoštolové s výjimečným významem. Jejich společný svátek se slaví už od poloviny III. století. V úctě jsou spojováni nejen proto, že oba skončili v Římě, ale ve službě Kristu poznamenali základní strukturu křesťanství svými odlišnými úkoly i charakterem. Petr, první zástupce Kristův, je základem víry, jednoty i původní tradice, držitelem pravdy. Pavel je označován za prvního nositele evangelia pohanům a jako neúnavný bojovník za křesťanskou univerzálnost. Dost často se uvádí spojení dvou hlavních apoštolů proto, že zemřeli ve stejný den. Historikové se na tom však neshodují. Podle některých mohl Petr zemřít až o tři roky dříve než Pavel. Smrt Pavla je podle věrohodných nejstarších tradic kladena do roku 67. Oba apoštolové zde byli vzpomínáni již dříve a to 22. 2. svátkem "Stolec sv. Petra" a druhý apoštol 25. 1. svátkem Obrácení sv. Pavla, kde je uveden začátek jeho životopisu po obrácení, proto zde nebude opakován. U



svatého Petra se zde jen zběžně dotkneme jeho ustanovení do čela apoštolů, protože podrobně je o jeho hlavním úkolu psáno 22. 2. Petr, původním jménem Šimon, pocházel z galilejské Betsaidy, byl rybářem a měl bratra Ondřeje, který se rovněž stal apoštolem. Ač byl Šimon ženatý, o jeho manželce se v evangeliu nic neříká, je zmiňována jen jeho tchyně, kterou Ježíš později uzdravil. Šimon žil v Kafarnau u Genezaretského jezera. Traduje se o něm, že byl impulsivní, horlivý a úslužný. Jak uvádí apoštol Jan, první Šimonovo setkání s Ježíšem bylo v blízkosti místa působení Jana Křtitele, kam ho za Ježíšem dovedl bratr Ondřej. Ježíš se na něj podíval a řekl mu: "Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas" (což se překládá Petr). (Jan 1,42) Při dalším setkání Ježíš učil první posluchače ze Šimonova rybářského člunu. A když pak vyzval Šimona k lovu, který byl v rozporu s rybářskou teorií i praxí, on poslechl. Výsledek lovu byl jednoznačně zázračný. Šimonův člun nemohl pojmout více než polovinu úlovku, a tak přijeli na pomoc s druhým člunem Zebedeovi synové Jakub a Jan. Užaslý

Šimon Petr padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný." (Lk 5,8) Ježíš mu odpověděl: "Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi." (Lk 5,10) A Šimon i jeho druhové přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním. Přislíbené jméno Petr dal Ježíš Šimonovi později slavnostním prohlášením, a to po Petrově vyznání víry v Božskou přirozenost Krista. Vyznání dle Ježíšových slov vyšlo od Otce, proto ukázalo na Petrovo vyvolení. A Ježíš dodal: "A já ti říkám: Ty jsi Petr Skála a na té skále zbuduji svou církev... (Mt 16,18). Uvedení Petra do úřadu u Tiberiadského jezera je rozvedeno u již zmíněného svátku 22. 2. V evangeliích je Petr na mnoha místech uváděn jako první a i na jiných místech je zdůrazňováno jeho prvenství. Např. ve Sk 2,14 po seslání Ducha sv. "vystoupil Petr spolu s jedenácti"; dále Sk 5,29: "Petr a apoštolové odpověděli." Už v evangeliích Petr také mluví a jedná jménem ostatních apoštolů, a naopak Ježíš žádá jeho službu a dává mu pokyny. Žádal ho také, aby mimořádně získaným penízem zaplatil daň za něho i za sebe. Ježíš ujistil Petra o své mimořádné pomoci ve spojení s Petrovými slabostmi. Těsně před předpovědí jeho trojího zapření dříve než kohout zakokrhá, mu řekl: "Já jsem za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím." (Lk 22,32) Petrovo vystupování bylo po převzetí úřadu prosté, s autoritativním rozhodováním. Řídil volbu apoštola Matěje, na letnici hovořil jménem ostatních v první veřejné katechetické promluvě. Skutky hovoří o tom, jak Petr uzdravoval a též říkají: "Dokonce vynášeli nemocné i na ulici a kladli je na lehátka a na nosítka, aby na některého padl aspoň Petrův stín, až půjde kolem... přinášeli nemocné a sužované nečistými duchy a všichni byli uzdravováni." (Sk 5,15n) Petr vzkřísil i mrtvou Tabitu, (viz Sk 9,36-42). Vynášel také Boží soud nad Ananiášem a Safirou a později i rozhodoval v otázce přijímání pohanů do církve a vydal směrnic na prvním apoštolském

sněmu. Z Herodova nařízení byl Petr zavřen do vězení a hlídán čtyřmi strážemi po čtyřech vojácích, ale noc předtím, kdy jej chtěl Herodes předvést, poslal Bůh anděla, který ho zázračně vyvedl z vězení. (viz Sk 12,3-11) Odešel do domu Markovy matky a potom z Jeruzaléma, kde v čele místní církve zůstal Jakub mladší. Mimobiblické starokřesťanské dokumenty uvádí Petrovo působení v Antiochii, v Korintu a v Římě, což je některými listy NZ částečně potvrzeno (např. Gal 2,11n - přítomnost v Antiochii; z 1Kor 1,12 vyplývá přítomnost v Korintě). Z Říma napsal dva listy. První křesťanům pohanského původu v pěti římských provinciích Malé Asie. Druhý list psal křesťanům, které chtěl ochránit před učením těch, kteří nesprávně pochopili učení Pavlovo. List byl odeslán částečně jako závěť, protože Petr již očekával svůj pozemský konec. O Petrově působení v Římě existují některé starokřesťanské dokumenty, zejména spisy jeho třetího nástupce Klementa I., které svědčí o jeho delším působení a smrti v Římě. Nepřímý důkaz jeho činnosti vidí historici ve velkém rozvoji a konsolidaci římské církve před Pavlovým příchodem do tohoto města. Podle starých podání byl Petr za krutého pronásledování křesťanů, které začal císař Nero po požáru Říma, ukřižován, a to hlavou dolů, protože se nepokládal za hodného zemřít jako jeho Mistr a Pán. Mnohé informace o Petrovi dokreslují i potvrzují vykopávky a nálezy v Římě. Jeho nejstarší a prý věrohodné vyobrazení se nachází na fresce v kostele Santa Doma dela, kde má hranatý obličej, světlé vlasy a plnovous. V r. 1939 archeologové pod podlahou baziliky sv. Petra objevili Petřův hrob. Je v podzemí pod hlavním oltářem baziliky a že se skutečně jedná o Petrovy kosti, dotvrzují další objevy z r. 1956, kdy antropologická analýza prokázala, že jde o kosti muže z I. století ve věku 60-70, které se



našly zabalené v látce se zlata a purpuru, ve výklenku obloženém mramorem s nápisem "Petros eni" - "zde je Petr". Patologové složili celou kostru až na chodidla. Jejich nepřítomnost si vyložili tak, že při ukřižování hlavou dolů bylo tělo vojákem uříznuta u chodidel a tím sňato z kříže. Petr byl pohřben do hrobu na východním úpatí vatikánského pahorku. Nad hrobem prý vznikl nejprve malý zděný památník. Na jeho místě po srovnání pahorku postavil Konstantin Veliký po roce 320 mohutnou baziliku, posvěcenou r. 326 Silvestrem I.

Pavel z Tarsu původním jménem Saul (Šavel), se po svém obrácení, popsáném na začátku životopisu 25. 1., stal jedním z nejvýznamnějších apoštolů, protože bez výhrad otevřel brány Církve všem národům a kulturám. Odtud také jeho název "apoštol národů". Když se Ježíš s apoštoly loučil, řekl jim: "Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého" (Mt 28,19). A přesto dělalo apoštolům problém překonat židovsko-národní pojmání Božího království. Někteří se zprvu domnívali, že je pro křesťany ze židovství a že by tudíž pohané měli projít přijetím židovství. Aby Petr měl jistotu, musel být poučen zvláštním zjevením (viz Sk 10,9-16) v souvislosti s jeho posláním k pohanům do Cesareje. Pavel, původně židovský pronásledovatel, po svém křtu očekával, že židé

pro jeho obrácení snadněji přijmou Krista, ale zklamal se. Odešel na jih do samoty, kde se duchovně zdokonalil k náročnému apoštolátu. Chtěl začít v Damašku. Odtud však před vojáky místodržitele, který dal hlídat brány, musel utíkat v koši, spuštěném otvorem v hradbách. (viz 2 Kor 11,32n). S apoštoly se seznámil v Jeruzalémě, kde po dva týdny žil u Petra. Křesťané se ho pro dřívější pověst báli přijmout a Pavel se nějakou dobu zdržoval v Tarsu. V té době začala vznikat křesťanská obec v syrském velkoměstě Antiochii z židů i z pohanů. Apoštolé tam vyslali Barnabáše, který se stavil v Tarsu pro Pavla. V Antiochii po celý rok hlásali radostnou zvěst a vyučovali velké množství lidí, jak je psáno ve Skutcích. O jejich společných cestách je psáno i o památce sv. Barnabáše 11. 6. Antiochijští věřící po nich poslali církvi v Jeruzalémě sbírku a oni se zpět vrátili s Markem. Pak byli Duchem svatým posláni do Seleukie a odtud na Kypr. Evangelium zvěstovali v Salaminách, pak prošli ostrovem do Páfu, kde měli konflikt s kouzelníkem. Pavel, který nad ním zvítězil, pak převzal iniciativu či vůdčí roli. Pak pokračovali přes Taurské pohoří do Pisidie a Ikonie. Pavlovy cesty jsou obdivuhodné pro tehdejší značnou absenci dopravních možností. A ty, které byly, nebyly bez problémů. Pavel o nich např. napsal: "...třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. Častokrát jsem byl na cestách - v nebezpečích na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu." (2 Kor 11,25-27) Krom toho zažil na cestách vedle mnohého bití i kamenování. To brzy potom, co ho v lyakonské Lystře považovali za božského posla Hermese a Pavel s Barnabášem se bránili tomu, že jim lidé chtěli obětovat ověncené býky. Tehdy přišli Židé, co Pavla dříve pronásledovali, a přiměli místní obyvatele k společnému kamenování. (viz Sk 14.kap.) Bylo to při první misijní cestě. Pavel uskutečnil v letech 45-58 velké cesty tři. Boží slovo hlásal přitom na Kypru, v Malé Asii, v Řecku a na ostrovech v Egejském moři. Na cestách získával mnoho spolupracovníků a pomocníků. Vedle Barnabáše k nejvýznamnějším patřili Silas, Timotej a Titus i Lukáš. Některá místa navštívil vícekrát. Z jeho podnětu se po jeho první cestě r. 49 či 50 sešel apoštolský sněm a řešil otázky přijímání pohanů do Církve. Při druhé cestě řečnil Pavel mimo jiné v Athénách na areopágu, kde navazoval na řeckou kulturu a místní projevy vůči Bohu (viz Sk 17,22-32). Když posluchači uslyšeli o důkazu vzkříšení, někteří se smáli, jiní řekli, že si ho poslechnou až jindy. Pavel, který se těšil na úspěch evangelia, odcházel zklamán. Jen pár jich projevilo zájem. Pavel si pak ze zážitku odvodil, že křesťanství je moudrost Kristova kříže. Podle jeho slov je pro Židy pohoršením a pro Řeky bláznovstvím (srov. 1 Ko 1,23). Když končil třetí misijní cestu, byl věřícími v Césareji varován před cestou do Jeruzaléma, ale on byl přesvědčen, že s tou cestou počítá Boží plán. V Jeruzalémě pak byl zatčen. Od 21. kapitoly o jeho různém věznění hovoří Skutky až do konce 28. kapitoly. Poté co se odvolal před císařský soud, byl na jaře roku 61 eskortován do Říma. První dva roky vězení byly tak mírné, že mohl rozvíjet apoštolát. Pak propuštěn vykonal ještě další cestu do Řecka a na Krétu. V roce 64 se však znovu dostal do římského vězení, ale velmi těžkého. Bylo to už v době Nerova pronásledování. Když odtud psal druhý list Timotejovi, předpokládal blízkou smrt. V roce 67 byl na jižním okraji Říma u Ostijské cesty v místě "ad Aquas Salvias" sťat mečem. Na onom místě byl zbudován kostel s trapistickým klášterem "Tre Fontane". Podnětem k názvu se stala legenda týkající se Pavlovy useknuté hlavy, že tam, kam padla a dvakrát poskočila, vytryskly tři prameny. Nad hrobem u Ostijské cesty byla od Konstantina



Velikého zprvu jen menší bazilika. Velkou svatyni v těchto místech začal budovat císař Valentinián II. r. 368 a dokončena byla asi kolem r. 390. V r. 1823 byla poškozena požárem a její obnovení dokončeno r. 1854.



### 30. ČERVEN – PRVOMUČEDNÍCI ŘÍMŠTÍ

Byli to věřící, které spojovala láska ke Kristu; lidé, kteří měli v srdci lásku ke všem ostatním, ale na které se většina obyvatel Říma dívala jako na své největší nepřátele. Zástupy bezejmenných svědků pravdy musely zemřít. V roce 64 v pyšném srdci císaře Nera uzrál ďábelský plán. Chtěl vidět velký požár města Říma, aby si znázornil hořící Tróju. Chtěl být pánem nade vším a oslavován jako velký budovatel. Tou dobou ve městě přibývalo lidí s "nebezpečnou" vírou, která ve svém učení hlásala rovnost všech lidí, takže podle něj by císař měl být bratrem otroka a otrok rovný svému panovníku. Jejich "úchytku" dovršuje fakt, že Boha vidí v někom, kdo byl ukřižován jako otrok. Císař chválil sám sebe za nápad, který dostal. Jak je to "velkolepé!" Protože lid bude nenávidět žháře, za které se rozhodl označit křesťany, bude se jich moci zbavit tak, že všechny jeho choutky si přijdou na své a bude i oslavován. Císař Nero po požáru Říma zahájil kruté pronásledování prvních křesťanů, vymýšlelo se pro ně fantastické mučení, jak napsal římský historik Tacitus. Císařské zahrady dostaly zvláštní osvětlení z živých pochodní, kterými byli hořící křesťané ve smolných otýpkách na sloupech a křížích. Někteří křesťané byli zašíváni do zvířecích kůží a předhazováni zdivočelým psům k pomalému roztrhání. V cirku na Vatikánském pahorku se odehrávala krvavá divadla, při nichž na děti a ženy byly vyháněny šelmy, provádělo se kruté bičování a nechybělo stínání hlav. Tam bylo různým způsobem umučeno nejvíce křesťanů. Trpěli a umírali v neochvějně víře a naději na život v nebi, i v lásce k Ježíši, z níž čerpali sílu. Apoštol Pavel psal jakoby jejich jménem, připomínající prorocká slova žalmu 44,23: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku. - Ale v tom všem (mluvíce předtím o pronásledování, soužení a meči) slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem si jist, že ani smrt... ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu" (Řím 8,36-39). Pronásledování a utrpení těch, kteří půjdou za ním, Pán Ježíš předpověděl a řekl: "Vydá na smrt bratr bratra... Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen." (Mt 10,21-22) Tyto pronásledované blahorečil již předem sám Pán Ježíš s povzbuzujícím dodatkem: "Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi" (Mt 5,12). Mučednictví je nejvyšší stupeň lásky. Mnozí pohané, vidouce nadšení křesťanů a jejich statečnost v nejbolestivějších mukách, volali po křtu. A tak církev rostla, čím více ji pronásledovali. Krev mučedníků je símě nových křesťanů. Jelikož pro velké množství nejsou jména všech římských prvomučedníků známá, slaví církev památku jejich hrdinné smrti společným svátkem hned po dvou předních apoštolech, popravených rovněž za císaře Nera. Mezi současným hřbitovem a Svatopeterskou bazilikou je kamenem v dlažbě označeno místo, kde uprostřed cirku, v němž převážně umírali prvomučedníci, stál obelisk, přenesený v roce 1586 na Svatopeterské náměstí.



# „Chci být služebníkem radostným“

svědectví primicianta Lukáše Janouška v časopise „Žurnál“ Univerzity Palackého v Olomouci, 3/33



Byť se to na první pohled nezdá, práce se dřevem a kněžská služba mají něco společného. Ať už z kusu dřeva tvoříte něco konkrétního, nebo pomáháte někomu na cestě k Bohu, je třeba cit a trpělivost. Lukáš Janoušek, který dokončuje studium na Cyrilometodějské teologické fakultě UP, zná obě tyto oblasti. Brzy ho čeká kněžské svěcení, vyrůstal však v truhlářské dílně a zpracování dřeva studoval.

„Narodil jsem se vlastně v hoblinách. Máme rodinnou firmu na výrobu nábytku a tatka nás k řemeslu vedl, ať umíme něco do života. Zároveň ale vždy říkal, že nechce, aby nám dílna stála v cestě, pokud bychom zvažovali jiné povolání,“ říká. Práce se dřevem ho však bavila a po střední škole, kde se věnoval jeho umělecko-řemeslnému zpracování, nastoupil na vyšší odbornou školu restaurátorskou.

Během studia měl možnost získat zkušenosti v Rakousku a v Německu a mimo jiné se podílel na restaurování barokní sakristie v brněnském jezuitském kostele.

I v současnosti obléká montérky a pomáhá v dílně, jeho typickým oděvem však už nějakou dobu je košile s kolárkem. „Knězem jsem se rozhodl stát, protože jsem zjistil, že Bůh to chce. Zažíval jsem takový krásný pocit a vlastně i určitou odpověď při modlitbě. Ale cítil jsem i oslovení při nějakých situacích. Při studiu v Brně jsem se scházel s lidmi na okraji a povídal si s nimi. Často zmiňovali, že dříve chodili do kostela a potřebují se vyzpovídat, pomoci vyjít ze závislostí, nebo dokonce že se obávají o svoji spásu. Cítil jsem, že jako kněz bych jim mohl nějak pomoci,“ vysvětluje Lukáš Janoušek s tím, že velkou podporou v cestě ke kněžství mu je rodina.

Kdo se na tuto cestu vydá, absolvuje nejprve rok v Teologickém konviktu, během kterého se upevňuje ve svém rozhodnutí. S hodnocením od představených se poté může přihlásit do semináře, kde se ruku v ruce se studiem teologie na teologické fakultě sžívá s církví. Denní řád v semináři zahrnuje společné ranní a večerní modlitby chvály, společné obědy a večere, samozřejmě čas vyhrazený na studium, ale i volno pro osobní potřeby. „Během něj můžeme jít třeba i se známými do hospody, je však třeba znát zdravou míru – a i to je součást našeho učení. Víkendy jsou pak volnější, často pořádáme různé akce přímo v semináři nebo vyjíždíme do farností.“

Lukáš Janoušek už to má „za pár“. Před sebou má státnice na teologické fakultě, kterou mimo jiné tři roky reprezentoval i v Akademickém senátu UP, což bere jako zajímavou zkušenost k poznání univerzity i k navázání nových přátelství. Dva kolegové senátoři se vloni vydali i na jeho jáhenské svěcení v brněnské katedrále. Novým začátkem pak bude červnové kněžské svěcení a také primiční mše doma v Moravských Budějovicích. „Nevím, jestli jsem univerzální člověk, ale dovedu si sám sebe představit v jakékoliv pastoraci, jakékoliv službě. Velké oslovení cítím ve zmíněné pomoci lidem na okraji, ale uvidím, co mi Bůh připraví. Nicméně chci být služebníkem radostným, radost je to, co lidé v dnešním světě potřebují. Chci tedy povzbuzovat, být pravdivý a být tu pro všechny.“



## ***Kamínky naděje na cestě ke kněžství***

*svědectví primicianta Daniela Martinka*



Člověk se těší, že vyleze z naší české kotliny a konečně trochu pozná svět. Pak přijde korona a všechno je nejisté, situace se mění každým dnem... Nicméně díky letnímu uvolnění se mně a několika dalším bohoslovcům z olomouckého a pražského semináře přece jen podařilo vyjet do Říma, abychom mohli studovat na Papežské Lateránské univerzitě. Samozřejmě jako všude, i tady musíme dodržovat různá preventivní opatření. A ač by to málokdo předpokládal, Italové jsou v dodržování těchto opatření opravdu poctiví a rozhodně nemají problém nás neohrožené Čechy k podobné poctivosti také pozvat (někdy i stačí mít na ulici nezakrytý nos). Ale díky tomu všemu tady alespoň můžeme chodit do školy (tedy každý druhý týden, aby nebyli všichni studenti ve škole zároveň, střídáme se podle studijních oborů). Kdo by to ještě před půl rokem řekl, že právě díky tomu, že jsme se dostali do Itálie, můžeme chodit do školy...

I když jsme v Římě především kvůli studiu, rozhodně neuškodí se čas od času podívat na nějakou tu památku. A právě jednou nespornou výhodou pandemie je částečná absence turistů. Ne všechna místa jsou sice aktuálně přístupná, ale na těch přístupných se alespoň nemusíte prodírat davy lidí. A tak, i když i zde se situace horší, věříme, že čas strávený ve Věčném městě pro nás bude požehnaný a prožitý bez atmosféry strachu.



V pondělí 24. října 2022 se papež František setkal se všemi bohoslovci a kněžími studujícími v Římě. Ve vatikánské Aule Pavla VI. se shromáždili studenti teologie z celého světa a nechyběli ani seminaristé a představení z české Papežské koleje Nepomucenum. Po celou dobu audience papež odpovídal na dotazy účastníků setkání.

Ačkoliv mělo samotné setkání se Svatým otcem začít v pravé poledne, program byl zahájen již o hodinu dříve moderovaným blokem, během něhož vystoupili studenti z několika římských papežských kolejí se svými hudebními příspěvky. Následovala společná modlitba pod vedením kardinála Lazzara You Heung-sik, prefekta Dikasterie pro klérus, který také papeže Františka při jeho příchodu uvítal a byl přítomen celému setkání.

Papež se přítomným studentům hned na začátku omluvil za téměř půlhodinové zpoždění, způsobené jeho dopoledními audiencemi s prezidenty Francie a Kypru. „Chápu, že už se žaludek v tento čas hlásí o slovo“, zavtipkoval Svatý otec a směle se pustil do zodpovídání připravených dotazů, které mu adresovali seminaristé a kněží z celého světa a týkaly se především života v kněžství a seminární formace.

Bohoslovec Daniel Martinek z Brna popisuje své dojmy z audience takto: „Setkání papeže Františka se seminaristy a studujícími kněžími se neslo ve velmi osobním duchu. Svatý otec měl sice připravený text, nicméně ho používal jen proto, aby se ujistil, že na nic nezapomněl. Celou dobu mluvil od srdce přímo k nám. A musím říct, že mluvil zcela otevřeně – žádné mazání medu kolem pusy, ale jasné a věcné připomínky k životu seminaristy a kněze.“

Svatý otec se ve svých odpovědích dotkl mnoha klíčových témat kněžství. Mluvil například o nutnosti být neustále nablízku lidem, zvláště potřebným, o otevřenosti k přijetí jiného názoru, o bratrském společenství mezi kněžími nebo o nebezpečí kariérismu. V odpovědi na první otázku se zabýval otázkou duchovního doprovázení a opakovaně zdůraznil, že se jedná o charisma laické, založené na křtu, a tedy není nutně svázáno s kněžstvím. Na konec audience se papež dotkl i tématu války na Ukrajině. Přirovnal církve k matce, která trpí při pohledu na hádající se bratry, připomněl důležitost uchování jistého nadhledu a vyzval k modlitbě jak za oběti, tak za viníky konfliktu.

„Kdybych měl zmínit jednu věc, která mi utkvěla v hlavě, bylo by to slovo "blízkost". Kněz má být blízko Bohu, biskupovi, spolubratrům a lidem. Tyto čtyři druhy blízkosti jsou nutné k tomu, aby byl kněz opravdovým pastýřem, a ne pouhým kariéristou, který je blízko jenom tam, kde mu z toho něco kápne“, dodává Daniel Martinek.

Svatý otec nakonec poděkoval všem přítomným za položené dotazy a zakončil velmi srdečné setkání výzvou k modlitbě: „Už jste se dnes modlili Anděl Páně? Ne? Tak se do toho pustíme teď!“



Kvůli dlouhé cestě jsme vyrazili ještě za tmy. Delší cesta však opravdu stála za tu nádhrou, která nás v Sieně čekala. Toto město obklopené nádhrou krajinou kopečkovitého Toskánska patří do světového dědictví UNESCO a to plným právem. V Sieně jsme

společně navštívili kostel sv. Dominika (kde jsme slavili mši svatou) a katedrálu. Podívali jsme se i na rodný dům svaté Kateřiny. Každý pak měl během odpoledne možnost sám navštívit cokoli, co toto krásné město nabízí. Více než nad krásou města se člověk ale pozastavuje nad krásou života sv. Kateřiny. Její jednoduchost a pokora, které ji vedly ke svatosti jsou inspirací i pro lidi dneška. Bůh si často volí maličké v očích světa. A ani my se nechceme honit za mocí a slávou, ale za naším Pánem, kterému chceme sloužit v našich bližních. Ať je nám sv. Kateřina příkladem pro tuto službu!



Papež František nedávno vyzval mladé lidi, aby „si zvolili životní styl založený na naději“. Člověk by si řekl, že je to jasné, nikdo se přece nechce utápět ve starostech a beznaději. Nejde ale o to jenom nechtít to negativní. Spíše jde o to chtít to pozitivní. Mít životní styl založený na naději tedy spíše znamená říct si: ano, chci kolem sebe vytvářet dobro a šířit lásku, i když to vypadá, že to ostatní nezajímá nebo to dokonce bojkotují. Znamená to chtít dobro pro všechny lidi kolem sebe, i když si to možná ani nezaslouží. To všechno v naději, že jednou se to všechno obrátí. A pokud ne za našeho života tady na zemi, tak kdo ví, třeba jednou... Ale kde tu naději pro konání dobra čerpat? Jako se celý náš život většinou skládá z maličkostí, tak i naději z nich můžeme čerpat. Stačí si jich všimnout. Vždyť i při pohledu na přírodu člověk může někdy načerpat víc než při četbě sebelepší knihy o lidském štěstí, radosti. To vše nám může pomoci naději nejen čerpat, ale i rozdávat dál. A věřte nebo ne, čím víc člověk dává, tím víc se mu i dostává. Rozdávaná naděje tak rodí další naděje. Tím budeme mít životní styl založený na naději. Kéž se tento způsob života učíme všichni žít...



# KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ 2024

## HRADEC KRÁLOVÉ

KATEDRÁLA SVATÉHO DUCHA  
SOBOTA 25. KVĚTNA, 10.00

JAN PECHÁČEK  
MICHAL ŠRAMKO



## BRNO

KATEDRÁLA SV. PETRA A PAVLA  
SOBOTA 22. ČERVNA, 9.00

MILAN PAZDERA  
DANIEL MARTINEK  
LUKÁŠ JANOUŠEK



## OLOMOUC

KATEDRÁLA SV. VÁCLAVA  
SOBOTA 22. ČERVNA, 9.30

VÁCLAV SLIVKA  
JOSEF KVAPILÍK



## OSTRAVA

KATEDRÁLA BOŽSKÉHO SPASITELE  
SOBOTA 29. ČERVNA, 9.30

VOJTĚCH BUCHTA



## ČESKÉ BUDĚJOVICE

KATEDRÁLA SV. MIKULÁŠE  
SOBOTA 29. ČERVNA, 10.00

VOJTĚCH RAZIMA

S radostí a vděkem za Vás všechny  
nejbližší sdílím možnost prožít chvíle  
naplněné Boží milostí a něhou...

I stane se v posledních dnech že se  
hora Hospodinova domu  
bude tyčít nad vrcholky hor (Iz 2, 2)

Milan  
Pasdera

Brno

Křižanov

Katedrála svatého Petra a Pavla

22.6. 2024  
9:00

29.6. 2024  
14:30

Náměstí „pod širým nebem“

**Kněžské svěcení**

**Primiční mše svatá**

(průvod z fary k domu novokněže ve 14 h.)

S vděčností Bohu a s radostí  
oznamuji, že přijmu

## KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

v sobotu 22. června 2024  
v 9 hodin  
v katedrále sv. Petra a Pavla  
v Brně.

Prosím, modlete se.  
Můžete i za mě.



Zvu Vás také  
na slavení

## PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

v sobotu 29. června 2024  
ve 14 hodin  
v kostele Nejsv. Srdce Páně  
v Brně-Husovicích.

Daniel Martinek

více na [primice.cz](http://primice.cz)

S radostí v srdci, bázni a vděčností  
za dar povolání Vám oznamuji,  
že ke službě Bohu a jeho lidu přijmu

## KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

v sobotu 22. června 2024 v 9 hodin  
v katedrále Petra a Pavla v Brně.

“Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.”  
(Jan 10,11)

Za tento nezasloužený dar  
chci spolu s Vámi poděkovat  
dobrému Bohu slavením

## PRIMIČNÍ MŠE

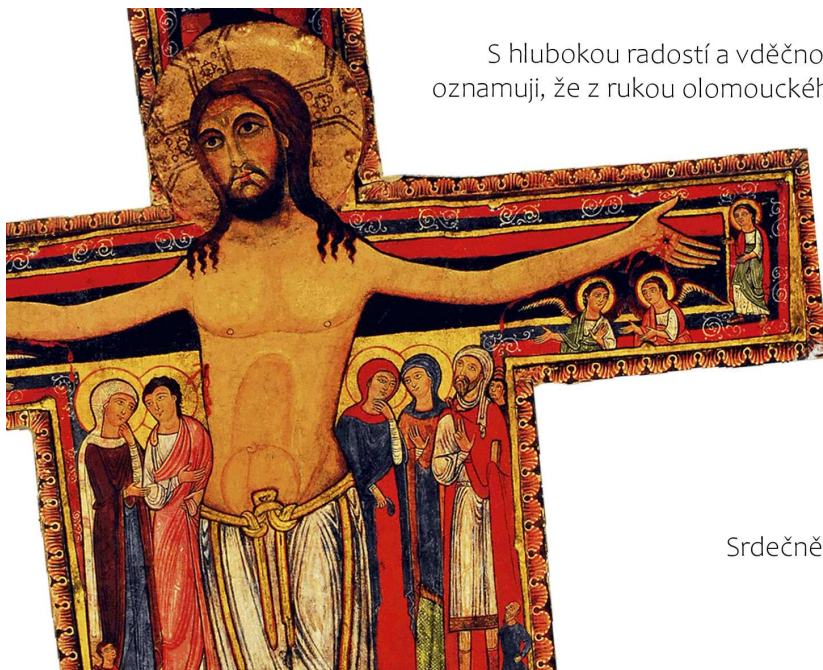
v neděli 23. června 2024  
v 15 hodin na zámeckém  
nádvoří v Mor. Budějovicích.

[www.farnostmbudejovice.cz/sveceni](http://www.farnostmbudejovice.cz/sveceni)

Srdečně zvu a prosím o modlitbu

*Lukáš Janoušek*





S hlubokou radostí a vděčností Bohu za dar života, víry a povolání Vám oznamuji, že z rukou olomouckého arcibiskupa Mons. Josefa Nuzíka přijmu

## KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

**v sobotu 22. června 2024 v 9.30**  
v katedrále sv. Václava v Olomouci.

Za tento nezasloužený velký dar  
a také za Vás, chci společně s Vámi  
poděkovat Bohu slavením

## PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

**v sobotu 29. června 2024 ve 14.00**  
v kostele sv. Vavřince v Přerově.

Srdečně Vás zvu a zároveň Vás prosím o modlitbu.  
Václav Slivka

Bližší informace na [www.primice.cz](http://www.primice.cz)

# KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ VOJTĚCHA BUCHTY

## SVĚCENÍ

- **Sobota 29. června v 9:30**
- Katedrála Božského Spasitele v Ostravě

## PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ

- **Neděle 30. června v 16:00**
- Kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Ostravě Radvanicích
- Po mši svaté jste zváni na malé pohoštění v parku kolem kostela
- **Den zakončíme v 19:30 chválami s kapelou Flamen ze Stěbořic**

## DĚKOVNÁ MŠE SVATÁ V MÍSTKU

- **Neděle 7. července v 10:00**
- Kostel Svatých Jana a Pavla v Místku
- Po mši svaté se bude udílet novokněžské požehnání a jste zváni na malé pohoštění v prostoru před kostelem

## VŠICHNI JSTE SRDEČNĚ ZVÁNIIII!

- **Možnosti příjezdu a parkování**  
naleznete na [www.primice.cz](http://www.primice.cz)

POZNÁTE PRAVDU  
A PRAVDA VÁS OSVOBODÍ

J 8,32



ŘÍMSKOKATOLICKÁ  
FARNOST  
OSTRAVA-RADVANICE





S radostí vám oznamuji,  
že z rukou českobudějovického biskupa  
přijmu **kněžské svěcení**.

sobota 29. června 2024 v 10:00  
v katedrále sv. Mikuláše

**Primiční mši svatou**  
budu sloužit v neděli 30. června 2024 v 16:00  
v kostele Nejsvětější Trojice na Křemešníku.

Srdečně vás zvu, prosím o modlitbu  
a těším se na setkání s vámi!



## **PŘEHLED PRIMIC**

**Lukáš Janoušek**

Primiční mše svatá v neděli 23. 6. 2024 v 15:00, Moravské Budějovice

**Josef Kvapilík**

Primiční mše svatá v neděli 23. 6. 2024 v 15:30, Kroměříž

**Daniel Martinek**

Primiční mše svatá v sobotu 29. 6. 2024 ve 14:00, Brno – Husovice

**Milan Pazdera**

Primiční mše svatá v sobotu 29. 6. 2024 ve 14:30, Křižanov

**Václav Slivka**

Primiční mše svatá v sobotu 29. 6. 2024 ve 14:00, Přerov

**Vojtěch Buchta**

Primiční mše svatá v neděli 30. 6. 2024 v 16:00, Ostrava – Radvanice

**Vojtěch Razima**

Primiční mše svatá v neděli 30. 6. 2024 v 16:00, Křemešník



## ***"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"***

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,  
*čestný občan Pustiměře*

### **I.**

František Plánička a Pepi Bican se kdysi dávno dohodli, že ten, kdo umře jako první, se vrátí na tento svět a řekne, zda se i v nebi hraje fotbal. Když legendární gólman zesnul, zjevil se v noci svému příteli a oznámil mu: „Mám pro tebe dvě zprávy, jednu dobrou, druhou špatnou. Ta dobrá je, že máme v nebi perfektní fotbalový team, a ta špatná, že na nedělní zápas tě trenér nominoval do útoku.“

### **II.**

Sejde se katolický kněz, mohamedánský imám a židovský rabín. Baví se o víře a také o síle modlitby. Katolický kněz říká: „Šel jsem jednou zaopatřovat nemocného do vzdálené vesnice. Jdu přes les, pole a louky, naráz se přihnaly mraky, šílená bouře, průtrž mračen, nebylo kam se schovat. Tak kleknu, prosím Boha o ochranu. Naráz - všude okolo liják, nade mnou modrá obloha a já v suchu došel k cíli.“ Mohamedán na to: „To je nic, tobě šlo jen o zdraví, mě šlo přímo o život. Jel jsem na velbloudu pouští. Tu se přihnala písečná bouře, nebylo kam se schovat. Padnu k zemi a prosím Alláha. Naráz - všude kolem bouře, nade mnou modrá obloha a já v bezpečí dojel k cíli.“ Židovský rabín na to: „Pánové, to není nic proti tomu, co jsem zažil já. Jdu v sobotu v Paříži po hlavní ulici a naráz uvidím na zemi plnou peněženku. Chci ji zvednout, ale tu si uvědomím, že je sobota - šabat a já se nesmím dotýkat peněz. Přece tam ale tu peněženku nemůžu nechat ležet. Pozvednu oči k nebi, modlím se k Hospodinu. A tu - všude okolo sobota, ale nade mnou úterý...!“

### **III.**

„Copak dělá tvůj nejstarší syn?“, ptá se starý Roubíček starého Kohna. „Z toho je známý spisovatel,“ rozplývá se Kohn, „už napsal několik knih, jezdí po celém světě, aby mohl získat další inspiraci, pořádá besedy, přednášky, zkrátka, mimořádně úspěšný člověk.“ – „A co ten prostřední?“, ptá se dál Roubíček. „Richard je sochař. Už měl několik výstav,“ pravil Kohn a tvářil se nesmírně pyšně, „kritika o něm píše báječně, mám z něj úžasnou radost.“ „No a co nejmladší, Izák?“, zeptal se Roubíček. Kohn se zachmuřil, mávnul rukou a pravil: „Ani se neptej, ten se moc nevyved. Každý den od rána do večera stojí v tržnici.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Ale řeknu ti, nebýt jeho, tak všichni umřeme hlady.“

### **IV.**

Babička seděla na pláži, kde její vnouček ve slunečním kloboučku a župánku plácal lopatkou a s kyblíčkem bábovičky. Najednou se přihnala obrovská vlna, zalila pláž a strhla sebou do moře vnoučka. Babička padla na kolena: „Ó, Bože, prosím, vrať mi vnoučka. Je to nevinné stvoření, tak sladký chlapec, milé dítě.“ Jako zázrakem se přihnala další vlna a vynesla vnoučka na původní místo, v župánku i s lopatičkou a kyblíčkem. Babička obrátila oči k nebi, rozhodila rukama a říká našťvaně: „Měl klobouček...!“

## POŘAD BOHOSLUŽEB: 16. - 23. června 2024

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 16. června	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za rodinu VŠETULOVU, ZBOŘILOVU, POTĚŠILOVU a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Ladislava BUREŠE, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Antonína KOLAŘÍKA, manželku, rodiče z obou stran a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 17. června	PONDĚLÍ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Vlastu HALAMKOVOU, manžela, dceru Zdeňku, zetě Josefa a vnuka Petra
ÚTERÝ 18. června	ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + P. Františka BENÍČKA, a za nová kněžská povolání
STŘEDA 19. června	SV. JAN NEPOMUCKÝ NEUMANN, BISKUP	DRYSICE 18.00	za + Františka a Irene GREGAREK, bratra Josefa a + rodinu GREGÁRKOVU
ČTVRTEK 20. června	ČTVRTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za živou a + rodinu GAZDÍKOVU a MORYSOVU
PÁTEK 21. června	SV. ALOIS GONZAGA, ŘEHOLNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Jaroslava TELIČKU, dceru Radku, živou a +rodinu
SOBOTA 22. června	SV. JAN FISHER, BISKUP A TOMÁŠ MORE, MUČEDNÍCI		
NEDĚLE 23. června	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Annu a Františka LUSKOVY, sourozence, syna a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ČTVRTNÍČKOVY a ZAREMBOVY
		PODIVICE 11.00	za + rodinu POSPÍŠILOVU, KOLAŘÍKOVU a DOSTÁLOVU
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

### INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2024 (1.7. - 31.12.2024)

zapisují **17. - 30. června 2024** po mši svaté ve všední dny

(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYSICE – na fáře; PODIVICE, TOPOLANY - i v neděli - v sakristii).

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.  
**Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

## POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. - 30. června 2024

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 23. června	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Annu a Františka LUSKOVY, sourozence, syna a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ČTVRTNÍČKOVY a ZAREMBOVY
		PODIVICE 11.00	za + rodinu POSPÍŠILOVU, KOLAŘÍKOVU a DOSTÁLOVU
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 24. června	SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	PUSTIMĚŘ 18.00	za Boží požehnání pro naše děti a ochranu Panny Marie pro naše rodiny
ÚTERÝ 25. června	ÚTERÝ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu SMETANOVU, VACULOVU a MAHDALOVU
STŘEDA 26. června	STŘEDA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00	na poděkování za 50 let života, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu GAZDÍKOVU
ČTVRTEK 27. června	SV. CYRIL ALEXANDRIJSKÝ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu LEKEŠOVU a GAZDÍKOVU
PÁTEK 28. června	SV. IRENEJ, BISKUP A MUČEDNÍK, UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 18.00	<b>VIGÍLIE - SV. PETR A PAVEL</b> za + Alenu ŠKOLAŘOVOU a Boží požehnání pro živou rodinu
SOBOTA 29. června	SV. PETR A PAVEL, APOŠTOLOVÉ - SLAVNOST	PODIVICE 8.00	za + Bohumila MARÁKA, manželku, syna a zetě
NEDĚLE 30. června	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00: za +manžele Zdeňku a Rudolfa ŠTOLFOVY, zetě Ing. Josefa STRAŇÁNKA, s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za živé a + farníky a dobrodince farnosti
		PODIVICE 11.00: za +Hedviku KRATOCHVÍLOVOU, manžela, dceru, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

### INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2024 (1.7. - 31.12.2024)

zapisují **17. - 30. června 2024** po mši svaté ve všední dny

(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYSICE – na fáře; PODIVICE, TOPOLANY - i v neděli - v sakristii).